DE STER

95E JAARGANG NUMMER 1 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN JANUARI 1995

Verslag van de 164e oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

John Scott, *De aankondiging*

Van Godswege gezonden, verschijnt de engel Gabriël aan Maria en zegt: 'Wees gegroet, gij begenadigde, de Here is met u. (…) En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden' (zie Lucas 1:26–32).

Verslag van de 164e oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en verloop van de conferentie die op 1 en 2 oktober 1994 is gehouden in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Blik op de westzijde van de koepelvormige Tabernakel en de Salt Lake-tempel.

'Wij bevinden ons op een punt in de geschiedenis van de wereld en de groei van de kerk,' aldus president Howard W. Hunter tijdens de zondagmiddagbijeenkomst van de oktoberconferentie, 'waarop wij meer aandacht aan heilige zaken dienen te besteden en meer te handelen overeenkomstig de verwachtingen van de Heiland ten aanzien van zijn discipelen. In iedere situatie dienen wij ons af te vragen: "Wat zou Jezus doen?", en dan moedig te handelen volgens het antwoord op die vraag. Wij moeten bezig zijn met zijn werk zoals Hij bezig was met dat van zijn Vader. Wij dienen ons in te spannen om te worden als Christus, het enige voorbeeld in deze wereld dat volmaakt en zonder zonde is. (...)

'Laten wij de tempel, het dienen daar, de tempelverbonden en het tempelhuwelijk verheffen tot ons belangrijkste doel op aarde en de grootste ervaring in de sterfelijkheid.

'Laten wij onze kinderen deelgenoot maken van de geestelijke gevoelens die we in de tempel ervaren. En laten we hen ijveriger en op een eenvoudige manier de bedoelingen van het Huis des Heren bijbrengen voor zover die besproken kunnen worden.

'Laten we ervoor zorgen dat iedere zendeling goed voorbereid is wanneer hij de tempel bezoekt en dat die tempelervaring voor hem een nog groter hoogtepunt is dan zijn zendingsoproep. Laten we het erop aanleggen, en onze kinderen leren en ervan overtuigen dat zij in het huis des Heren behoren te trouwen. Laten wij krachtiger dan ooit verkondigen dat het er werkelijk toe doet waar men huwt en met welke bevoegdheid men man en vrouw wordt verklaard.

'Al onze inspanningen om het evangelie te verkondigen, de heiligen te vervolmaken en de doden te verlossen voeren ons naar de heilige tempel. De reden daarvoor is dat de tempelverordeningen absoluut cruciaal zijn; bij het ontbreken daarvan kunnen we niet in Gods tegenwoordigheid terugkeren', aldus president Hunter.

Met deze krachtige en ontroerende samenvatting sloot president Hunter de oktoberconferentie die in het Engels en in vele andere talen via de satelliet naar duizenden plaatsen rond de wereld is doorgeseind.

De bijeenkomsten van de algemene conferentie werden geleid door president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, en president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Op deze conferentie werd president Hunter, president Hinckley, president Monson, en de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen steun verleend in de plechtige vergadering die plaatsvond tijdens de eerste conferentiebijeenkomst op zaterdag 1 oktober. Ook de andere algemene autoriteiten en algemene leiders en leidsters van de hulporganisaties van de kerk werden gesteund. Tegelijk werden drie nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig gesteund, werd aan een van de leden van de zeventig het emeritaat verleend en werden zeven andere zeventigen ontheven, werd een nieuw algemeen presidium van de zondagsschool gesteund, werd het algemeen jeugdwerkpresidium ontheven evenals een raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium, en werden een nieuw algemeen jeugdwerkpresidium en een nieuwe raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium gesteund.

De redactie

DE STER
Januari 1995 95e jaargang Nummer 1

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:
Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland

Adviseurs:
William R. Bradford, Spencer J. Condie, John H. Groberg

Directie afdeling leerplannen:
Hoofddirecteur: Ronald L. Knighton
Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:
Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell
Redacteur De Kinderster: DeAnne Walker
Rooster: Maryann Martindale
Assistent publicaties: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:
Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Vormgeving: Sharri Cook

Vertaling en nieuwsredactie:
CPB: Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 03402-40260
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Uitgever:
Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1995 by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:
DE STER (ISBN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year. USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnementenadministratie
Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 03402-53804

Abonnementsprijs
Nederland: NLG 32,00 · België: BEF 590,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptgirokaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Verschijnt twaalf maal per jaar

95981 120
Dutch

Onderstaand vindt u een lijst met onderwerpen, die zeker niet voorgeeft volledig te zijn, die zijn behandeld in de toespraken die beginnen op de vermelde bladzijde.

Afval, 57, 59
Bekering, 21, 33, 38
Boek van Mormon, 59, 73, 89
Dienstbetoon, 17, 21, 89
Doop, 71, 77
Eerbied, 8, 11, 54
Eeuwig huwelijk, 76
Evangelie, 38, 42, 68
Familiegeschiedenis, 6, 77
Gebed, 11, 54, 62
Gehoorzaamheid, 17, 21, 65, 73
Geloof, 17, 30, 51, 54, 57, 85
Getuigenis, 17, 54, 59, 82
Gezin, 8, 20, 24, 45, 71, 73
Gezinsavond, 11, 20, 71
Gezinsgebed, 11, 20, 71, 73
Heilige Geest, 33, 54, 57, 68, 82
Hoop, 30
Huisonderwijzers, 73
Huwelijk, 33, 45
Jezus Christus, 6, 81, 89
Keuzevrijheid, 77
Kuisheid, 33, 68
Lofzangen, 8
Mishandeling, 45, 51
Moederschap, 45, 62, 85
Muziek, 8, 54
Naastenliefde, 21, 39, 42, 62, 87
Openbaring, 54, 57, 59
Opstanding, 68
Ouders, 20
Plechtige vergadering, 13
Priesterschap, 36, 38, 45
Smith, Joseph, 17, 38, 57, 59, 65, 76
Steunverlening aan leiders, 13, 15, 27
Tegenstand, 20, 68
Tempels, 6, 23, 27, 76, 77
Thuis, 20
Verzoening, 30, 62
Voorbeeld, 20
Welzijnsprogramma, 42, 85
Woord van wijsheid, 54, 57, 68
Zendingswerk, 26, 27, 68, 81

De sprekers van de conferentie in alfabetische volgorde:

Ballard, M. Russell, 59
Clyde, Aileen H., 87
Costa, Claudio R. M., 23
Edgley, Richard C., 36
Faust, James E., 65
Grassli, Michaelene P., 11
Haight, David B., 13
Hales, Robert D., 17
Hinckley, Gordon B., 4, 42, 51
Holland, Jeffrey R., 27
Hunter, Howard W., 6, 45, 81, 89
Jack, Elaine L., 82
Ladd, W. Don, 24
Mason, James O., 26
Maxwell, Neal A., 30
Monson, Thomas S., 39, 62
Nelson, Russell M., 77
Oaks, Dallin H., 8
Okazaki, Chieko N., 85
Packer, Boyd K., 54
Perry, L. Tom, 15
Pinegar, Patricia P., 71
Pinegar, Rex D., 73
Porter, L. Aldin, 57
Rector jr., Hartman, 21
Scott, Richard G., 33
Tenorio, Horacio A., 20
Uchtdorf, Dieter F., 38
Wickman, Lance B., 76
Wirthlin, Joseph B., 68

MUZIEK VAN DE ALGEMENE CONFERENTIE

Zaterdagmorgenbijeenkomst, 1 oktober 1994

Muziek door het Mormon Youth Chorus, onder leiding van Robert C. Bowden, met organiste Bonnie L. Goodliffe.

Zaterdagmiddagbijeenkomst, 1 oktober 1994

Muziek door een jeugdwerkkoor uit de Regio Kaysville Utah, onder leiding van Vanja Y. Watkins, met organiste Linda S. Margetts.

Priesterschapsbijeenkomst, 1 oktober 1994

Muziek door een gecombineerd koor van mannen uit het Mormoons Tabernakelkoor en het Mormon Youth Chorus, onder leiding van Jerold D. Ottley en Donald H. Ripplinger, met organist Clay Christiansen.

Zondagmorgenbijeenkomst, 2 oktober 1994

Muziek door het Mormoons Tabernakelkoor, onder leiding van Jerold D. Ottley, met organist John Longhurst.

Zondagmiddagbijeenkomst, 2 oktober 1994

Muziek door het Mormoons Tabernakelkoor, onder leiding van Jerold D. Ottley, met organist Richard Elliott.

DE STER

JANUARI 1995

1 Verslag van de 164e algemene oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 1–2 oktober 1994

Zaterdagmorgenbijeenkomst

4 De steunverlening aan kerkfunctionarissen in de plechtige vergadering, *President Gordon B. Hinckley*
6 'Kostbare en zeer grote beloften', *President Howard W. Hunter*
8 Aanbidding door muziek, *Ouderling Dallin H. Oaks*
11 Leer de kinderen waarheid van dwaling onderscheiden, *Michaelene P. Grassli*
13 Plechtige vergaderingen, *Ouderling David B. Haight*
15 Sla acht op de stem van de profeet, *Ouderling L. Tom Perry*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

17 Het belang van een getuigenis, *Ouderling Robert D. Hales*
20 Laten we vestingen bouwen, *Ouderling Horacio A. Tenorio*
21 Tot het einde toe in liefde volharden, *Ouderling Hartman Rector jr.*
23 Waardevolle beginselen voor succes, *Ouderling Claudio R. M. Costa*
24 'Maak u een ark', *Ouderling W. Don Ladd*
26 Het koninkrijk groeit in Afrika, *Ouderling James O. Mason*
27 Wonderen van de herstelling, *Ouderling Jeffrey R. Holland*
30 'Onverzwakte hoop', *Ouderling Neal A. Maxwell*

Priesterschapsbijeenkomst

33 De juiste keuzen doen, *Ouderling Richard G. Scott*
36 Dan zal uw vertrouwen sterk worden, *Bisschop Richard C. Edgley*
38 De enige ware en geldige basis, *Ouderling Dieter F. Uchtdorf*
39 Mijns broeders hoeder, *President Thomas S. Monson*
42 Laat de bal niet vallen, *President Gordon B. Hinckley*
45 Een rechtschapen echtgenoot en vader, *President Howard W. Hunter*

Zondagmorgenbijeenkomst

51 Red de kinderen, *President Gordon B. Hinckley*
54 Persoonlijke openbaring: de gave, de toets en de belofte, *President Boyd K. Packer*
57 De openbaringen van de hemel, *Ouderling L. Aldin Porter*
59 De herstelde waarheid, *Ouderling M. Russell Ballard*
62 De wezen en weduwen – geliefd door God, *President Thomas S. Monson*

Zondagmiddagbijeenkomst

65 De sleutels die nooit roesten, *Ouderling James E. Faust*
68 Diepe wortels, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
71 'Leer de kinderen', *Patricia P. Pinegar*
73 De gemakkelijke dingen, *Ouderling Rex D. Pinegar*
76 'Sta in heilige plaatsen', *Ouderling Lance B. Wickman*
77 De geest van Elia, *Ouderling Russell M. Nelson*
81 Volg de Zoon van God, *President Howard W. Hunter*

Algemene bijeenkomst van de zustershulpvereniging

82 'Zoekt en gij zult vinden', *Elaine L. Jack*
85 Roeien met beide riemen, *Chieko N. Okazaki*
87 Naastenliefde en kennis, *Aileen H. Clyde*
89 Standvastig in het geloof, *President Howard W. Hunter*

48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag van de oktoberconferentie voor de kinderen

91 Ze hebben ook tot ons gesproken

92 Kerknieuws

OPNAMEN VAN DE CONFERENTIE

Ongeveer twee maanden na de conferentie zijn in alle Engelstalige distributiecentra cassettes verkrijgbaar met opnamen van de conferentiebijeenkomsten. Videocassettes voor doven (met bijgevoegde gebarentaal) en geluidscassettes met vertraagde opnamen voor visueel gehandicapten zijn verkrijgbaar bij Special Curriculum, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, VS.

HUISBEZOEK

In *De Ster* van januari en juli, waarin de conferentieverslagen zijn opgenomen, komt geen huisbezoekboodschap voor. De huisbezoeksters kiezen daarom in die maanden, na onder gebed de behoeften van de hun toegewezen zusters te hebben overwogen, als boodschap een conferentietoespraak van een lid van het Eerste Presidium.

Op de omslag:

Greg K. Olsen, *Christus op de weg naar Emmaüs*

Na zijn opstanding, liep de Heiland op met twee van zijn discipelen die op weg waren naar Emmaüs. Hoewel Hij de Schriften met ze besprak, waren 'hun ogen (...) bevangen, zodat zij Hem niet herkenden'. Later, tijdens de avondmaaltijd, nam Jezus het brood, sprak de zegen uit, brak het en reikte het ze aan. 'En hun ogen werden geopend, en zij herkenden Hem.' Toen Hij uit hun midden verdwenen was, keerden zij direct terug naar Jeruzalem om ervan te getuigen dat de Heer was opgewekt (zie Lucas 24:13–35).

Zaterdagmorgenbijeenkomst
1 oktober 1994

De steunverlening aan kerkfunctionarissen in de plechtige vergadering

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

President Hunter heeft mij verzocht de zaken van de plechtige vergadering af te handelen, waarvoor wij bijeen zijn gekomen. Dit is een belangrijke gebeurtenis voor leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen over de hele wereld.

Wij zullen per quorum en groep stemmen. Waar u ook bent, u wordt verzocht op te staan wanneer daartoe uitgenodigd, en door het opsteken van de hand aan te geven of u steun wilt verlenen aan diegenen wier naam aan u wordt voorgesteld. Alleen zij die zijn opgestaan behoren hun hand op te steken. Na uw steunverlening gaat u, op verzoek, weer zitten.

Algemene autoriteiten die toegewezen zijn aan de Assembly Hall op Temple Square en het Joseph Smith Memorial Building houden toezicht op de steunverlening in die vergaderingen. In de ringcentra houdt een lid van het ringpresidium toezicht op de steunverlening. Hij zal ons op de hoogte stellen van eventuele tegenstemmen.

Wij zullen nu deze grote constituerende vergadering, die zich uitstrekt tot duizenden zalen en huiskamers over de hele wereld, voortzetten.

Het Eerste Presidium gelieve op te staan.

Voorgesteld wordt Howard W. Hunter steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Voorgesteld wordt Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als eerste raadgever in het Eerste Presidium van de kerk en Thomas Spencer Monson als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Voorgesteld wordt Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als president van de Raad der Twaalf Apostelen en Boyd K. Packer als waarnemend president van de Raad der Twaalf Apostelen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Voorgesteld wordt steun te verlenen als lid van de Raad der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, and Jeffrey R. Holland. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Voorgesteld wordt de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens. Het Eerste Presidium gelieve te gaan zitten.

De leden van de Raad der Twaalf Apostelen gelieven te gaan staan. Voorgesteld wordt Howard W. Hunter steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn beide raadgevers en de leden van de Raad der Twaalf zoals die zijn voorgesteld en zojuist gesteund door het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens. U kunt gaan zitten.

De leden van het Eerste en van het Tweede Quorum der Zeventig en de Presiderende Bisschap gelieven te gaan staan. Voorgesteld wordt Howard W. Hunter steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn beide raadgevers en de leden van de Raad der Twaalf zoals die zijn voorgesteld en zojuist gesteund door het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens. U kunt gaan zitten.

De volgende mensen gelieven te gaan staan, waar ze zich ook mogen bevinden: alle geordende patriarchen, en alle leden van hogepriestersquorums en ouderlingenquorums. Voorgesteld wordt Howard W. Hunter steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn beide raadgevers en de leden van de Raad der Twaalf zoals die zijn voorgesteld en zojuist gesteund door het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens. U kunt gaan zitten.

Zou de gehele Aäronische priesterschap willen gaan staan, dat wil zeggen, alle geordende priesters, leraren en diakenen? Voor-

Alle aanwezigen staan tijdens de plechtige bijeenkomst om steun te verlenen aan de leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen als profeet, ziener en openbaarder.

gesteld wordt Howard W. Hunter steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn beide raadgevers en de leden van de Raad der Twaalf zoals die zijn voorgesteld en zojuist gesteund door het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens. U kunt gaan zitten.

Wil de hele vergadering, met inbegrip van hen die al eerder zijn opgestaan, nu gaan staan. Voorgesteld wordt Howard W. Hunter steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn beide raadgevers en de leden van de Raad der Twaalf zoals die zijn voorgesteld en zojuist gesteund door het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens. Dankuwel. U kunt gaan zitten.

De andere algemene autoriteiten en algemene functionarissen zal zittend steun worden verleend. Voorgesteld wordt steun te verlenen aan het presidium van de quorums der Zeventig: de ouderlingen Rex D. Pinegar, Carlos E. Asay, Charles Didier, L. Aldin Porter, Joe J. Christensen, Monte J. Brough, and W. Eugene Hansen.

Als lid van het Eerste Quorum der Zeventig: Loren C. Dunn, Gene R. Cook, William R. Bradford, John H. Groberg, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Robert E. Wells, James M. Paramore, Hugh W. Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, F. Burton Howard, Ted E. Brewerton, Jack H Goaslind, Angel Abrea, John K. Carmack, J. Richard Clarke, Hans B. Ringger, Marlin K. Jensen, Earl C. Tingey, Alexander B. Morrison, L. Lionel Kendrick, Harold G. Hillam, Carlos H. Amado, Ben B. Banks, Spencer J. Condie, Robert K. Dellenbach, Henry B. Eyring, Glen L. Pace, F. Melvin Hammond, Kenneth Johnson, Lynn A. Mickelsen, Neil L. Andersen, D. Todd Christofferson, Cree-L Kofford, Dennis B. Neuenschwander, Andrew Wayne Peterson en Cecil O. Samuelson.

Als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: Eduardo Ayala, LeGrand R. Curtis, Helvécio Martins, J Ballard Washburn, Durrel A. Woolsey, W. Mack Lawrence, Rulon G. Craven, Joseph C. Muren, Graham W. Doxey, Jorge A. Rojas, Julio E. Dávila, In Sang Han, Stephen D. Nadauld, Sam K. Shimabukuro, Lino Alvarez, Dallas N. Archibald, C. Max Caldwell, Gary J. Coleman, John B. Dickson, John E. Fowler, Jay E. Jensen, Augusto A. Lim, John M. Madsen, V. Dallas Merrell, David E. Sorensen, F. David Stanley, Kwok Yuen Tai, Lowell D. Wood, Claudio R. M. Costa, W. Don Ladd, James O. Mason, Dieter F. Uchtdorf en Lance B. Wickman.

Als Presiderende Bisschap: Merrill J. Bateman, presiderende bisschop; H. David Burton, eerste raadgever; en Richard C. Edgley, tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Voorgesteld wordt ouderling Hartman Rector jr. officieel te danken en hem tot geëmeriteerd lid van het Eerste Quorum der Zeventig te maken. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar.

Met dank voor hun dienst als algemeen autoriteit, wordt voorgesteld ontheffing te verlenen aan de ouderlingen Albert Choules jr., Lloyd P. George, Gerald E. Melchin, Malcolm S. Jeppsen, Richard P. Lindsay, Merlin R. Lybbert, and Horacio A. Tenorio als lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Wie met ons zijn dank wil uitdrukken, maakt het bekend door het opsteken van de hand.

Ouderling Clinton L. Cutler was werkzaam als eerste raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool toen hij op 9 april 1994 overleed. Wie zijn dank wil uitdrukken jegens hem, alsmede jegens ouderling Merlin R. Lybbert als algemeen president van de zondagsschool en ouderling Ronald E. Poelman als tweede raadgever in dat algemeen presidium voor de bewezen diensten, maakt dit kenbaar.

Voorgesteld wordt met dank en grote waardering ontheffing te verlenen aan de zusters Michaelene P. Grassli, Betty Jo N. Jepsen en Ruth B. Wright als algemeen presidium jeugdwerk, en zuster Patricia P. Pinegar als tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium. Tevens ontheffen wij alle leden van het algemeen jeugdwerkbestuur.

Allen die met ons hun grote dank willen uitdrukken aan deze trouwe zusters voor hun uitmuntende dienstverlening, maken dat kenbaar door de hand op te steken.

Voorgesteld wordt de ouderlingen Charles Didier, J Ballard Washburn en F. Burton Howard steun te verlenen als algemeen zondagsschoolpresidium. Zuster Patricia Peterson Pinegar als de nieuwe algemeen presidente jeugdwerk, met zuster Anne Goalen Wirthlin als eerste raadgeefster en zuster Susan Lillywhite Warner als tweede raadgeefster; en zuster Bonnie Dansie Parkin als tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Voorgesteld wordt alle andere algemene functionarissen en bestuursleden die nu in functie zijn, steun te verlenen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

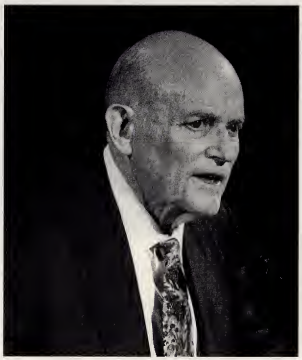
President Hunter, voor zover ik dat heb kunnen waarnemen was de stemming in de tabernakel unaniem ten gunste van de voorstellen. Van mogelijke tegenstemmen in andere vergaderingen zullen wij nota nemen.

Dank u broeders en zusters, voor uw steunverlening, uw geloof en uw gebeden. Wij hebben het gevoel dat u ons niet alleen met uw hand steun hebt verleend, maar ook met uw hart. Wij hebben grote behoefte aan uw gebeden en bidden dat u die zult blijven opzenden ten behoeve van ons, uw dienstknechten. We verzoeken de nieuwe zeventigen, het nieuwe algemeen jeugdwerkpresidium en zuster Parkin nu op het podium plaats te nemen. Dank u. □

'Kostbare en zeer grote beloften'

President Howard W. Hunter

'Naarmate we ons verder verwijderen van de wereldse levensstijl, wordt de kerk meer dat welkome toevluchtsoord.'

Mijn geliefde broeders en zusters, ik dank u voor uw steunverlening. Ik sta nederig en deemoedig voor u, bedroefd over het overlijden van onze geliefde profeet, president Ezra Taft Benson. Ik ben diep in mijn hart geraakt door de dood van mijn goede vriend, vooral in het licht van de nieuwe verantwoordelijkheid die mijn deel is geworden.

Ik heb vele tranen geplengd en mijn Vader in de hemel in gebed mijn verlangen kenbaar gemaakt deze hoge en heilige roeping goed te vervullen. Ik heb gebeden dat ik het waardig zal zijn deze opdracht te vervullen, die in deze bedeling door dertien andere mannen is vervuld. Wellicht begrijpen alleen zij ten volle, nu zij aan de andere kant van de sluier toekijken, hoe zwaar de verantwoordelijkheid is en hoezeer ik mij verlaat op de Heer nu ik deze heilige roeping heb aanvaard.

De voorbije maanden heb ik mijn grootste kracht geput uit mijn vaste getuigenis dat dit het werk van God is en niet van de mens. Jezus Christus staat aan het hoofd van deze kerk. Hij leidt haar in woord en daad. Ik kan niet onder woorden brengen hoezeer ik mij vereerd voel dat ik voor een periode een middel in zijn handen mag zijn om zijn kerk te presideren. Maar zonder de wetenschap dat Christus aan het hoofd van de kerk staat, zou ik of wie dan ook, het gewicht van deze roeping niet kunnen dragen.

Nu ik deze verantwoordelijkheid aanvaard, erken ik Gods wonderbaarlijke hand in mijn leven. Keer op keer heeft Hij mijn leven gespaard en mij kracht gegeven. Hij heeft mij herhaaldelijk weggeleid van de deur van de dood, en mij toegestaan mijn sterfelijke bediening voort te zetten. Ik heb mij zo nu en dan afgevraagd waarom mijn leven is gespaard. Maar die vraag heb ik nu naast mij neergelegd en ik bid nu om het geloof en de gebeden van de leden der kerk, zodat we kunnen samenwerken, u en ik, om Gods oogmerken in deze periode van ons leven te verwezenlijken.

Ik put ook veel kracht uit de gebeden en het geloof van mijn vrouw en mijn kinderen, de algemene autoriteiten, en de vele getrouwe leden die voor mij gebeden hebben, die zich om mij bekommerd hebben en begaan waren met mijn gezondheid.

Het is nu 35 jaar geleden dat ik werd gesteund als lid van het Quorum der Twaalf. In die jaren heb ik veel geleerd dat mij heeft voorbereid op deze taak. Ik heb de heiligen ontmoet en getuigenis gegeven in Noord- en Zuid-Amerika; in Europa en Oost-Europa; in Azië, Australië en Afrika; en op de eilanden van de zee. Ik ben vaak in het Heilige Land geweest en heb gewandeld waar Jezus gewandeld heeft. Ik loop nu langzamer, maar mijn gedachten zijn helder en mijn geest is jong.

Nu ik de roeping van de Heer aanvaard om de kerk te leiden, ben ik vervuld van dankbaarheid voor de openbaringen die ten grondslag liggen aan het geweldige systeem waardoor de kerk bestuurd wordt.

Iedere man die tot apostel wordt geordend en aangesteld als lid van het Quorum der Twaalf, wordt gesteund als profeet, ziener en openbaarder. Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, die zijn geroepen en geordend om de sleutels van het priesterschap te bezitten, hebben de autoriteit en de verantwoording de kerk te besturen, haar verordeningen te bedienen, haar leer te verkondigen, en haar kerkelijke gebruiken te vestigen en handhaven.

Als de president van de kerk ziek is of

niet in staat alle plichten van zijn ambt volledig te vervullen, voeren zijn twee raadgevers, die met hem het Quorum van het Eerste Presidium vormen, het werk van het presidium uit. Alle belangrijke vragen, beleidslijnen, programma's of leerstellingen worden in raadsvergadering onder veel gebed overwogen door de raadgevers in het Eerste Presidium en door het Quorum der Twaalf Apostelen. Er wordt niet één beslissing genomen door het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf als die niet door alle betrokkenen gesteund wordt.

Deze geïnspireerde handelswijze zorgt ervoor dat de kerk zonder onderbreking voorwaarts gaat. Het bestuur van de kerk en de uitoefening van de profetische gaven zullen altijd bij deze apostolische autoriteiten liggen, die alle sleutels van het priesterschap bezitten en gebruiken.

Ik voel mij net als president Joseph F. Smith vele jaren geleden, die toen heeft gezegd:

'Het is mijn voornemen dat mijn raadgevers en medepresidenten in het Eerste Presidium met mij in de verantwoordelijkheid zullen delen voor elke handeling die ik in deze functie verricht. Ik ben niet van plan de teugels zelf in handen te nemen en naar eigen verkiezing te handelen, maar ik ben wel van plan datgene te doen wat mijn broeders en ik samen hebben besloten, en hetgeen de Geest des Heren ons openbaart.

'Ik heb altijd gemeend, en meen dat ook nu, en vertrouw erop dat dit steeds mijn mening zal blijven, dat het verkeerd is dat één man alle gezag en macht van het presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen uitoefent. Ik durf die verantwoording niet op mij te nemen, en ik zal dat ook niet doen zolang er mannen zijn die mij bijstaan en met mij overleggen inzake de werkzaamheden die wij hebben te verrichten, en inzake datgene wat leidt tot vrede en groei, en zal bijdragen tot het geluk van het volk van God en de opbouw van Zion.'

President Smith vervolgt:

'Mochten mijn broeders in het apostelschap bemerken dat ik afwijk van dit beginsel, of nalatig ben in mijn deel van het verbond dat ik vandaag voor deze groep priesterschapsdragers sluit, dan verzoek ik hun in de naam van mijn Vader om naar mij toe te komen, als mijn broeders, als raadgevers in de priesterschap, als wachters op de torens van Zion, en mij te herinneren aan het verbond en de belofte die ik doe aan de leden van de kerk die in deze algemene conferentie bijeengekomen zijn.

'Het is nooit de bedoeling van de Heer geweest dat één man alle macht zou hebben. Daarom zijn er in zijn kerk presidenten, apostelen, hogepriesters, zeventigen, ouderlingen en de verschillende ambten van het lage priesterschap, die allen van wezenlijk belang zijn in hun orde en plaats naar de autoriteit die ze hebben ontvangen' (Joseph F. Smith, in Conference Report, oktober 1901, blz. 82).

President Howard W. Hunter gebaart voor aanvang van een conferentiebijeenkomst naar de aanwezigen.

Die woorden van president Joseph F. Smith geven mijn gevoelens weer.

In navolging van mijn broeders die dit ambt voor mij hebben bekleed, ontvang ik met deze roeping de zekerheid dat God zijn profeet zal leiden. Ik aanvaard de roeping om te dienen in alle nederigheid en zeg met de psalmist: 'De Here is mijn kracht en mijn schild; op Hem vertrouwde mijn hart en ik werd geholpen' (Psalm 28:7).

Ten tijde van mijn roeping, heb ik twee zaken onder de aandacht van de leden der kerk gebracht. Ik voel mij gedrongen daar nadruk op te blijven leggen.

Ten eerste wil ik alle leden van de kerk uitnodigen steeds grotere aandacht te schenken aan het leven en het voorbeeld van de Heer Jezus Christus, in het bijzonder de liefde, hoop en barmhartigheid die Hij ten toon heeft gespreid. Ik bid dat we elkaar vriendelijker, hoffelijker, geduldiger en vergevensgezinder zullen bejegenen.

Tegen degenen die een overtreding hebben begaan of die beledigd zijn, zeggen we: kom terug. De weg van bekering moge dan moeilijk zijn, maar hij leidt de mens naar omhoog en tot de volmaakte vergiffenis.

Tegen degenen die gekwetst zijn of die het moeilijk hebben en bevreesd zijn, zeggen we: sta ons toe u bij te staan en uw tranen te drogen. Kom terug. Verkeer met ons in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Vat zijn uitnodiging 'Kom, volg Mij na' letterlijk op. (Zie Matteüs 16:24; 19:21; Marcus 8:34; 10:21; Lucas 9:23; 18:22; Johannes 21:22; LV 38:22.) Hij is de enige veilige weg; Hij is het licht der wereld.

Zoals u van ons verwacht, zullen wij ons aan de hoge gedragsnormen blijven houden die een heilige der laatste dagen karakteriseert. De Heer heeft die normen ingesteld, dus kunnen wij ze niet opzij schuiven.

Laten we elke lering van de Meester bestuderen en laten we zijn voorbeeld beter volgen. Hij heeft ons met 'alles, wat tot leven en godsvrucht strekt, begiftigd'. Hij heeft ons 'geroepen (...) door zijn heerlijkheid en macht' en heeft ons 'met kostbare en zeer grote beloften begiftigd, opdat [wij] daardoor deel [zouden] hebben aan de goddelijke natuur' (2 Petrus 1:3–4).

Ik geloof in die 'kostbare en zeer grote beloften' en ik nodig iedereen uit die mijn stem kan horen, er aanspraak op te maken. Wij moeten 'deel hebben aan de goddelijke natuur'. Alleen dan kunnen we echt hopen op 'vrede in deze wereld en het eeuwig leven in de komende wereld' (LV 59:23).

In die geest nodig ik elke heilige der laatste dagen uit naar de tempel van de Heer op te zien als het verheven symbool van zijn of haar lidmaatschap. Het is mijn grootste hartewens dat ieder lid van de kerk waardig zal zijn om de tempel binnen te gaan. Het zou de Heer behagen als ieder volwassen lid een geldige tempelaanbeveling waardig is en die ook bezit. Wat wij moeten doen en nalaten om een tempelaanbeveling waardig te zijn, is precies datgene wat ons geluk als individu en als gezin garandeert.

Laten we een volk van tempelgangers zijn. Ga zo vaak naar de tempel als uw persoonlijke omstandigheden dat toelaten. Hang thuis een plaat van een tempel op, zodat uw kinderen die kunnen zien. Leer ze het doel van het huis des Heren. Werk eraan mee dat ze zich van jongs af aan zullen voornemen om naar de tempel te gaan en dat ze die zegen waardig zullen blijven.

Als de afstand naar de tempel te groot is om er vaak heen te gaan, stel dan uw familiegeschiedenis samen en stel de namen beschikbaar voor de heilige verordeningen die alleen in de tempel verricht kunnen worden. Dit vooruitzienderzoek is onmisbaar voor

het werk in de tempel en degenen die dat werk doen, zullen zeker gezegend worden.

Wij willen de tempels dichter bij onze leden brengen. Er zijn nieuwe tempels aangekondigd of in aanbouw. Andere staan op papier. Binnenkort zullen we de Orlando-tempel in Florida en de Bountiful-tempel in Utah inwijden.

Met de verordeningen van de tempel wordt het fundament van het eeuwige gezin verankerd. De kerk heeft tot taak – en heeft het gezag daartoe – het gezin te bewaren en te beschermen als de grondsteen van de maatschappij. Door het gezinsleven, ingesteld vóór de grondlegging der wereld, worden kinderen vanaf hun geboorte verzorgd door een vader en een moeder, die man en vrouw zijn, wettig getrouwd. Ouderschap is een heilige verplichting en een grote zegen, waardoor kinderen worden verwelkomd als een 'erfdeel des Heren' (Psalm 127:3).

Een verontruste samenleving begint nu in te zien dat het uiteenvallen van het gezin de wereld de rampspoeden brengt die de profeten voorspeld hebben. De overlegorganen en raden in deze wereld zullen alleen dan succes hebben als ze het gezin definiëren zoals de Heer dat geopenbaard heeft. 'Als de Here het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan' (Psalm 127:1).

Naarmate we ons verder verwijderen van de wereldse levensstijl, wordt de kerk meer het welkome toevluchtsoord voor honderdduizenden die elk jaar komen en zeggen: 'Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem' (Jesaja 2:3).

Mijn broeders en zusters, ik getuig tot u dat de indrukken van de Geest diep op mij hebben ingewerkt toen ik over deze zaken nadacht. God, onze Eeuwige Vader, leeft. Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser, leidt zijn kerk vandaag de dag door middel van zijn profeten.

Laten wij, als heiligen der laatste dagen, die 'kostbare en zeer grote beloften' opeisen, opdat wij daardoor, 'Heilige Vader, (...) in U mogen wassen, en een volheid van de Heilige Geest (...) ontvangen, en overeenkomstig Uw wetten worden georganiseerd, en voorbereid mogen zijn al het nodige te ontvangen' (LV 109:14–15).

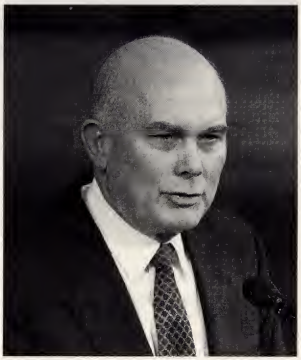
Ik smeek zijn zegen op u af, voor thuis, voor uw beroepsleven en voor uw werk in de kerk.

Ik beloof mijn leven, mijn kracht, en mijn gehele ziel in te zetten voor zijn werk. Mogen we oren hebben die horen, en een hart dat voelt, en de moed om volgzaam te zijn. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Aanbidding door muziek

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Lofzangen zingen is een van de beste manieren om onszelf in harmonie te brengen met de Geest van de Heer.

President Hunter, wij hebben genoten van uw inspirerende boodschap. Wij houden van u. Wij willen ook de pas geroepen en gesteunde algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk feliciteren.

Wij voelden ons net zo bezield als het Mormon Youth Chorus toen zij de geïnspireerde woorden uitten van Charles Wesley, 'Juicht, de Heer regeert! Aanbidt uw Heer en Vorst!' (*Hymns*, 1985, nr. 66). Met de gebeurtenissen van deze plechtige bijeenkomst hebben wij ook de overweldigende dankbaarheid gevoeld die wordt uitgedrukt in onze geliefde lofzang, 'Wij danken U, Heer, voor profeten' (Lofzang 17). Het verheugt ons het voorrecht te hebben gehad om president Howard W. Hunter te steunen als president van de kerk, met president Hinckley en president Monson als zijn raadgevers. In deze wereldwijde bijeenkomst hebben wij onze gebeden en onze volle inzet toegezegd ter ondersteuning van de mannen die de Heer heeft geroepen om zijn kerk te leiden. Ik getuig dat wat wij hebben gedaan is opgetekend in de hemel en dat ieder van ons verantwoording zal moeten afleggen aan God voor het gehoor dat wij geven aan de leiders die wij op deze plechtige en heilige wijze hebben gesteund.

Afgelopen voorjaar heb ik voor het eerst Brasilia bezocht. Ruim 3000 heiligen waren bijeengekomen voor een regionale conferentie. De lofzangen stonden op het programma vermeld, maar de Portugese woorden zeiden mij niets. Toen echter hun prachtige koor begon te zingen, overbrugde de muziek alle taalbarrières en werd mijn ziel geraakt:

De morgen daagt, de nacht vliedt heen,
zie, Zions vaandel wappert fier.
In glorie rijst die schone dag,
brengt vreugde voor Gods kind'ren hier.
(Lofzang 1.)

Door het wonder van gewijde muziek daalde de Geest van de Heer op ons neer en werden wij voorbereid op evangelieonderricht en aanbidding.

Het Eerste Presidium heeft gezegd:

'Gewijde muziek is een essentieel onderdeel van onze bijeenkomsten. De lofzangen zorgen voor een sfeer waarin de Geest van de Heer aanwezig kan zijn, roepen een gevoel van eerbied op, scheppen een band onder de leden en zijn een middel om de Heer te loven.

'De beste redevoeringen worden soms gehouden in de vorm van een lofzang. Lofzangen zetten ons aan tot bekering en goede werken, sterken ons getuigenis en ons geloof, troosten de treurenden en de ontmoedigden, en motiveren ons om tot het einde toe te volharden' (*Lofzangen*, blz. VII).

Lofzangen zingen is een van de beste manieren om onszelf in harmonie te brengen met de Geest van de Heer. Ik vraag me af of wij wel voldoende gebruik maken van dit heilige middel in onze diensten, in onze vergaderingen, in onze klassen en in ons gezin.

In juli van dit jaar heb ik het Polynesisch Cultureel Centrum van de kerk bezocht in Hawaii. Voordat het avondprogramma met dans en muziek van diverse eilandculturen begon, ben ik de opvoerenden gaan bedanken. Ik arriveerde tijdens die hectische momenten die aan een optreden voorafgaan. Tientallen artiesten haastten zich her en der om de allerlaatste dingen te doen die nodig waren om hun wervelende uitvoering te coördineren. Ik vroeg me af hoe de regisseur

dit mierennest tot de orde zou roepen ter voorbereiding op mijn korte opmerkingen.

Hoe dat gebeurde leek op een wonder. Op een teken zette één forse stem in met 'Wij danken U, Heer, voor profeten'. In minder dan geen tijd zwol de melodie aan tot een prachtig koor. Zo brachten deze begaafde jonge mensen hun gedachten in harmonie met de Heer.

Wij hebben in onze familie iets dergelijks meegemaakt. Afgelopen voorjaar trok een aantal van onze kinderen en kleinkinderen tijdens een familie-uitje de bergen in. Een onderdeel van het programma was de uitwisseling van ervaringen en getuigenissen. Op de afgesproken tijd kwamen wij bijeen, maar het jonge volkje was alleen lichamelijk aanwezig. De grote geesten in die kleine lichamen drongen aan op nog meer van die opwindende activiteiten in de buitenlucht waar zij tot nog toe van genoten hadden. De blokhut waarin wij ons bevonden was gewoon te klein om hen te bevatten. Het leek wel alsof een dozijn rusteloze kinderen en hun kreten in alle richtingen van de muren afketsten. De grootouders onder u zullen begrijpen dat ik aarzelde om onder die omstandigheden te proberen een geestelijke wending aan de dag te geven.

Plotseling werd de situatie gered door de instinctieve wijsheid van jonge moeders. Twee van hen begonnen een lied te zingen dat hun kinderen kenden. Anderen deden gelijk mee, zodat de stemming binnen luttele minuten veranderd was. Nu waren alle geesten gekalmeerd en ontvankelijk voor geestelijke zaken. Ik zond een stil dankgebed op voor de lofzangen, en voor moeders die weten hoe zij die moeten gebruiken!

Lofzangen zingen is een van de allerbeste manieren om de leer van het herstelde evangelie te leren kennen. Ouderling Stephen D. Nadauld heeft die unieke eigenschap weten te vangen in een aantal regels die hij schreef en voordroeg in een vergadering met de algemene autoriteiten:

Als ik het evangelie
met kracht wil onderwijzen,
wens ik mij lieflijke klanken
ter verzachting van de ziel.
En om dan die waarheid
voor eeuwig in te prenten,
zingen wij Zions gezangen
met hun verheven boodschap.

De Schriften bevatten talloze bevestigingen dat lofzangen zingen een heerlijke manier van aanbidden is. Voordat de Heiland en zijn apostelen de bovenkamer verlieten waar zij het laatste avondmaal in zijn verhevenheid hadden ervaren, zongen zij een lofzang. Na hun lofzang ging de Heiland hen voor naar de Olijfberg (zie Matteüs 26:30).

De apostel Paulus vertelde de Kolossenzen dat zij elkaar moesten leren en terechtwijzen, 'en met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen zingende, Gode dank [brengen] in uw harten' (Kolossenzen 3:16; zie ook Alma 26:8).

Leden van het Quorum der Twaalf staan en steken bij een steunverlening de hand op tijdens de plechtige bijeenkomst.

Hedendaagse openbaring bevestigt het belang van gewijde muziek. In een van de vroegste openbaringen die bij monde van de profeet Joseph Smith is gegeven, wijst de Heer Emma Smith aan 'om een verzameling heilige gezangen te maken, zoals het u zal worden ingegeven, om in Mijn kerk te worden gebruikt, hetgeen Mij aangenaam is. Want Mijn ziel schept behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord' (LV 25:11–12).

In een openbaring die een generatie later bij monde van een andere profeet is gegeven, gebiedt de Heer zijn volk: '(...) prijst dan de Here met gezang [en met] muziek' (LV 136:28).

Die opdracht om de Heer te prijzen met gezang is niet beperkt tot grote bijeenkomsten. Wanneer de apostelen van de Heer tegenwoordig bijeenkomen, vormt het zingen van lofzangen nog steeds een onderdeel van hun vergadering. De wekelijkse vergadering van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen in de Salt Lake-tempel wordt altijd met een lofzang begonnen. Ouderling Russell M. Nelson verzorgt de begeleiding op het orgel. Het Eerste Presidium, dat de leiding heeft, geeft ons om de beurt het voorrecht om de openingslofzang uit te kiezen. De meesten van ons houden precies bij wanneer elke lofzang is gezongen. Volgens mijn aantekeningen is de meest gezongen openingslofzang in de tien jaar dat ik op die vergadering aanwezig ben, 'Gij zijt mijn hoogste Goed' (Lofzang 67). Stelt u zich eens de geestelijke uitwerking voor van een handjevol dienstknechten van de Heer die deze lofzang zingen voordat zij bidden om zijn leiding bij het nakomen van hun zware taak.

De sluier is heel dun in de tempel, in het bijzonder wanneer wij samen aanbidden door middel van muziek. Tijdens tempelinwijdingen heb ik meer mensen tot tranen toe geroerd gezien door muziek dan door

Het Eerste Presidium staat bij de steunverlening tijdens de plechtige bijeenkomst. Van links: president Thomas S. Monson, tweede raadgever; president Howard W. Hunter; en president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever, aan het spreekgestoelte.

het gesproken woord. Ik heb verslagen gelezen van hemelse koren die die lofzangen meezongen, en ik meen dat ook zelf te hebben waargenomen bij verschillende gelegenheden. Bij inwijdingsdiensten met een prachtig, goed geoefend koor van zo'n dertig stemmen, was het weleens alsof ik wel tien keer zoveel stemmen hoorde die God prezen met een intensiteit die alleen maar kan worden gevoeld en niet met woorden omschreven. Sommigen onder u weten wat ik bedoel.

Gewijde muziek heeft het unieke vermogen om onze liefdevolle gevoelens voor de Heer over te brengen. Die vorm van communicatie is een wonderbaarlijke ondersteuning van onze aanbidding. Hoewel velen het moeilijk vinden hun gevoelens van aanbidding in woorden uit te drukken, kunnen allen deelnemen aan de uiting van zulke gevoelens door middel van de geïnspireerde woorden van onze lofzangen.

Wanneer een gemeente door gezang aanbidt, behoren alle aanwezigen deel te nemen. Ook daarover wil ik u in een ervaring laten delen. Op een zondagochtend in Salt Lake City had ik mij gekweten van een bijzondere opdracht en wilde een avondmaalsdienst bijwonen. Ik parkeerde bij een willekeurig kerkgebouw en glipte naar binnen net toen de gemeente deze heilige woorden van de avondmaalslofzang begonnen te zingen:

'Kom, stijg' ons lied van dank en lof
tot Hem die daald' uit 's hemels hof,
en die uit liefde zonder peil
hier leed en stierf voor 's mensen heil.'
(Lofzang 119.)

Mijn hart ging open terwijl wij de Heer aldus aanbaden en dachten aan de vernieuwing van onze verbonden door deelneming aan het avondmaal. Onze stemmen verhieven zich voor de slotwoorden:

''t Was Jezus die zijn leven gaf
en ons verloste van het graf.
't Hosanna schalle wijd en zijd
als loflied tot zijn majesteit.'

Toen ik onder het zingen om mij heen keek, zag ik tot mijn grote verbazing dat ongeveer een derde van de gemeente niet meezong. Hoe was het mogelijk? Bedoelden zij die nog niet eens hun lippen bewogen dat zij géén lied van dank en lof wilden opzenden, dat zij Hem géén hosanna wilden toezingen? Wat zeggen wij en wat denken wij wanneer wij in onze eredienst niet meezingen?

Ik geloof dat een aantal van ons in Noord-Amerika laks aan het worden is in onze aanbidding, waaronder het zingen van lofzangen. Ik heb gemerkt dat de heiligen elders wat dat betreft ijveriger zijn. Wij die ons in de centrale ringen van Zion bevinden, behoren ons erop toe te leggen weer geestdriftig deel te nemen aan het zingen van onze lofzangen.

Er zijn een aantal punten waar wij ons allemaal aan behoren te houden wanneer wij de Heer aanbidden door middel van muziek. Onder het zingen moeten wij de boodschap van die woorden overdenken. Onze lofzangen bevatten sublieme leerreden, die in hun waarheid en poëtische trefkracht alleen door de Schriften zelf worden overtroffen.

Wij vertrouwen op onze dirigenten en organisten om ons het juiste tempo aan te geven. Te langzaam of te snel kan afdoen aan de sfeer van aanbidding.

Wij moeten de muziek die wij willen gebruiken om de sfeer van aanbidding te verhogen, zorgvuldig kiezen. Muziek die heel passend kan zijn voor andere goede gelegenheden, hoeft nog niet passend te zijn voor een kerkdienst.

Onze lofzangen zijn gekozen omdat zij effectief bleken te zijn om de Geest van de Heer uit te nodigen. Een van mijn dochters, die viool speelt, heeft daarover het volgende gezegd: 'Ik speel graag klassieke muziek, maar wanneer ik onze lofzangen speel, voel ik de aanwezigheid van de Geest van de Heer in mijn oefenlokaal.'

Solisten moeten bedenken dat de muziek in onze erediensten niet bedoeld is om iemands talenten ten toon te spreiden, maar om de Heer te aanbidden. Vocale of instrumentale muziek moet worden gekozen ter bevordering van onze aanbidding en niet om een artiest de gelegenheid te geven om op te treden, ongeacht hoe begaafd die is.

Onze gewijde muziek bereid ons erop voor in de waarheden van het evangelie te worden onderwezen. Om die reden moeten wij selectief te werk gaan wat betreft de muziek en de instrumenten die wij in onze eredienst gebruiken. Daarom moedigen wij onze koren aan voornamelijk de lofzangenbundel te gebruiken. Wij kunnen zeker ook gebruik maken van andere muziek die in harmonie is met de geest van onze lofzangen – denk maar eens aan het heerlijke werk van Charles Gounod, 'O goddelijke Verlosser,' dat gezongen is tijdens de rouwdienst voor president Ezra Taft Benson – maar een van onze lofzangen is doorgaans de meest inspirerende en gepaste keus voor een koor, een vocalist of een instrumentalist (zie

Michael F. Moody, *Ensign*, augustus 1994, blz. 79).

Gewijde muziek kan ons ook zonder een formeel optreden tot steun zijn. Wanneer wij, bijvoorbeeld, door verleiding worden belaagd, kunnen wij die neutraliseren door een lievelingslofzang te neuriën of de woorden uit te spreken (zie Boyd K. Packer, *Ensign*, januari 1974, blz. 25–28).

De wonderbaarlijke uitwerking van onze lofzangen is zelfs van kracht wanneer het aantal stemmen slechts gering is, en ook wanneer er nauwelijks een geluid te horen is. Dat heb ik een paar maanden geleden ervaren toen ik deelnam aan een muzikale uitvoering die in mijn reeks kerkervaringen uniek was. Ik was uitgenodigd om te spreken op de HLD-conferentie voor doven uit het gebied van de Great Basin, die gehouden werd onder auspiciën van de Wijk Salt Lake Valley (voor doven), van de Ring Salt Lake Park. Ruim 300 dove broeders en zusters woonden de conferentie bij. De leden van het ringpresidium en ikzelf waren zo goed als de enige volwassenen die konden horen en probeerden hardop te zingen. De rest zong met hun handen. Nauwelijks een mond bewoog en nauwelijks een geluid werd gehoord, behalve het orgel en vier zwakke stemmen op het podium. In de zaal bewogen alle handen eendrachtig met degene die hen voorging terwijl de broeders en zusters 'Gods Geest brandt in 't harte' seinden (Lofzang 2). Terwijl wij samen zongen, daalde de Geest van de Heer op ons neer en werden wij op het bidden voorbereid. Onze gewijde muziek is een krachtige voorbereiding op gebed en evangelieonderricht.

Wij moeten meer gebruik maken van onze lofzangen om onszelf in harmonie te brengen met de Geest van de Heer, om één te worden, en om onze leer te onderwijzen en zelf eigen te maken. Wij moeten beter gebruik maken van onze lofzangen bij het zendingswerk, in de evangelieklassen, in quorumvergaderingen, op de gezinsavond en bij het huisonderwijs. Muziek is een doeltreffende manier om onze Hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, te aanbidden. Wij behoren gebruik te maken van lofzangen wanneer wij behoefte hebben aan geestelijke kracht en inspiratie.

Wij die 'zijn bewogen om het gezang van de verlossende liefde te zingen' (zie Alma 5:26), moeten blijven zingen om steeds dichter bij Hem te kunnen komen die gewijde muziek heeft geïnspireerd en ons gebiedt die te gebruiken om Hem te aanbidden. Dat wij daarin ijverig zullen zijn is mijn nederige gebed, dat ik opzend met een getuigenis van de waarachtigheid van het evangelie van Jezus Christus en van de goddelijke roeping van hen die wij vandaag onze steun hebben verleend. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Leer de kinderen waarheid van dwaling onderscheiden

Michaelene P. Grassli
Onlangs ontheven algemeen jeugdwerkpresidente

'Kinderen moeten zelfstandig waarheid van dwaling kunnen onderscheiden en de moed hebben om het goede te doen.'

Het is mij een groot voorrecht deel te mogen nemen aan deze historische vergadering, waardoor ik met mijn hart, hand en stem steun kan verlenen aan de profeet van de Heer – en dat doe ik met heel mijn hart. Ik sta ook achter de steunverlening aan zuster Patricia Pinegar als de nieuwe algemeen jeugdwerkpresidente. Ik heb in die hoedanigheid vele buitengewone ervaringen gekend, en die zal ik missen. Maar ik ken zuster Pinegar, zuster Wirthlin en zuster Warner, en weet dat onze kinderen bij hen in goede handen zijn. Ik wens dit nieuwe presidium succes.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft altijd van kinderen gehouden. Het Eerste Presidium, dat zich bewust is van de ongekend slechte situatie in de wereld, heeft iets gedaan wat nog nooit eerder is gedaan, hetgeen onze toewijding aan onze kinderen hernieuwt. Door middel van een boodschap aan de kerk, getiteld 'Aandacht voor kinderen' hebben ze ons gevraagd onze kinderen als nooit tevoren te beschermen en lief te hebben, ze beter dan in het verleden te onderwijzen, ze grondiger voor te bereiden op de overwinning van Satans macht in hun leven en de ontvangst van de eeuwige vrede en heerlijkheid van de Heer. (Zie Brief van het Eerste Presidium, 1 augustus 1993.)

Onze kinderen gaan ons aan het hart. Zij zijn kostbaar in de ogen van onze Hemelse Vader, en wij vertrouwen op hen om veel goeds in de wereld tot stand te brengen. President Boyd K. Packer heeft mij eens gezegd:

'De kinderen van nu zullen eens het evangelie aan de wereld verkondigen. De kinderen moeten sterk en onafhankelijk zijn in hun keuzevrijheid. Daarom behoren zij kennis te hebben van het evangelie en een getuigenis daarvan.'

Ik wil u vertellen over een klein meisje dat al goed bezig is. De achtjarige Lindsay had zich goed voorbereid op de repetitie rekenen. Ze heeft mij gezegd: 'Toen de repetitie begon, boog mijn vriendin zich naar mij toe en vroeg of ik haar wilde helpen met de antwoorden. Ik moest denken aan de gezinsavonden die we aan het begin van het schooljaar altijd hebben. Papa herinnert ons eraan dat we altijd ons eigen werk behoren te doen. Hij zegt dat het beter is om eerlijk te zijn dan oneerlijk aan een hoger cijfer te komen. Ik wist dat als ik mijn vriendin hielp oneerlijk te zijn, ik zelf ook oneerlijk was. Dus schudde ik mijn hoofd. De volgende dag moesten mijn vriendin en ik bij de onderwijzeres komen, omdat onze antwoorden hetzelfde waren. Ik kon haar recht in de

ogen kijken toen ik haar zei dat ik niet afgekeken had. Maar mijn vriendin begon te huilen en vertelde dat ze wèl van mij afgekeken had. Ik vond het heel spijtig voor mijn vriendin, maar ik was heel blij dat ik zelf eerlijk was geweest.'

Kinderen moeten zelfstandig waarheid van dwaling kunnen onderscheiden en de moed hebben om het goede te doen, zoals Lindsay heeft gedaan. Toen ik mij ging verdiepen in de beginselen die te maken hebben met het onderscheidingsvermogen, zijn mij een paar zaken duidelijk geworden. Eén ervan staat in het boek Mozes in de Parel van grote waarde.

We lezen in het eerste hoofdstuk dat God van aangezicht tot aangezicht met Mozes sprak en hem duidelijk maakte dat hij een zoon van God was. Ook toonde God hem de aarde en haar einden. En toen gebeurde het dat 'Satan kwam om hem te verzoeken, zeggende: Mozes, mensenkind, aanbid mij' (Mozes 1:12).

En hoe reageerde Mozes op de confrontatie met Satan?

'En het gebeurde dat Mozes Satan aanzag en zeide: Wie zijt gij? want zie, ik ben een zoon van God, naar de gelijkenis van zijn Eniggeborene; en waar is uw heerlijkheid, dat ik u zou aanbidden?' (Mozes 1:13.)

Omdat Mozes wist wie God was, herkende hij in Satan een bedrieger. Als onze kinderen de waarheid weten, kunnen ze dwaling onderkennen.

Toen Mozes dwaling onderkende, handelde hij. Hij bleef niet in de buurt van Satan rondhangen om die ervaring ook eens te hebben. Nee, zei hij, 'ik kan tussen u en God onderscheiden (...). Ga weg, Satan; bedrieg mij niet' (Mozes 1:15–16).

Hij bad om hulp en bleef dat doen, hoewel Satan geïrriteerd raakte, bleef aandringen en zijn inspanningen verdubbelde. Hij bracht Mozes verschillende keren in verzoeking.

Satan zei tegen Mozes: 'Ik ben de Eniggeborene, aanbid mij' (Mozes 1:19). Mozes wist dat dat niet waar was, maar Satans tieren maakte Mozes wel bang. Hij liet zich echter niet overmannen door zijn angst. Hij bad weer, ontving kracht van God, en gebood Satan nogmaals weg te gaan.

En Satan ging weg, met geween, geweeklaag en knersing der tanden (zie Mozes 1:20–22).

Toen Mozes dwaling onderkende, bleef hij om hulp bidden en overwon zo zijn angst. Aldus kon hij Satans pogingen tot intimidatie weerstaan.

We willen onze kinderen in staat stellen om dwaling te onderkennen en handelend op te treden, zoals Mozes dat deed. Dat houdt veel meer in dan ze alleen te vertellen wat ze moeten denken en doen. Het houdt in dat ze met onze hulp waarheid zoeken en liefhebben, en er geheel onafhankelijk voor kiezen naar waarheid te handelen.

Twee manieren waarop wij dat kunnen doen, zijn: ten eerste, ze laten kennis maken met Jezus Christus en de eenvoudige waarheden van zijn evangelie. Daarvoor zullen we bij ze moeten zijn zodat ze kunnen horen wat we geloven en kunnen zien hoe wij die beginselen in ons leven toepassen. En wanneer doen we dat? Als we samen bezig zijn, samen spelen, tijdens zorgvuldig voorbereide lessen of onverwachts – het kan altijd! De gezinsavond, het gezinsgebed, en de ogenblikken dat we alleen zijn met een kind, stellen ons in staat de waarheid in het hart van onze kinderen te griffen.

Onze kinderen behoren te weten dat als we de Schriften en de woorden van de profeten lezen, en gehoor geven aan de influisteringen van de Geest, wij kennis krijgen uit de bron van alle waarheid. Als we ons verzetten tegen de leraren van de Heer, die de waarheid onderrichten, dan verzetten we ons tegen de waarheid. Maar als we oprecht verlangen de waarheid te weten, dan vloeit daaruit voort dat we willen leren uit de bron van de waarheid.

Ouders, doe uw voordeel met de hulp die de kerk u biedt, daar valt ook het jeugdwerk onder. Jeugdwerkleidsters en -leerkrachten kunnen u veel liefdevolle steun geven en uw kinderen onvergetelijke lessen en activiteiten verschaffen. Zij kunnen u erbij helpen uw kinderen in de waarheid onder te dompelen.

Ik dank degenen die in het jeugdwerk werkzaam zijn geweest, dat nu zijn of nog zullen zijn. U bent de kinderen tot zegen en ook uzelf. President Hunter heeft onlangs over jeugdwerkleidsters en -leerkrachten gezegd:

'Wie de kinderen in de kerk lesgeven zijn in het bijzonder gezegend, omdat zij de kinderen begrip geven van hun goddelijke oorsprong en van hetgeen onze Hemelse Vader met ze voor heeft. Doordat zij de kinderen de kostbare waarheden van het evangelie leren, zullen die leerkrachten geestelijk inzicht in hun eigen leven krijgen.'

Een tweede manier waarop we kinderen kunnen leren waarheid van dwaling onderscheiden, is ze te laten *oefenen* in het onderkennen van de waarheid en in het doen van goede keuzen.

Ik ken een moeder die elke keer als een van haar kinderen het huis verlaat, zegt: 'Denk eraan!' Waarop de kinderen reageren: 'Ik weet 't, KGW!' Ze weten dat dat 'Kies de goede weg' betekent.

Een gezin dat we kennen speelt tijdens de gezinsavond situaties na waarmee de kinderen te maken kunnen krijgen en oefenen mogelijke reacties op die situaties. Op die manier weten de kinderen wat ze moeten doen voordat de confrontatie zich voordoet. Die kinderen leren waarheid van dwaling onderscheiden en hun keuzevrijheid onafhankelijk en verstandig gebruiken.

Als onze kinderen de waarheid kennen, kunnen zij de tegengestelde stemmen met vertrouwen tegemoet treden. Niemand kan ze wijsmaken dat de kerk niet waar is, omdat dat ze verkeerd in de oren zal klinken. Als zij vergissingen begaan, of vragen hebben over de leer, en wie heeft die niet, kunnen de herinneringen aan waarheid uit hun kinderjaren ze terugbrengen bij de kerk.

Toen ik een klein meisje was, zat mijn vader 's avonds aan het voeteneind van mijn bed en leerde mijn zuster en mij dat wij, vóór deze wereld er was, bij onze Hemelse Vader woonden; dat we ervoor hadden gekozen Gods geboden te gehoorzamen en Satan te verwerpen. Hij leerde ons dat Satan blij is als we de Vader ongehoorzaam zijn. Ik heb toen als klein meisje vastgesteld dat ik wilde dat mijn Hemelse Vader, en niet Satan, blij met mij zou zijn. Dat voornemen is van grote invloed op mijn leven geweest.

Mogen al onze kinderen worden ondergedompeld in de leringen van het evangelie en de mogelijkheid hebben om te leren hoe ze hun keuzevrijheid goed kunnen gebruiken. Ik bid dat alle kinderen de kans zullen krijgen om te weten, net als ik, dat God leeft, dat Jezus Christus onze Heiland is en dat we in deze tijd worden geleid door een profeet. Mogen de woorden van dit jeugdwerklied in hun hart doorklinken zoals het dat bij mij doet.

Ik voel uw liefde, Heer;
U bent mijn goede Herder.
Mijn hart geef ik aan U,
U zegent mij altijd.
Ik geef heel mijn hart aan U,
denk elke dag aan U.
Ik voel uw liefde, Heer;
dat maakt mij warm van binnen.
(*De Kinderster*, maart, blz. 6–7.)

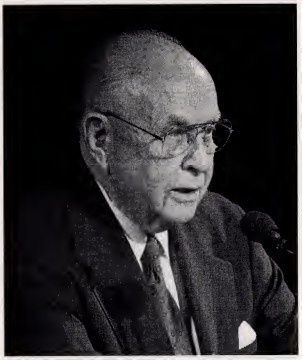
In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Plechtige vergaderingen

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wanneer we de president van de kerk onze steun verlenen door het opsteken van de hand, betekent dat (. . .) dat we met God een verbond sluiten dat wij de leiding en raad die via zijn profeet komt, zullen volgen.'

Diep vanuit mijn ziel heb ik gebeden om de troost en de invloed van de Heilige Geest bij deze door de hemel begeleide gebeurtenis. Ze is heel indrukwekkend geweest, het begin van een nieuw hoofdstuk in de kerkgeschiedenis.

Pas een paar maanden geleden betreurden we de dood en het verlies van een groot leider, president Ezra Taft Benson, die zijn leven lang getrouw gediend heeft, die zijn tijd en geïnspireerd leiderschap in dienst gesteld heeft van de opbouw van Gods koninkrijk op aarde en die zijn landgenoten gediend heeft met grote loyaliteit en bezorgdheid voor het welzijn van het land. Hij heeft zich gevoegd bij z'n eeuwige levensgezellin, Flora, en andere geliefden aan de andere zijde, als voortzetting van zijn roeping en ordening in het voorsterfelijk bestaan.

Vandaag zijn wij getuige van en deelnemer in een zeer heilige gebeurtenis – een plechtige vergadering om hemelse zaken af te handelen. Zoals in vroegere tijden, hebben de heiligen veel gevast en gebeden om een manifestatie van de Geest, die vanochtend zo duidelijk waarneembaar is.

Een plechtige vergadering, de naam zegt het al, is een heilige gebeurtenis, waarbij de heiligen bijeenkomen onder leiding van het Eerste Presidium. Plechtige vergaderingen kunnen voor drie doeleinden gehouden worden: de inwijding van een tempel, bijzondere instruering van priesterschapsleiders, en steunverlening aan een nieuwe president van de kerk. Deze bijeenkomst vanmorgen is een plechtige vergadering die ten doel heeft de pasgeroepen president van de kerk en andere kerkfunctionarissen onze steun te verlenen.

Plechtige vergaderingen worden gekenmerkt door een patroon dat ze onderscheidt van andere algemene vergaderingen van de kerk waarin we kerkfunctionarissen onze steun verlenen. Dat patroon, dat door de profeet Joseph Smith is ingesteld, bestaat hierin dat de priesterschapsquorums, te beginnen bij het Eerste Presidium, opstaan en door het opsteken van de rechterhand duidelijk maken dat ze bereid zijn de president van de kerk als profeet, ziener en openbaarder hun steun te verlenen, en hem door hun vertrouwen, geloof en gebeden te schragen. De priesterschapsquorums van de kerk maken dat duidelijk door zo te stemmen. Dan gaan alle heiligen staan en maken dat op dezelfde wijze duidelijk. Aan de andere leiders van de kerk wordt op gelijke wijze steun verleend in hun functies en roepingen.

Wanneer we de president van de kerk onze steun verlenen door het opsteken van de hand, betekent dat niet alleen dat wij voor God erkennen dat hij de rechtmatige bezitter van de sleutels van het priesterschap is; het betekent ook dat we met God een verbond sluiten dat wij de leiding en raad die via zijn profeet komt, zullen volgen. Het is een plechtig verbond.

Op de dag dat de kerk werd georganiseerd, gaf de Heer dit gebod aan de kerk:

'Want gij moet zijn woord [van de president van de kerk] ontvangen, in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.

'Want indien gij deze dingen doet zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden.

'Want aldus zegt de Here God: Hem heb ik geïnspireerd om de zaak van Zion met zeer grote kracht te bevorderen' (LV 21:5–7).

De eerste plechtige vergadering werd op 27 maart 1836 gehouden in de Kirtlandtempel. Na de procedure van het stemmen die ik zojuist beschreven heb, schreef de profeet Joseph Smith: 'Ik profeteerde tot allen dat als zij deze mannen in hun respectieve roepingen zouden steunen, de Heer hen zou zegenen (. . .) in de naam van [Jezus] Christus de zegen des hemels zou de hunne zijn.' (*History of the Church*, deel 2, blz. 418.)

Vandaag hebben wij onze wil kenbaar gemaakt door van het beginsel van algemene instemming gebruik te maken. Hoe heilig is dit voorrecht en deze verantwoordelijkheid? Zo heilig dat de Heer in de grote openbaring over het priesterschap gezegd heeft dat deze zaken 'voor een algemene vergadering van de verschillende [quorums] [kunnen] worden gebracht, *die de geestelijke gezagdragers van de kerk vormen*' (LV 107:32, cursivering toegevoegd).

De profeet Joseph Smith heeft verklaard: 'Waar geen president is, daar is geen Eerste Presidium' (zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 91). Na de dood van de president van de kerk, wordt het in rang volgende lichaam, het Quorum der Twaalf Apostelen, het presiderende gezag. De president van dat quorum wordt de *waarnemend* president van de kerk, totdat een nieuwe president van de kerk officieel tot dat ambt is geordend en aangesteld.

In ons vijfde geloofsartikel staat: 'Wij geloven dat men om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten.'

Het geopenbaarde proces waarmee Howard W. Hunter de president van de kerk werd, begon toen hij geroepen, geordend en aangesteld werd als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen – een roeping die door de Heer geïnspireerd was. Die roeping en ordening plaatste de pasgeroepen apostel in een priesterschapsquorum van elf andere mannen die het apostelschap dragen.

Elke apostel wordt geordend onder leiding van de president van de kerk, die alle sleutels van het koninkrijk Gods bezit. Hij geeft elke nieuwe apostel het priesterschapsgezag dat hij nodig heeft om elke positie in de kerk te bekleden.

Wij verklaren dat het gezag om in de naam van God te handelen vandaag de dag in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werkzaam is. Wij getuigen verder dat dit gezag aan de eerste gezagdragers van de kerk werd verleend door handoplegging van hen die datzelfde gezag in vroegere bedelingen hadden. Joseph Smith heeft de sleutels van het apostelschap ontvangen van Petrus, Jakobus en

Johannes, zij die hetzelfde gezag van het apostelschap bezaten in de tijd van het Nieuwe Testament. Dat gezag is vanaf de profeet Joseph Smith overgegaan op president Howard W. Hunter.

In de dagen van Joseph Smith waren er die ten onrechte beweerden apostolisch gezag te bezitten, met name ook een ouderling die Joseph Smith uitgezonden had om te prediken. Het duurde niet lang of hij riep zich tot hogepriester uit, geordend door een engel uit de hemel. Hij misleidde enige leden van de kerk. De profeet riep hem terug naar Ohio en ondervroeg hem aangaande zijn pretenties. Al gauw bekende hij dat hij gelogen had en smeekte om vergeving. Orson Hyde, een van de Twaalf Apostelen, heeft het beginsel opgetekend dat de profeet vervolgens leerde aan allen die in de school der profeten bijeen waren:

'(...) Geen enkele ware engel van God zal ooit neerdalen om iemand te ordenen, omdat ze al eens gezonden zijn om het priesterschap te vestigen door mij daartoe te ordenen; (...) als het priesterschap eenmaal op aarde is gevestigd, met het gezag om anderen te ordenen, zal geen hemelse boodschapper ooit komen om zich hiermee te bemoeien, door anderen te ordenen (...) Hierdoor kunt u weten dat als iemand van nu af aan beweert door een engel geordend te zijn, hij een leugenaar is, of dat hij als gevolg van zonde door een engel van de duivel is misleid, want dit priesterschap zal nooit van deze kerk worden weggenomen.' (*Millennial Star*, deel 8, blz. 139.)

Jaren later heeft een andere apostel, ouderling George Q. Cannon, dit beginsel nog eens aan de kerk uitgelegd:

'God, die eenmaal de sleutels van het heilige priesterschap heeft verleend aan de mens hier op aarde, voor de opbouw van zijn kerk zal ze nooit wegnemen van de man of de mannen die ze dragen [die de kerk leiden] en *anderen machtigen ze te verlenen*.' (*Journal of Discourses*, deel 13, blz. 47, cursivering toegevoegd.)

Deze uitleg van de profeet Joseph Smith en ouderling George Q. Cannon dient als waarschuwing en getuigenis voor iedere 'pretendent' die apostolisch gezag opeist op basis van een bezoek van engelen. Ze dient ook als waarschuwing voor iedereen die misschien zo misleid is dat hij die valse herders volgt.

Wij hebben als Gods profeet op aarde een vriendelijke, gevoelige dienstknecht van de Heer gesteund – Howard William Hunter. Hij is een nederige, trouwe, eruditie en zachtaardige ziel. Een man die groot verdriet heeft gekend en te maken heeft gehad met ernstige ziekte, en zelfs een aanslag op zijn leven. Maar met de vastberadenheid die kenmerkend is voor zijn Schotse voorouders, heeft hij nooit toe- of opgegeven.

Hoe zorgzaam was hij niet voor zijn Claire tijdens haar ziekte. De ene nacht na de andere zat hij aan haar bed om in haar behoeften te kunnen voorzien. Wij zijn getuige geweest van president Hunters onnoemelijke verdriet en eenzaamheid bij het verlies van zijn eeuwige gezellin.

President Hunter weet wat mededogen is, dankbaarheid, vriendelijkheid, naastenliefde en erkentelijkheid jegens specifieke personen en jegens de mensheid. Hij heeft de godvruchtige houding van een profeet van God. Naar mijn mening lijkt hij werkelijk op Christus.

Meer dan 40 jaar geleden werd hij tot bisschop geordend in zuidelijk Californië. Hij kreeg daarbij deze belofte: 'U zult bekend staan onder de leden van uw wijk als een eerlijke, rechtvaardige en eerzame bisschop, en in de toekomst zullen deze leden bij u komen, met tranen in hun ogen, en u danken voor uw zegeningen en uw leiding in het besturen van het werk waartoe u nu geroepen wordt.' (Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1994, blz. 101.) Die zegen is uitgekomen.

In februari 1950 werd bisschop Howard W. Hunter geroepen als president van de Ring Pasadena Californië door de ouderlingen Stephen L Richards en Harold B. Lee. President Hunter diende niet alleen de leden van zijn ring op uitstekende wijze, maar hij hielp de groeiende kerk op vele gebieden, zoals welzijnszorg, opleiding en zendingswerk. Hij heeft ook wezenlijk meegewerkt aan de totstandkoming van de Los Angelestempel.

President Hunters leiding en zeer hoge normen zijn onderkend als een machtige invloed in de kerk, waar hij zo van houdt, en in de stad Los Angeles.

Broeder Hunter werd in oktober 1959 tot apostel geroepen door president David O. McKay, die bij die gelegenheid zei: 'De Heer heeft gesproken. U bent geroepen om een van zijn bijzondere getuigen te zijn en morgen zal u steun worden verleend als lid van de Raad der Twaalf Apostelen.' (Knowles, *Howard W. Hunter*, blz. 101.)

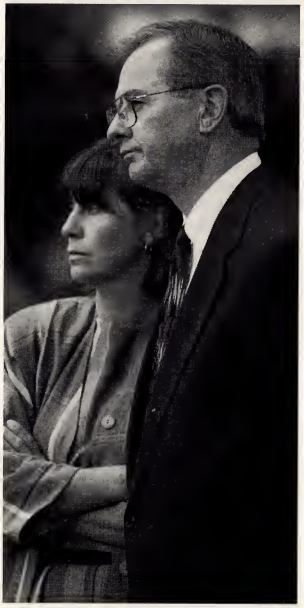
Een profeet is iemand die weet, door persoonlijke openbaring van de Heilige Geest, dat Jezus Christus de Zoon van God is, want 'het getuigenis van Jezus is de geest der profetie', zoals de profeet Joseph ons heeft geleerd. (Openbaring 19:10; *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 105.) Derhalve getuigt elke profeet van Jezus Christus.

De toespraken, artikelen en leringen van hem wie wij vandaag onze steun verleend hebben, getuigen dat hij inderdaad een profeet is, en een bijzonder getuige van onze Heer en Heiland. Ik citeer uit een van president Hunters vele openbare getuigenissen van onze Heer en Heiland die hij aan de kerk en aan de wereld gegeven heeft:

'Als iemand die geroepen en geordend is om te getuigen tot de wereld van de naam van Jezus Christus, getuig ik (...) dat Hij leeft. Hij heeft een verheerlijkt, onsterfelijk lichaam van vlees en beenderen. Hij is de eniggeboren Zoon van de Vader in het vlees. Hij is de Heiland, het licht en het leven van de wereld. Na zijn kruisiging en dood, is Hij als verrezen persoon aan Maria, aan Petrus, aan Paulus en aan vele anderen verschenen. Hij is verschenen aan de Nephieten. Hij is verschenen aan de jonge profeet Joseph Smith en aan vele anderen in onze bedeling. Dit is zijn kerk, die Hij vandaag leidt (...)' (Conference Report, april 1988, blz. 19.)

Dat was toen het getuigenis van president Hunter. En nu heb ik de eer en het voorrecht van president Hunter te getuigen. Met heel mijn hart en elke vezel van mijn lichaam verleen ik mijn steun aan president Howard W. Hunter, die ik liefheb, als profeet, ziener en openbaarder en president van de kerk, en aan de edele mannen – president Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson – die hem bijstaan in het Eerste Presidium. Ze zijn allen grote mannen Gods, getrouw en onbevreesd, die als geïnspireerde dienstknechten van God de kerk voorwaarts zullen leiden naar grotere hoogten en groei over de hele wereld.

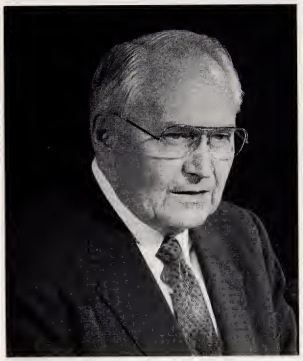
Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Sla acht op de stem van de profeet

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wat is het een troost te weten dat de Heer het communicatiekanaal voor zijn kinderen openhoudt door middel van zijn profeet.'

Zuster Grassli, namens mijn kleinkinderen en honderdduizenden andere jonge mensen in de kerk, die u getrouw en op inspirerende wijze leiding hebt gegeven, danken we u uit het diepst van ons hart. Dank u.

6 april 1830 is een belangrijke datum voor de heiligen der laatste dagen. Op die dag is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen opgericht. Het boek van Mormon was vertaald en gedrukt, het priesterschap was hersteld, en vervolgens gaf de Heer aan dat zijn kerk weer op aarde moest worden gesticht.

Met het oog op die bijzondere gebeurtenis waren een aantal toekomstige leden van de kerk bij elkaar gekomen in het huis van Peter Whitmer senior in Fayette (New York). De bijeenkomst was eenvoudig. Joseph Smith, toentertijd 24 jaar oud, opende de vergadering en wees vijf medeoprichters aan om te voldoen aan de wettelijke eisen die de staat New York stelde voor de oprichting van een kerkgenootschap. Na een plechtig gebed te hebben uitgesproken, stelde Joseph Smith voor om hem en Oliver Cowdery te roepen als leraars en geestelijke raadslieden van de zojuist opgerichte kerk. Iedereen stak zijn rechterhand op, waarmee het patroon van de steunverlening aan de leiders van de kerk werd ingesteld.

In die vergadering is de openbaring ontvangen die nu bekend is als afdeling 21 van de Leer en Verbonden. In die openbaring heeft de Heer tot de profeet Joseph Smith gezegd:

'Zie, er zal onder u een kroniek worden bijgehouden, en hierin zult gij worden genoemd, een ziener, vertaler, profeet, apostel van Jezus Christus, en ouderling der kerk door de wil van God, de Vader, en de genade van uw Here Jezus Christus.

'En gij zijt door de Heilige Geest geïnspireerd om het fundament der kerk te leggen en deze tot het allerheiligst geloof op te bouwen' (LV 21:1–2).

Vandaag zijn we in de gelegenheid geweest om onze rechterhand op te steken om Howard W. Hunter te steunen als onze president. Dat is een historische gebeurtenis waarbij we de kans krijgen te overdenken hoe gezegend wij zijn om door een profeet van God te worden geleid. Ik geloof dat het goed is om er in deze gedenkwaardige bijeenkomst bij stil te staan wat het inhoudt om de president van onze kerk te steunen als ziener en profeet.

Wat houdt de titel ziener in? Mozes, Samuël, Jesaja, Ezechiël en vele anderen waren ziener en wel omdat zij gezegend waren met een duidelijker beeld van goddelijke heerlijkheid en macht dan andere stervelingen.

In het Boek van Mormon staat wellicht de beste omschrijving van wat een ziener is, wanneer Ammon het land Lehi-Nephi ontdekt. Zijn komst was aanleiding tot grote vreugde in dat land. Koning Limhi sprak zijn volk toe en vroeg daarna Ammon te vertellen wat er allemaal was gebeurd met hem en zijn broeders sinds hun wegen zich hadden gescheiden. Daarna stuurde koning Limhi zijn volk naar huis en gaf opdracht om de platen bij hem te brengen die de kroniek bevatten van zijn volk vanaf de tijd dat zij Zarahemla hadden verlaten, zodat Ammon ze kon lezen. Toen Ammon daarmee klaar was, vroeg de koning of hij ook een vreemde taal kon verklaren, die voorkwam op een andere kroniek die hij in zijn bezit had. Ammon kon dat niet. Maar hij zei wel:

'(...) Ik kan u, o koning, met zekerheid een man noemen, die de kronieken kan vertalen; want hij heeft iets, waarmede hij kan zien en alle oude kronieken vertalen; en het is een gave Gods. (...)

'En de koning zeide, dat een ziener groter is dan een profeet.

'En Ammon zeide, dat een ziener een openbaarder is en ook een profeet; en een grotere gave kan niemand hebben, tenzij hij de macht van God zou bezitten, wat niemand kan; toch kan een mens door God grote macht worden gegeven.

'Maar een ziener kan van dingen uit het verleden weten en ook van dingen, die nog moeten komen, en door de uitleggers zullen alle dingen worden geopenbaard, of liever, zullen geheime dingen worden onthuld en verborgen dingen aan het licht komen, en dingen, die niet bekend zijn, zullen er door worden bekendgemaakt, en ook zullen hierdoor dingen worden bekendgemaakt, die anders niet bekend konden zijn' (Mosiah 8:13, 15–17).

Wat houdt het in om profeet te zijn? In het Grieks betekent het woord *profeet* 'geïnspireerd leraar' (*Encyclopedia of Mormonism*, red. Daniel H. Ludlow, vier delen, New York: Macmillan Publishing Co., 1992, deel 3, blz. 1164). In het Hebreeuws betekent het 'iemand die een boodschap van God aankondigt of brengt'. Ouderling John A. Widtsoe geeft de volgende omschrijving:

'Een profeet is een leraar. Dat is de wezenlijke betekenis van het woord. Hij onderricht de waarheid, dat wil zeggen het evangelie dat door de Heer aan de mens is geopenbaard, en legt dat door inspiratie uit aan de mensen. Hij verklaart de waarheid. Bovendien laat hij zien dat geluk alleen te bereiken is door gehoorzaamheid aan Gods wetten. Hij roept degenen die zijn afgedwaald van de waarheid tot bekering. Hij zet zich volledig in om de oogmerken van de Heer met betrekking tot de mensenkinderen te verwezenlijken. Het doel van zijn leven is het heilsplan van de Heer hoog te houden. Dat alles bereikt hij door nauw contact met de Heer totdat hij vol van macht is door de Geest van de Heer' (*Evidences and Reconciliations*, Salt Lake City: Bookcraft, 1943, blz. 204, 205).

Toen mijn vader een school van de kerk bezocht, werkte hij voor president Joseph F. Smith en was tevens bij hem in de kost. Hij schreef in zijn levensgeschiedenis over president Smith:

'Als je iemand tegen wie je opkijkt beter leert kennen, blijkt dikwijls dat hij veel aan uitstraling inboet. Dat was niet het geval bij de profeet Joseph F. Smith. Elke alledaagse

handeling voegde toe aan zijn grootheid. Voor mij was hij profeet, zelfs als hij zijn handen waste of zijn schoenveters losmaakte.'

Mijn vader beschrijft een ervaring waarbij de profeet hem een praktische les leerde toen hij 's avonds laat het Beehive House binnenkwam. In zijn dagboek staat het volgende:

'Ik liep voorzichtig door het kantoor, toen de studeerkamer binnen, naar de deur onder aan de trap die naar mijn slaapkamer leidde. Maar de deur ging niet open. Ik duwde en duwde maar er was geen beweging in te krijgen. Ten slotte gaf ik het op en liep terug naar een vloerkleed dat ik in de hal had zien liggen, met de bedoeling dat maar als bed te gebruiken.

'In het duister liep ik tegen een andere deur aan die openstond. De klap wekte de profeet. Hij deed het licht aan en kwam naar beneden toen hij zag dat ik het was. Hij vroeg mij wat er aan de hand was.

'"De deur van mijn kamer zit op slot", legde ik uit. Hij liep naar de deur en trok eraan in plaats van te duwen. De deur ging open. Het zou mij niets verbaasd hebben als hij zich geërgerd had aan mijn domme vergissing, want ik had hem van zijn kostbare nachtrust beroofd door zo onnadenkend te handelen. Hij glimlachte slechts en nam de tijd om mij, een jonge stalknecht, te vragen waartegen ik was aangelopen. Ik wees op de openstaande deur aan het eind van de gang.

"Ik wil je iets laten zien." Hij nam midden in de nacht de tijd voor deze uitleg: "Je moet in het donker nooit met je armen gespreid rondtasten, omdat je dan een gemakkelijke prooi bent voor openstaande deuren. Houd je armen voor je, dan voel je met je handen in plaats van met je hoofd." Ik bedankte hem en ging naar mijn vertrek. Hij wachtte totdat ik de trap naar mijn kamer bereikt had en begaf zich toen ter ruste.'

Is een profeet niet iemand die ons leert deuren te openen waarvan we dachten die niet zelf te kunnen openen – deuren naar meer licht en waarheid? Is de profeet niet iemand die zijn handen voor de gehele kerk houdt, waardoor hij de leden de weg wijst door de donkere gangen van de wereld? Is de profeet niet iemand die over ons waakt en geduldig op ons wacht terwijl we op weg zijn naar ons doel?

Nooit tevoren is er uit zoveel bronnen informatie tot ons gekomen. We zien hoe in de media de analysten worden geanalyseerd door andere analysten, waardoor wij overspoeld worden met verschillende meningen en opvattingen.

Wat is het een troost te weten dat de Heer het communicatiekanaal voor zijn kinderen openhoudt door middel van zijn profeet. Wat is het een zegen te weten dat er een stem is waarop we kunnen vertrouwen voor de verkondiging van de wil van de Heer. De profeet Amos onderwees terecht: 'Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten' (Amos 3:7).

De Heer wist heel goed dat Hij zijn leer zuiver moest houden en de interpretatie van die leer aan één bron moest overlaten. Natuurlijk worden wij allen aangespoord om de Schriften te onderzoeken en in dit leven zoveel mogelijk kennis op te doen.

We worden aangemoedigd om ideeën uit te wisselen en met elkaar te spreken om ons begrip te vergroten. De Heer heeft echter maar één bron die de fundamentele leer kan verklaren. Zelfs de algemene autoriteiten van de kerk hebben de instructie:

'Ten einde de uniformiteit van de leer en het beleid te waarborgen, vragen wij u het kantoor van het Eerste Presidium te raadplegen in geval van leerstellige of beleidsmatige vragen die niet duidelijk worden uitgelegd in de Schriften of het *Algemeen kerkelijk handboek*.'

Op die manier worden onenigheid, verwarring en verschillende meningen uitgesloten.

President Brigham Young heeft ons verzekerd dat we ons volledig kunnen verlaten op de profeten. Hij zei:

'De almachtige Heer leidt deze kerk, en Hij zal nooit toestaan dat u op een dwaalspoor wordt gebracht als u uw plicht doet. U kunt naar huis gaan en even rustig slapen als een baby in de armen van zijn moeder, wat het gevaar van misleiding door uw leiders betreft, want als ze dat zouden proberen, zou de Heer hen direct van de aarde wegnemen. Uw leiders proberen het evangelie zo goed mogelijk na te leven' (*Journal of Discourses*, deel 9, blz. 289).

Vandaag zijn wij, door een nieuwe president te steunen, een plechtig verbond aangegaan om naar hem te luisteren. De Heer heeft Howard W. Hunter aangewezen als onze profeet, ziener en openbaarder.

Een voorval dat plaatsvond na een regionale conferentie in het Marriott Center van de Brigham Young University toen president Hunter door de westelijke tunnel het gebouw verliet, illustreert zijn karakter. Dat was in de periode dat president Hunter net weer begon te lopen met behulp van een looprek. Mijn zoon, Lee, die de conferentie had bijgewoond met drie van zijn kinderen, verliet het Marriott Center door dezelfde tunnel. Terwijl Lee en zijn kinderen door de tunnel liepen, begon zijn zoon, Justin, van links naar rechts te zwalken, waarbij hij gevaarlijk dicht bij president Hunter kwam. Lee waarschuwde Justin met de woorden: 'Loop president Hunter niet in de weg.' President Hunter hield stil, draaide zich om, glimlachte en zei met een knipoog tegen hen: 'Niets kan mij tegenhouden.'

Hoe typerend voor president Hunter. Zijn leven is gevuld met voorvallen die blijk geven van zijn vastberadenheid, zijn prestaties, geloof en ware christelijke liefde. Hij inspireert ons allen. Hij is onze profeet. Wij zitten aan zijn voeten en vergasten ons aan de wijsheid van deze oprechte en getrouwe dienstknecht en leider. We staan klaar om gehoor te geven aan zijn raad omdat we weten dat hij namens de Heer spreekt.

Moge God ons zegenen dat we de man zullen volgen die geroepen is om onze profeet, ziener en openbaarder te zijn. Ik geef u mijn getuigenis dat president Hunter door goddelijke tussenkomst is bewaard voor en voorbereid op deze grote en belangrijke taak. Hij is de gekozen dienstknecht van de Heer. Daarvan getuig ik in de naam van Hem wiens kerk dit is, namelijk onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

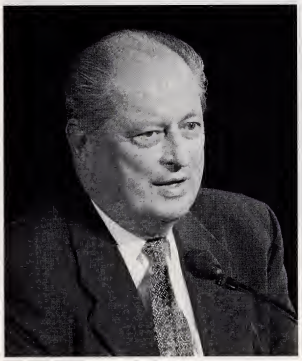
Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf praat na een bijeenkomst met een jongen.

Zaterdagmiddagbijeenkomst
1 oktober 1994

Het belang van een getuigenis

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ons getuigenis is een lichtbaken dat ons leidt tot het voornemen dat ons gedrag en onze levenswandel beïnvloedt.'

Deze ochtend heeft er een historische gebeurtenis plaatsgevonden. Het was een grote eer en een voorrecht om vanochtend met u in een plechtige vergadering president Howard W. Hunter onze steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder, en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Als we onze hand opsteken om de profeet onze steun te verlenen, is het van belang dat ieder van ons een getuigenis heeft dat God leeft en dat Jezus de Christus is, die vandaag de dag zijn kerk leidt door de profeet die Hij heeft gekozen.

Wij krijgen een getuigenis door de gave en de kracht van de Heilige Geest. Het getuigenis dat wij ontvangen, stelt ons in staat een vaste koers te varen in tijden van voorspoed, en twijfel en angst te overwinnen in tijden van tegenspoed. Ieder van ons dient te weten wat een getuigenis is, hoe je er een kunt verkrijgen, en wat voor verantwoording het met zich meebrengt.

Een getuigenis is de geest van profetie (zie Openbaring 19:10). Het is een persoonlijke openbaring van God over de waarheid van het evangelie van Jezus Christus. Wij krijgen een getuigenis door de Heilige Geest en het maakt een diepe en blijvende indruk op de ziel.

Het getuigenis van de individuele leden van de kerk vormt het fundament en de kracht van de kerk. Ons getuigenis is een lichtbaken dat ons leidt tot het voornemen dat ons gedrag en onze levenswandel beïnvloedt. Ons getuigenis is het ware noorden op een geestelijk kompas. Het is een onzichtbare kracht die wel degelijk te voelen is. Het is een brandend gevoel in ons dat ons laat weten wat juist is. 'Dat gebeurt als je hart je iets zegt wat je hoofd niet weet' (Harold B. Lee, 'Be Loyal to the Royal within You', *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973*. Provo: Brigham Young University Press, blz. 101).

Ons getuigenis is de vrucht van gehoorzaamheid, in de vorm van vrede, vreugde en begrip van evangeliebeginselen in ons hart. Een getuigenis is een schild van geloof 'waarmede gij alle vurige pijlen van de goddelozen zult kunnen uitblussen' (LV 27:17).

Ons geloof kan aan ons getuigenis worden afgemeten. Geloof is getuigenis; getuigenis is geloof. Met een sterk getuigenis kunnen we anderen helpen bij hun zoektocht naar de waarheid. Ons getuigenis is een gave van God. Wij moeten getuigenis geven, maar we hebben niet het gezag iemand een getuigenis op te leggen, want een persoonlijk getuigenis wordt gegeven door de Heilige Geest. Wij kunnen anderen behulpzaam zijn zelf die kennis te verwerven – kennis die in het hart verblijft en geen ruimte voor twijfel laat.

Ons getuigenis is weten wie we zijn – een kind van God; waar we vandaan gekomen zijn – uit de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader; en waar we in de eeuwigheid heengaan als we getrouw zijn – terug naar de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader. Wij moeten allen zo'n getuigenis verwerven, als we de beproevingen en de tegenslagen van het sterfelijk leven willen overwinnen en de heerlijke eeuwige toekomst tegemoet willen gaan.

Vandaag zijn we verheugd de nieuwe profeet van de kerk onze steun te kunnen verlenen. President Hunter heeft gezegd:

'Mijn grootste krachtbron in deze voorbije uren en dagen is mijn vaste getuigenis geweest, namelijk dat dit het werk van God is en niet van mensen, dat Jezus Christus het gezaghebbende en levende hoofd van deze kerk is en dat Hij haar in woord en daad leidt' (*Ensign*, juli 1994, blz. 4).

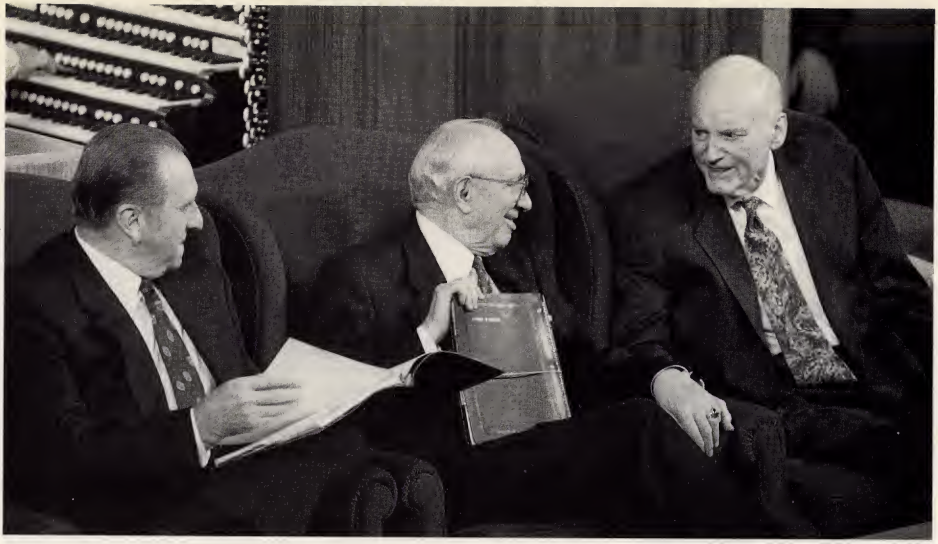
Wat kunnen het leven en de leringen van de profeten van God ons zeggen over het onderwerp getuigenis? Wij horen dat een getuigenis zeer persoonlijk is. Wij kunnen allemaal het getuigenis van de waarheid krijgen door de Heilige Geest.

Veertien mannen hebben De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gepresideerd in deze bedeling. Elk van hen heeft een rotsvast getuigenis gehad van het bestaan van God, het goddelijke zoonschap van Jezus Christus, de waarheid van het evangelie, het Boek van Mormon, en de roeping van de profeet Joseph Smith. Hoe hebben ze die getuigenissen verkregen? Kunnen wij op dezelfde manier een getuigenis verkrijgen?

Wij kennen het visioen dat de profeet Joseph Smith gehad heeft en weten hoe hij zijn getuigenis van God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus verkregen heeft. Joseph heeft ernstig nagedacht over de godsdiensten van zijn tijd. Hij las in de Schrift dat als het hem aan wijsheid ontbrak, hij ze van God kon vragen; en ze zou hem gegeven worden. Die schriftuurplaats trof zijn hart met grote kracht en met diep gevoel. Hij dacht er telkens weer over na. Hij ging het bos in om in nederig gebed zijn verlangen uit te spreken – om te doen wat Jakobus aangeraden had: God te vragen.

Zoals wij nederig tot de wereld getuigen, verschenen aan Joseph Smith in antwoord op zijn gebed de Eeuwige Vader, God van hemel en aarde, en zijn Eniggeboren Zoon, die de Heiland en Verlosser van de hele mensheid is. Zij zijn verschenen aan deze jongeman, die in de ogen van de wereld een eenvoudige boerenjongen was, en hebben daarmee in een paar korte momenten meer waarheid over de aard van God geopenbaard dan er onder alle kerken en in alle geloofsbelijdenissen op de wereld te vinden was. De jonge profeet Joseph wist nu dat God de Vader en Jezus Christus twee afzonderlijke personen zijn. Alle twee hebben ze een lichaam van vlees en beenderen. Zij kunnen Zich inderdaad openbaren aan hun uitgekozen profeten, net zoals Zij dat in vroegere tijden gedaan hebben. Een levend getuigenis, persoonlijke openbaring, is het fundament van de ware godsdienst.

Joseph Smith heeft zijn getuigenis met zijn bloed bezegeld. De gewelddadige dood van de profeet was een vrijwillige aanvaarding van de dood om het getuigenis van het

Het Eerste Presidium voor een conferentiebijeenkomst. Van links: president Thomas S. Monson, tweede raadgever; president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever; en president Howard W. Hunter.

Boek van Mormon en van de Leer en Verbonden te bezegelen (zie LV 135:1) en om plechtig te getuigen van Jezus Christus en zijn evangelie in deze bedeling. Wij getuigen niet en wij geven ons leven niet op de manier waarop Joseph Smith, de als martelaar omgekomen profeet, dat gedaan heeft, maar wij getuigen wel door middel van trouwe dienst in ons dagelijks leven om anderen op te richten en te sterken.

De profeten die Joseph Smith in deze bedeling opgevolgd zijn, hebben elk hun eigen getuigenis verkregen, door dezelfde beginselen toe te passen. Als we hun leven zorgvuldig bestuderen, ontdekken we het proces waardoor een getuigenis tot stand komt. Brigham Young bijvoorbeeld heeft een getuigenis van de waarheid van het Boek van Mormon verkregen na twee jaar zorgvuldig onderzoek. President John Taylor had slechts drie weken nodig om te ontdekken dat het herstelde evangelie van Jezus Christus de ware godsdienst was die in de oudheid bestond, zoals opgetekend in de Bijbel, en nu opnieuw op aarde hersteld. President Wilford Woodruff heeft zes jaar lang naarstig gezocht voordat hij de waarheid vond. Hij heeft haar tenslotte gevonden in de leringen en het getuigenis van twee mormoonse zendelingen. President Lorenzo Snow was de vijfde president van de kerk. Toen hij de profeet Joseph Smith in 1831 ontmoette, schreef hij: 'Er ging een licht op in mijn geest dat nooit meer is uitgegaan' (Daniel H. Ludlow, red., *Encyclopedia of Mormonism*, vier delen, New York: Macmillan, 1992, deel 3, blz. 1367).

President David O. McKay was de negende president van de kerk. Toen hij een jongen was, wilde hij net als Joseph Smith weten of God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus werkelijk bestonden. Op een dag toen hij het vee in de nabijheid van zijn huis hoedde, bad hij om een getuigenis.

'Ik steeg af,' schreef hij later, 'gooide de teugels over het hoofd van mijn paard en daar onder een hoge heester bad ik dat God mij zou bevestigen dat zijn openbaring aan Joseph Smith waar was.'

Hij bad vurig en oprecht, met al het geloof dat hij in zich had. Toen hij klaar was, wachtte hij op antwoord. Er leek niets te gebeuren. Teleurgesteld reed hij verder en hij zei tegen zichzelf: 'Ik heb geen geestelijke manifestatie gekregen. Als ik eerlijk ben, moet ik vaststellen dat ik nog precies dezelfde persoon ben als voordat ik ging bidden' (*New Era*, januari 1972, blz. 56).

Het duurde nog vele jaren voordat hij een rechtstreeks antwoord op zijn gebed kreeg. Toen hij op zending was in Schotland, ontving ouderling McKay een krachtige geestelijke manifestatie. Later schreef hij hierover: 'Nooit eerder had ik zo'n emotie ervaren. Het was de manifestatie waarom ik als twijfelende jongen in het geheim oprecht gebeden had in de heuvels en in de weide' (Francis M. Gibbons, *David O. McKay*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1986, blz. 50.)

Elk van de profeten heeft getuigd van de persoonlijke openbaring waardoor hij de waarheid van het evangelie heeft ervaren, alsmede de geestelijke kracht van zo'n openbaring.

De mensen vragen mij vaak: 'Hoe weet u dat?' 'Hoe kunt u weten dat God leeft en dat Jezus de Christus is?' Hoewel er geen precieze formule is voor het verkrijgen van een getuigenis, is er toch een herkenbaar patroon. Hoewel je zonder gebed nauwelijks een getuigenis kunt krijgen, kun je er toch niet zomaar om bidden en dan verwachten dat je het onmiddellijk krijgt.

In 't algemeen ontstaat een getuigenis in de loop van de tijd en door de ervaringen van het leven. Wij kunnen een getuigenis vergelijken met het ontwikkelen van een foto. Sterke indrukken van de Geest komen als een lichtflits op een stukje gevoelige film. Zoals er chemicaliën voor nodig zijn om de foto te ontwikkelen, zijn er zekere geestelijke voorwaarden en omstandigheden in ons leven voor nodig om ons getuigenis in waarheid en kennis te laten ontwikkelen. En net als een foto, zal een getuigenis, als dat niet zorgvuldig in stand wordt gehouden, langzaam vervagen.

We ontvangen een getuigenis als we bereid zijn te dienen waar dat nodig is. We

ontvangen het als we besluiten naar gehoorzaamheid te streven; als we ons inspannen anderen te helpen, op te bouwen en te sterken. We krijgen het door gebed en schriftstudie en door ernaar te leven. Wat onze omstandigheden ook zijn, er komen ogenblikken in ons leven dat we de wetenschap kunnen verkrijgen dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Wij kunnen in ons leven geen grotere zoektocht ondernemen dan die naar een getuigenis van de waarheid.

Hoewel we allemaal verschillend zijn, geloof ik toch dat we met vertrouwen op grond van het getuigenis van anderen, onze profeten bijvoorbeeld, en onze eigen ervaring het proces en de fases kunnen vastleggen die we moeten doormaken om een getuigenis te verkrijgen:

Verlang oprecht naar de waarheid en maak dat verlangen in nederig gebed aan onze Hemelse Vader kenbaar. 'Al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven, laat dan dit verlangen in u werken' (Alma 32:27).

Onderzoek de Schriften en blijf bidden. De Schriften staan vol getuigenissen van mensen die vóór ons geleefd hebben. Hoewel ze allang gestorven zijn, kunnen ze uw hart beroeren en vrede in uw geest en richting in uw leven brengen.

Onderzoek en overweeg de waarheden die u te weten komt over evangeliebeginselen. Neem de proef op de som door nog meer te bidden. Breng het in verband met wat u weet en voelt. Alle waarheid die je te weten komt, kan tenslotte een vurig, onwankelbaar getuigenis opleveren.

Wees nederig en ontvankelijk. Heb oren om te horen als onze Hemelse Vader u leidt naar iemand aan wie u het evangelie van Jezus Christus kan uitleggen. Dat kan een leraar zijn, een familielid, vriend of kennis. Het kan een zendeling zijn die bij ons aanbelt, al of niet op verwijzing. Maar weet dat als we eenmaal bidden, studeren en geloof hebben, met het verlangen naar geestelijke zaken, de Heer ervoor zal zorgen dat we meer licht en kennis kunnen opdoen.

Leef naar uw getuigenis. We moeten gehoorzaam de leringen van de Heiland en het voorbeeld van de profeten volgen. Ons voorbeeld en getuigenis zal anderen helpen die op zoek zijn naar de waarheid.

Geef uw getuigenis. 'O, dat ik een engel ware,' riep Alma uit, 'en mijn hartewens vervuld kreeg, dat ik mocht uitgaan en spreken als met de bazuin Gods' (Alma 29:1). Laat anderen weten dat u het weet. Geef getuigenis in de vastendienst; vertel het aan uw familieleden en uw vrienden. U zult bemerken dat als u getuigenis aflegt, er vele anderen in uw omgeving zijn die ook de waarheid willen aanvaarden.

Wees bereid de proef van de tijd te doorstaan. Denk niet dat het eenvoudig is een getuigenis in stand te houden. Anderen zullen u op de proef stellen. Soms zullen ze met spot en verachting op u wijzen. Soms zullen ze u openlijk vervolgen. Wees voorbereid. Weet van te voren dat vele goede kinderen van God de moed van ware overtuiging hebben gehad en bereid zijn geweest bespotting, ontbering en zelfs de dood te ondergaan ter wille van een waar getuigenis. Zijn we hier allen toe bereid?

Leden van de quorums der Zeventig en de Presiderende Bisschap steken bij wijze van steunverlening de hand op tijdens de plechtige bijeenkomst.

In onze tijd hebben zij die een getuigenis hebben, een schild van geloof dat hen beschermt tegen de vurige pijlen van de tegenstander uit handen van mensen die kritiseren en kleineren. Wij moeten anderen niet onze getrouwheid en ons getuigenis, en uiteindelijk ons eeuwig heil, laten bepalen.

Twijfels over godsdienstige zaken op grond van gebrek aan kennis kunnen op een constructieve manier worden weggenomen. De oplossingen zijn onderricht, studie en gebed, hetgeen resulteert in een sterker getuigenis, hetgeen verdere twijfels verjaagt.

Jaren geleden heeft president Howard W. Hunter tot de jeugd gesproken over hun getuigenis: 'Ik leef ten volle met jonge mensen mee die eerlijke twijfels koesteren en die de grote strijd om ze te verjagen niet uit de weg gaan. Zij kunnen die twijfels buitensluiten, als ze het eerlijke verlangen hebben de waarheid te leren kennen, met morele, geestelijke en verstandelijke inspanning. Zij zullen met een sterker en groter geloof uit die strijd tevoorschijn komen. Ze gaan vanuit eenvoudig, kinderlijk geloof, door twijfel en zielestrijd, naar solide geloof dat zich tot een getuigenis ontwikkelt' (Howard W. Hunter, Conference Report, oktober 1960, blz. 108.)

De vruchten van het bezit van een getuigenis zijn waar te nemen in het leven van de getrouwen. Zij die gesterkt zijn door de macht van het getuigenis kunnen groter geluk en trouw in het huwelijk vinden. Hun getuigenis vormt een tegengif tegen de plaag van echtscheiding. Zij hebben een grotere keuzevrijheid, zijn zelden verslaafd aan alcohol, tabak, drugs, mishandeling en andere vormen van genotzucht. Zij vinden de kracht om de problemen van het leven aan te pakken.

Een ieder van ons zal beproefd en verzocht worden ter wille van zijn getuigenis. Beproefd om te zien of we getrouw blijven als ons geloof onder grote druk komt te staan.

Wij weten ook, geliefde broeders en zusters, dat als wij het getuigenis dat ons is gegeven door de Heilige Geest, niet trouw blijven, het licht zwakker wordt totdat het uitgedoofd is. Een getuigenis moet constant gevoed en verdedigd worden, anders vergaat het.

Aan de getuigenissen die vandaag afgelegd zijn wil ik dat van mij toevoegen, zo sterk en zo direct mogelijk. Ik weet dat God leeft. Ik getuig van het bestaan en de goddelijkheid van zijn Zoon Jezus Christus, die deze kerk leidt, en die het woord van de Vader aan onze generatie openbaart. Ik getuig van de gave en macht van de Heilige Geest, van de eeuwige aard van het priesterschap, de roeping van de profeet Joseph Smith, het Boek van Mormon, en van het feit dat God opnieuw gesproken heeft door een levende profeet in de persoon van president Howard W. Hunter. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Laten we vestingen bouwen

Ouderling Horacio A. Tenorio
Pas ontheven als lid van de Zeventig

'Onze vesting wordt gebouwd door onze kinderen met ons voorbeeld te laten zien dat de beginselen en leringen van het evangelie een manier van leven zijn.'

In onze wereld van escalerende crises, waar broederoorlog, corruptie, geheime verenigingen en onzedelijkheid doen denken aan de goddeloosheid die in het Boek van Mormon wordt beschreven, heeft Satan zijn inspanningen vergroot om het gezin te vernietigen door jongeren te laten ontaarden en de jeugd van haar onschuld te beroven.

Vooral onze jeugd is kwetsbaar nu de vijand sluw elk middel dat hem ter beschikking staat uitbuit, zoals massamedia en wetswijzigingen, om hen te misleiden. Door middel van televisie, video's, kranten, boeken enzovoort bombardeert hij onze gezinnen met verlokkingen van verwoestende en schadelijke produkten en zeden.

Wij als heiligen der laatste dagen en alle goede mensen overal moeten zorgvuldig in de gaten houden wat er ons huis binnenkomt. Ouders hebben het onvervreemdbare recht en de verantwoordelijkheid om hun kinderen te onderwijzen. Het mag aan geen enkele onbevoegde buitenstaander worden overgelaten om de normen binnen het gezin te stellen of die aan onze kinderen te onderwijzen.

Het evangelie is gebaseerd op het beginsel van de keuzevrijheid. Onze Hemelse Vader heeft ons er verantwoordelijk voor gesteld om onze kinderen zodanig op te voeden dat zij verlost kunnen worden en in zijn tegenwoordigheid terugkeren. In afdeling 68 van de Leer en Verbonden, vers 25, zegt de Heer ons: 'Voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, (...) dan zij de zonde op het hoofd der ouders.'

In de middeleeuwen werden er grote vestingmuren rond kastelen en steden gebouwd om ze tegen aanvallen van de vijand te beschermen. In het Boek van Mormon bouwden de Nephieten vestingen om hun gezin tegen hun vijanden te beschermen. We moeten van ons thuis een vesting maken om ons gezin tegen de constante aanvallen van de tegenstander te beschermen.

Ik zeg niet dat we ons van de wereld moeten afzonderen door rond ons gezin diepe grachten te graven of metershoge barricades op te werpen; ik zeg wel dat we in onze gezinsraad, onder leiding van de Geest, moeten bepalen met welke activiteiten, ontspanning, boeken, vriendschappen, regels en gewoonten we onze vesting bouwen.

Onze vesting is dat wij onze kinderen uit de Schriften het evangelie leren, de gewoonte aankweken om ze elke dag als gezin te lezen, en er een groot deel van onze gesprekken op baseren. Het betekent dat wij dagelijks samen in gebed knielen en dat wij onze kinderen leren hoe belangrijk direct, persoonlijk contact met onze Hemelse Vader is.

Onze vesting wordt gebouwd door onze kinderen met ons voorbeeld te laten zien dat de beginselen en leringen van het evangelie een manier van leven zijn die ons helpen hier vrede en geluk te vinden en ons de benodigde kracht geven om de beproevingen en tegenslagen in ons leven op te vangen. We moeten onze kinderen leren zich niet in te laten met onfatsoenlijke modestromingen en negatieve praktijken van de wereld door er gewoon nee tegen te zeggen als ze ermee geconfronteerd worden.

Een vesting bouwen houdt in dat het gezin wekelijks gezinsraad houdt bij de gezinsavond en daar beslissingen en afspraken maakt.

Vroeger werden vestingen regelmatig gecontroleerd om ervoor te zorgen dat er geen zwakke plekken ontstonden waar de vijand gebruik van zou kunnen maken, en de wachters in de wachttorens zorgden ervoor dat geen enkele vijand ongezien kon naderen. Met andere woorden, als een stad eenmaal ommuurd was, werd er constant gewerkt om de muur in stand te houden zodat deze aan zijn doel zou beantwoorden.

Door ons eigen veiligheidssysteem in te bouwen kunnen we voorkomen dat de vijand zwakke plekken in onze gezinsvesting vindt en uitbuit, waardoor hij toegang krijgt tot onze kostbaarste schat, ons gezin, en dat schade toebrengt.

Een van de wachttorens van onze vesting is dat de vader er een gewoonte van maakt om met elk gezinslid gesprekken te voeren. Persoonlijke gesprekken zijn een belangrijke manier om de vesting sterk te houden. Op die manier leren we onze kinderen beter kennen, komen we te weten wat hun problemen en zorgen zijn, en zorgen we voor een open communicatie en vertrouwen, waardoor we gevaar kunnen zien aankomen, ze helpen om beslissingen te nemen en ze in moeilijke tijden kunnen helpen. Onze Hemelse Vader heeft aan ons als ouders het rentmeesterschap gegeven om ons gezin te verzorgen en te beschermen. Dat is een verantwoordelijkheid die we niet kunnen en mogen delegeren.

In Leer en Verbonden 93, verzen 39 en 40, staat:

'En de boze komt, en neemt door ongehoorzaamheid en wegens de overleveringen

hunner vaderen, licht en waarheid van de mensenkinderen weg.

'Maar Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.'

Een liefdevol gesprek dat onder de invloed van de Geest plaatsvindt, kan richting geven aan het leven van onze kinderen, kan de nodige aanpassingen of veranderingen brengen, en zelfs wonderen laten gebeuren.

Ik wil u graag vertellen over een heel bijzondere familie-ervaring. Het gaat over een gesprek dat ik met m'n kleinzoon had. Een paar jaar geleden, toen ik mij in gebed op een gesprek met een van mijn dochters voorbereidde, voelde ik mij gedrongen om te spreken met Kemish, mijn kleinzoon, die net drie was en bij ons woonde. Kemish was net een stuk elastiek en kon niet langer dan een minuut stilzitten, hij was constant aan het rennen, springen en spelen. Ik liet het daarbij en besloot te wachten tot hij wat ouder was en beter kon opletten.

Een paar maanden later kwam tijdens een gebed dat gevoel weer; alleen dit keer was het sterker, en ik luisterde ernaar. Ik ging naar Kemish en zei: 'Morgen hebben jij en ik een gesprekje.' De volgende dag zei ik hem aan het begin van het gesprek onder meer dat je bij een gesprek elkaar in de ogen kijkt en de hele tijd blijft zitten. Het was een wonder: Kemish bleef zitten en hield zich ongeveer tien minuten rustig. Maar wat nog wonderbaarlijker was, was dat ik kwam te weten wat hij voelde en dacht. Waar hij het meeste over in zat was wanneer hij een fiets kreeg. Toen ik hem uitlegde dat hij moest wachten tot hij wat ouder was, begreep hij dat volkomen. Toen vertelde hij mij het verhaal dat hij over Nephi en zijn broers had gehoord. Maar wat voor mij als grootvader nog het geweldigste was, was dat hij me zei dat hij wist wie Jezus Christus was en mij zijn getuigenis van de Heiland gaf. Nergens is meer waarheid en zuiverheid te vinden dan in het getuigenis van een driejarige jongen.

Ik kan me voorstellen dat ik een gesprek met mijn Hemelse Vader had voor ik naar deze aarde kwam: een gesprek waarin Hij me riep en met me sprak en me liet zien wat ik kon bereiken. Het zal een teder gesprek zijn geweest met een liefdevolle Vader die op het punt stond zijn zoon voor een tijd te laten gaan. Ik kijk met spanning uit naar mijn volgende gesprek.

Ik weet dat wij een liefhebbende Vader hebben die op ons wacht. Ik weet dat Hij ons onderwijst door middel van zijn Eniggeborene, onze Heiland en Verlosser. Ik weet dat zijn kerk en zijn evangelie ware vestingen zijn die vrede en geborgenheid kunnen geven aan onze kostbaarste schat op deze aarde: ons gezin. Hiervan getuig ik in de naam van onze Heer Jezus Christus. Amen. □

Tot het einde toe in liefde volharden

Ouderling Hartman Rector jr.
Emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig

'Om schuldeloos voor God te wandelen, moeten we elkaar liefhebben en dienen.'

Wanneer een lid van het Eerste Quorum der Zeventig, 70 jaar wordt, krijgt hij zijn emeritaat. Zo'n beetje alles wat ik de laatste tijd doe, lijk ik voor de laatste keer te doen, en zo is het ook met het spreken op de algemene conferentie.

Ik kan echter niet zeggen dat dit mijn gevoelens bepaald geweld aandoet; omdat ik me toch nooit bijzonder comfortabel heb gevoeld op deze plaats achter deze microfoon.

Wel waardeer ik de gelegenheid om mijn liefde aan mijn broeders te betuigen, van wie ik de meesten geroepen heb zien worden, en aan de vele sterke heiligen over de hele wereld van wie ik er velen heb leren kennen en met wie ik heb mogen samenwerken.

Ja, het evangelie van Jezus Christus maakt ons waarlijk broeders en zusters en een grote familie van Jezus Christus, als we ernaar streven Hem te volgen en zijn zoons en dochters te worden (Zie Johannes 1:12 en Ether 3:14.)

De meesten van u weten wel dat ik een bekeerling ben. Ik heb mij in 1952 in Tokio laten dopen, toen ik in de Amerikaanse marine dienst deed tijdens de Koreaanse oorlog. Ik ben geboren en grootgebracht in Missouri, waar zich veel van de vroege kerkgeschiedenis heeft afgespeeld. Maar ik had nooit iets over de mormoonse kerk gehoord. Ik was op zoek naar de waarheid en hoewel ik de Bijbel had gelezen en geloofde dat Jezus Christus op aarde geleefd had en opgestaan was, had ik toch veel onbeantwoorde vragen. Vragen zoals: Waarom spreekt God tegenwoordig niet meer tot de mens zoals hij dat vroeger deed toen de Bijbel werd geschreven? Hoe kan Jezus zijn eigen vader zijn en tegelijk ook de Heilige Geest? Waarom moest Christus gedoopt worden hoewel hij geen zonde had? Waar was ik voordat ik werd geboren en waar ga ik naartoe wanneer ik sterf? Hoe kan geloof in Christus alleen mij redden als ik Gods tien geboden niet heb onderhouden?

Ik wist dat er antwoorden moesten zijn die ik niet gehoord had. De antwoorden kreeg ik toen de ouderlingen Ted Raban en Ronald Flygare in juli 1951 in San Diego, (Californië) voor mijn deur stonden. Mijn vrouw Connie liet hen binnen en nam een exemplaar van het Boek van Mormon van hen aan. Ik was op dat moment in Hawaii, waar ik een training van veertien weken volgde, die deel uitmaakte van mijn opleiding voorafgaand aan mijn vertrek naar Korea.

Toen ik weer thuis was, liet Connie mij het exemplaar van het Boek van Mormon zien en ik begon erin te lezen. Ik wist dat het boek waar was voordat ik 2 Nephi uit had en ik begon in de oude Wijk Valencia Park in San Diego de kerkdiensten bij te wonen. Vanwege mijn opleiding was ik niet in staat om te studeren en de kerkdiensten bij te wonen zoals ik dat gewild had. Ik verlangde naar de tijd waarop dat wèl kon. Die tijd kwam aan boord van het vliegdekschip *Philippine Seas*, waar ik veertien van de beste boeken las die ooit zijn geschreven. Dat waren de standaardwerken en de geschriften van de presidenten van de kerk vanaf Joseph Smith tot en met David O. McKay, en tevens van Parley P. en Orson Pratt. Ik was als een hongerig mens die voor het eerst voedsel en drinken had gevonden. Ik vond

het geweldig. Toen we in Japan arriveerden, besloot de groep heiligen der laatste dagen aan boord dat ik gedoopt moest worden.

Dus reisden we naar het zendingshuis in Tokio, waar ik om de doop vroeg. Er werd mij medegedeeld dat ik geen onderzoeker voor de vereiste periode van één jaar was geweest; daarom kon ik niet gedoopt worden. Ik zette echter door en vroeg om een doopgesprek. Het gesprek nam anderhalf uur in beslag, maar uiteindelijk kreeg ik een aanbeveling voor de doop en de bevestiging. McDonald B. Johnson, de groepsleider van de heiligen de laatste dagen op de *Philippine Seas* doopte me, en Fred Gaylord Peterson bevestigde me. Ik werd op 26 februari 1952 lid van de kerk. Ik werd die dag tot diaken geordend en vervolgens, iedere keer dat het schip naar Japan terugkeerde, tot een ander ambt in het priesterschap, tot ik op 26 juli 1952 tot ouderling werd geordend en in augustus naar San Diego terugkeerde, waar mijn vrouw zich op 1 maart van datzelfde jaar had laten dopen. We waren een verenigd gezin in het evangelie van Jezus Christus en keken er vol verwachting naar uit om samen in de Arizona-tempel aan elkaar en aan onze kinderen te worden verzegeld, wat plaatsvond in mei 1953.

Zestien jaar na mijn doop werd ik door president David O. McKay geroepen om lid van de Eerste Raad der Zeventig te worden. Dat was in april 1968. Ik was de eerste bekeerling sinds John Morgan die als algemeen autoriteit werd geroepen in een periode van 86 jaar. Ik ben 26 jaar in deze hoedanigheid werkzaam geweest.

Ik ben tot de ontdekking gekomen dat het evangelie heel eenvoudig is maar ook zeer diepgaand. Hebben we eenmaal voldoende geloof in de Heer Jezus Christus, zodat we geloven dat Hij voor onze zonden betaald heeft, dan zullen we ons bekeren. En niemand bekeert zich echt totdat hij in Christus gelooft.

Er is namelijk verschil tussen ophouden met zondigen en bekering. In het eerste geval zijn we nog schuldig, in het tweede zijn we vrij van zonde en schuld. Mensen houden continu op met zondigen, omdat ze bang zijn dat ze AIDS zullen krijgen of aan longkanker zullen sterven of om een andere reden, maar ze raken niet van hun zonden af. Dat kan alleen gebeuren wanneer een niet-lid Jezus Christus de wateren van de doop in volgt, er vervolgens uitkomt en de Heilige Geest ontvangt door de oplegging der handen door het priesterschapsgezag. Zo worden wij rein voor de Heer (zie LV 84:74). Nogmaals, in het eerste geval bevinden we ons nog steeds *in* onze zonden en in het tweede geval zijn we vrij *van* onze zonden. Het woord van de Vader tot Nephi was: 'Bekeert u, bekeert u, en wordt gedoopt in de naam van mijn geliefde Zoon.' Daarna vermeldt Nephi dat hij een stem van de Vader hoorde zeggen: 'Ja, de woorden Mijns Geliefden zijn waar en getrouw. Die volhardt tot het einde, zal zalig worden.' (2 Nephi 31:11, 15)

Dan lijkt het alsof na de doop door water en de geest alles wat de Vader vereist, is dat wij volharden tot het einde. Wat betekent dat? Ik meen dat het in principe drie dingen betekent.

Ten eerste: We moeten ons de rest van ons leven blijven bekeren, omdat we nog steeds fouten begaan en we rein naar huis moeten terugkeren.

Ten tweede: We moeten anderen blijven vergeven. Als we anderen niet vergeven, kunnen we zelf geen vergeving verkrijgen (zie LV 64:9–10). En ten derde: We moeten aardig zijn. Als we niet aardig zijn, zullen we het volgens mij niet halen. Met andere woorden, we moeten naastenliefde hebben, wat in werkelijkheid liefde en opoffering is. We moeten onze naasten dienen; mannen, vrouwen en kinderen, en indien we al het andere doen maar de armen, de behoeftigen, de verdrukten, de zieken en bezochten niet stoffelijk en geestelijk dienen volgens hun noden, kunnen we geen dagelijkse vergeving van onze zonden behouden. Zonder anderen te dienen, kunnen we niet 'schuldeloos voor God wandelen' (zie Mosiah 4:26).

God kent geen aanneming des persoons. Hij houdt van al zijn kinderen en ik geloof dat hij van allen evenveel houdt. Natuurlijk kan hij zijn kinderen niet zegenen als zij zijn geboden niet onderhouden, want Hij heeft gezegd: 'Er is een wet, voor de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop *alle* zegeningen zijn gegrond – En wanneer wij *enige* zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond' (LV 130:20–21, cursivering toegevoegd) God vertelt ons dat Hij zijn woorden niet kan ontkennen. Hij is veel tevredener over ons als we zijn geboden onderhouden, en Hij verheugt zich erin ons te zegenen als we dat doen. Maar als we zijn geboden niet onderhouden, zal Hij ons kastijden. Het betekent niet dat Hij niet van ons houdt, net als wanneer ouders hun kinderen disciplineren. Eigenlijk is het *omdat* Hij van ons houdt dat Hij ons kastijdt, opdat we gehoorzaamheid zullen leren (zie Hebreeën 12:6; LV 95:1).

Om schuldeloos voor God te wandelen, moeten we anderen dus liefhebben en dienen. Zijn verklaring bij monde van koning Benjamin dat 'wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt' (Mosiah 2:17) kan mijns inziens zeer gepast omgedraaid worden tot 'tenzij gij in de dienst van uw naasten zijt, zijt gij *niet* in de dienst van God.' Mormon bracht deze gedachte onder woorden, die door zijn zoon Moroni is opgeschreven. Hij heeft gezegd:

'Daarom, mijn geliefde broederen, indien gij geen naastenliefde hebt, zijt gij niets, want naastenliefde vergaat nimmer. (...) En wie ook ten laatste dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wel zijn. (...)

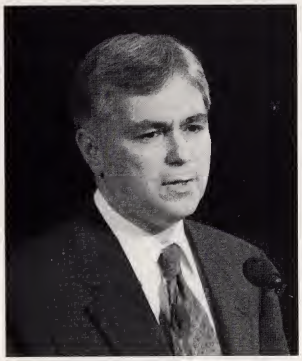
'Daarom, mijn geliefde broederen, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort, opdat gij de zonen van God moogt worden, en wij aan Hem gelijk zullen zijn, wanneer Hij zal verschijnen, want wij zullen Hem zien, zoals Hij is, opdat wij deze hoop mogen hebben, en mogen worden gereinigd, gelijk Hij rein is' (Moroni 7:46–48).

Ik ben ervan overtuigd dat alleen deze naastenliefde, deze reine liefde van Christus, deze liefde en opoffering die getoond worden in het werk dat gedaan wordt in onze tempels, het enige is dat dit volk, en overigens de hele wereld, zal redden wanneer de Heer komt. De Heer was bereid om Sodom en Gomorra te sparen als Abraham slechts tien goede mensen kon vinden, wat hij niet kon. Ik veronderstel dat ik geen belangrijkere hoop voor u en mij kan hebben dan dat wij met naastenliefde vervuld mogen worden, welke hoop ik uitspreek in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Waardevolle beginselen voor succes

Ouderling Claudio R.M. Costa
van de Zeventig

'Succesvol zijn betekent een dienstknecht van God zijn, onze medemens dienen, waarlijk toegewijd zijn aan het evangelie van Jezus Christus en de geboden van God onderhouden.'

Geliefde broeders en zusters, ik ben mijn Hemelse Vader dankbaar dat Hij mij naar liefdevolle aardse ouders gestuurd heeft die mij, al vroeg in mijn jeugd, de waardevolle beginselen van rechtvaardigheid, eerlijkheid, trouw en werklust geleerd hebben.

Ik werd in een arm gezin geboren en ik moest al op jonge leeftijd gaan werken. Dat is een enorme zegen voor mij geweest. Toen ik twaalf was, moest ik naar de avondschool omdat ik overdag tien uur moest werken. Vaak sliep ik in de bus of trein onderweg naar school. Soms viel ik ook tijdens de les in slaap. Maar als ik dan 's avonds laat thuiskwam, waren mijn lieve ouders altijd voor mij opgebleven.

Het enige wat ik in die tijd van het leven wilde, was succes. Voor mij betekende dat veel materieel bezit, comfort en een gemakkelijk leven. Met dit doel voor ogen bleef ik werken en leren.

Toen ik lid van de kerk was geworden, ging ik inzien wat de ware betekenis van succes is. Succesvol zijn betekent een dienstknecht van God zijn, onze medemens dienen, waarlijk toegewijd zijn aan het evangelie van Jezus Christus en de geboden van God onderhouden.

In de tijd dat ik het Zendingsgebied Manaus Brazilië presideerde, zag ik prachtige voorbeelden van echt succes, verhalen over mensen die werkelijk zijn toegewijd aan het evangelie en hun verbonden met God.

Een van de mensen die ik heb leren kennen, leidde een eenvoudig bestaan in een dorpje middenin het Amazonegebied. Toen hij met zijn gezin gedoopt was, wachtte hij vol ongeduld op het moment dat hij een jaar lid was en hij met zijn vrouw en kinderen naar de tempel kon gaan. De São Paulotempel ligt op grote afstand van het Amazonegebied. Meestal doe je er vier dagen met de boot en vier dagen met de bus over om bi de tempel te komen – een reis van ongeveer een week. Deze man was kastenmaker. Hoe zou hij ooit genoeg geld kunnen sparen om de reis van hemzelf, zijn vrouw en zijn kinderen te betalen? Hoewel hij maanden lang hard werkte, verdiende hij maar weinig.

Toen de tijd kwam om naar de tempel te gaan, verkocht hij al zijn meubels en huishoudelijke apparaten, zelfs zijn elektrische zaag en zijn enige vervoermiddel, een motor – alles wat hij had – en ging met zijn vrouw en kinderen naar de tempel. Ze deden er acht dagen over om in São Paulo te komen. Na vier heerlijke dagen in de tempel waarin ze het werk van de Heer deden, moest het gezin nog eens zeven dagen reizen om weer thuis te komen. Maar ze gingen gelùkkig naar huis en vonden dat hun problemen en inspanningen niets waren vergeleken bij het enorme geluk en de zegeningen die ze in het huis des Heren hadden ervaren.

Op mijn zending heb ik zendelingen – jonge mannen en vrouwen – ontmoet die voor mij een voorbeeld van werkelijk succes waren. Ze waren zo trouw en enthousiast in het evangelie dat ze zich nooit lieten tegenhouden door de verzengende hitte en de verschrikkelijke vochtigheid van het Amazonegebied. Waarlijk waren zij engelboden die de evangelieboodschap aan het volk van Noord-Brazilië brachten.

Ik kan mij een trouw en toegewijd lid van de kerk herinneren die altijd opgewekt was en altijd glimlachte. Maar op een dag zag ik hem huilen. Hij vertelde me waarom hij verdriet had. Op zeventigjarige leeftijd vond hij zichzelf een mislukkeling omdat hij zijn gezinsleden nooit de materiële welstand had kunnen geven waar zij naar zijn mening recht op hadden.

Ik vroeg hem: 'Hoeveel kinderen heeft u?' Hij antwoordde: 'Vier'. Ik ging verder: 'Hoeveel zijn er daarvan lid van de kerk?' Hij zei: 'Vier'. Ik vroeg door: 'Hoeveel zijn er actief in de kerk?' Zijn antwoord: 'Vier'. 'Hoeveel zijn er aan u verzegeld?' 'Vier', zei hij. 'Hoeveel zijn er in de tempel getrouwd?' Weer was zijn antwoord 'vier'. Toen zei ik, door de Geest gedreven, dat het succes dat hij in zijn leven had gehad een van de mooiste succesverhalen was die ik ooit had gehoord.

Uit de Schriften heb ik veel over succes geleerd. Het is prachtig om te lezen over de reis van Lehi en zijn familie naar het beloofde land. Van Lehi's oudere zoons waren het Nephi en Sam die door hun trouw aan de Heer een koers naar werkelijk succes uitzetten. Voor hen betekende succesvol zijn getrouw zijn in het gehoorzamen aan de geboden van de Heer. Hun voorbeeld is tot op de dag van vandaag miljoenen mensen tot zegen geweest, en door hun gehoorzaamheid hebben vele mensen gekozen voor het pad van waarheid en deugd en hebben zij geprobeerd om waardig te zijn de Geest des Heren in hun leven te hebben.

Ik denk vaak aan de rijke jongeling die de Meester benaderde om Hem te vragen wat hij moest doen om het eeuwige leven te verkrijgen. Toen hij het antwoord kreeg dat het eeuwige leven betekende dat hij zijn rijkdom moest weggeven en de Heer volgen, draaide hij zich om en ging hij bedroefd weg, want hij wilde geen afstand van zijn bezittingen doen.

Ik ben de Heer dankbaar dat Hij mijn hart geraakt heeft en mij heeft geholpen het betere deel te kiezen – datgene wat mij niet afgenomen kan worden zolang ik ernaar streef goed te leven. Als goede leden van zijn kerk trouw zijn aan God, leren van Hem en hoe we Hem werkelijk kunnen volgen en aanbidden, dat alles is kostbaarder dan goud, zilver of diamanten.

De algemene autoriteiten van de kerk, voor wie ik zeer dankbaar ben, zijn echt helden voor mij. Ik was pas een week lid van de kerk toen ik voor het eerst een algemene autoriteit ontmoette: ouderling Royden G. Derrick, lid van de Zeventig. Ik zal nooit vergeten hoe hij de leden van de kerk de uitdaging gaf om in alle aspecten van het leven voorbeeldig te zijn.

Ook zal ik altijd blijven denken aan de raad van onze dierbare profeet Spencer W. Kimball, niet alleen over geestelijke zaken maar ook over het beheer van onze materiële zaken. Ik heb zijn raad opgevolgd en ik ben blij en dankbaar voor de bescherming die voortvloeit uit gehoorzaamheid aan de woorden van de profeten, apostelen, mijn broeders in het quorum en mijn plaatselijke leiders.

Alleen als wij de geboden van de Heer onderhouden en zijn wil doen, kunnen wij ons volkomen veilig voelen. Ik weet dat God leeft. Jezus is de Christus – onze Heiland en Verlosser. Joseph Smith was een profeet van God. Ik weet dat wij tegenwoordig door een profeet worden geleid. Ik getuig tot u dat president Howard W. Hunter een profeet van God is. Elke keer dat ik zijn raad hoor en opvolg, wordt dat getuigenis hernieuwd. Het evangelie is een grote zegen in mijn leven. Ik ben daar bijzonder dankbaar voor, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Maak u een ark'

Ouderling W. Don Ladd
van de Zeventig

'We moeten kalm voorwaarts blijven gaan en ons voorbereiden op wat zeker zal gebeuren.'

Er zijn vele soorten klanken in de wereld,' heeft de apostel Paulus tweeduizend jaar geleden tegen de Korintiërs gezegd (1 Korintiërs 14:10). Zij leken verontrust te zijn door dezelfde tegenstrijdige geluiden die wij vandaag horen en het kan beangstigend zijn als je bedenkt hoe breekbaar en grillig het bestel van onze maatschappij in werkelijkheid is.

Er zijn altijd al schelle geluiden en uiteenlopende stemmen geweest en onze tijd vormt daar geen uitzondering op. Iedere dag belagen de kranten en televisie, de films en tijdschriften ons met geweld en onzedelijkheid, alsof het allemaal heel gewoon en toelaatbaar is.

In zijn bergrede vermaande de Heer: 'Maakt u dan niet bezorgd tegen de dag van morgen, want de dag van morgen zal zijn eigen zorgen hebben; elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad' (Matteüs 6:34).

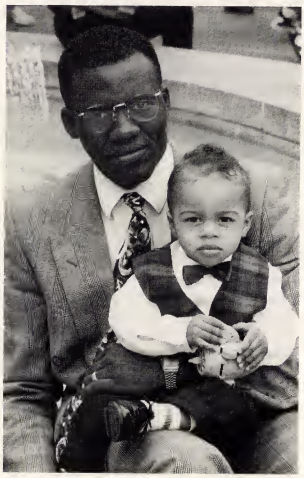
Ook in onze tijd heeft elke dag genoeg aan zijn eigen kwaad. Er lijkt een vloedgolf van kwaad over de wereld te spoelen. Misdaad en geweld nemen in hoog tempo toe. Er heerst angst op straat, die bovendien zijn weg vindt naar onze woning.

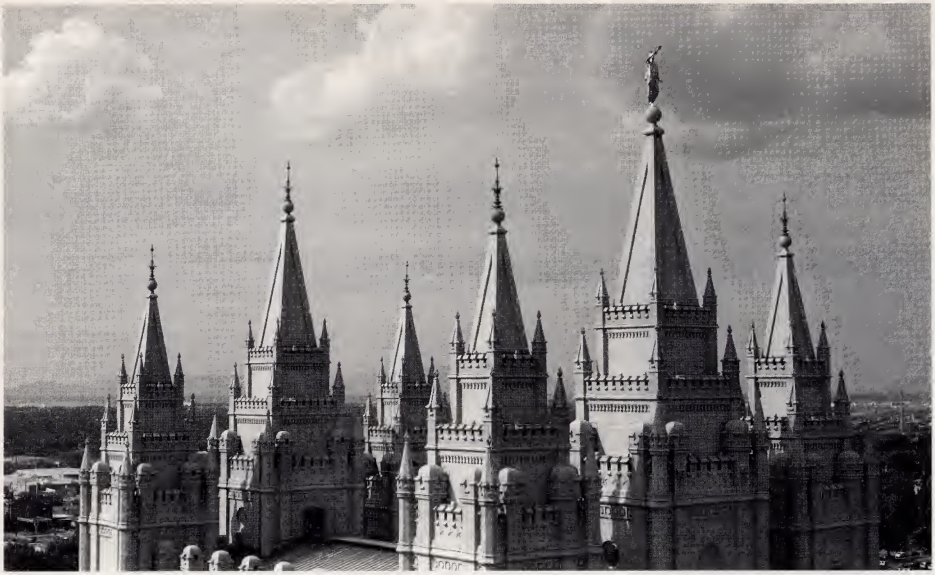
Er is gezegd dat je de idealen van een natie kunt herkennen aan haar advertenties en veel van die advertenties laten zich niet lovend uit over ons. Iemand heeft opgemerkt dat er een tijd is geweest waarin films gekeurd werden op hoe goed ze waren, niet op wie ze mocht zien.

Volgens het Boek van Mormon (2 Nephi 2:27) is het de duivel die 'tracht alle mensen even ellendig te maken als hijzelf is.' De bewijzen van zijn werk kunnen we overal zien. Ouderling Richard L. Evans heeft eens gezegd: 'Als we niet van richting veranderen, zullen we aankomen waar we naartoe reizen' (Richard Evans' Quote Book, Salt Lake City: Publishers Press, 1971, blz. 244).

Het is niet voor niets dat onze profeten ons steeds weer vermanen om onszelf en onze gezin te sterken – om gezinsavond te houden, de Schriften te lezen en bestuderen, dagelijks persoonlijk- en gezinsgebed te houden en, om onze profeet Howard W. Hunter te citeren: 'elkaar vriendelijker, hoffelijker, nederiger, geduldiger en vergevensgezinder te bejegenen' (*De Ster*, Kerknieuws, augustus 1994, blz. 1–2).

De onzedelijke invloeden van de wereld

De torenspitsen van de Salt Lake-tempel.

zijn vooral funest voor kinderen. Maar onze kinderen zullen net als wij niet in een vacuüm leven. Dat hebben ze nooit gedaan en zullen dat ook nooit doen. Wij kunnen veel doen om ze te helpen, te beschermen en te leiden. Maar wij kunnen ze niet weghouden van de invloeden van hun eigen tijd en generatie. Het kan gebeuren dat er andere stemmen in hun oren klinken en er een andere hand op hun schouder ligt, wanneer zij van huis zijn.

Daarom doen we er goed aan ze te sterken met goede normen en een sterk fundament van veilige beginselen, terwijl ze nog onder onze invloed staan.

De Heer heeft tegen Noach gezegd: 'Maak u een ark (...)' (Genesis 6:14) en 'met u zal ik mijn verbond oprichten' (Genesis 6:18). 'En Noach deed naar alles wat de Here hem geboden had' (Genesis 7:5). 'Noach alleen bleef over en wat met hem in de ark was' (Genesis 7:23).

Wij moeten allemaal een eigen ark bouwen om onszelf tegen het wassende kwaad te beschermen; om onszelf en ons gezin tegen de goddeloze golven te beveiligen. En we moeten niet wachten totdat het begint te regenen maar ons voorbereiden. Dat is de boodschap geweest van de profeten in deze bedeling, met inbegrip van president Hunter, als ook van de profeten van ouds.

Helaas geven we niet altijd gehoor aan de duidelijke waarschuwingen van onze profeten. Wij deinen mee op het zelfvoldane getij, totdat er een ramp gebeurt en dan raken we in paniek.

Als het begint te regenen, is het te laat om een ark te gaan bouwen. We moeten echter wel luisteren naar de woordvoerders van de Heer. We moeten kalm voorwaarts blijven gaan en ons voorbereiden op wat zeker zal gebeuren. We hoeven niet in paniek te raken of te vrezen, want als we ons geestelijk en materieel voorbereiden, zullen wij en ons gezin elke overstroming overleven. Onze ark zal op de zee van geloof drijven als onze werken erop gericht zijn geweest ons gestadig en zeker voor te bereiden op de toekomst.

De sleutel is om de uitnodiging van onze profeet, die we vanmorgen gesteund hebben, te aanvaarden: 'om het leven en voorbeeld van de Heer Jezus Christus aandachtiger na te leven, in het bijzonder de liefde, de hoop en de barmhartigheid die Hij ten toon heeft gespreid' (*De Ster*, Kerknieuws, augustus 1994, blz. 1–2).

Het belangrijkste dat wij kunnen doen – jong of oud – is een vertrouwensband met Jezus Christus ontwikkelen. Als we dat doen zullen we ons altijd op ons gemak voelen. Onze vragen over zelfachting en gevoel van eigenwaarde zullen verdwijnen en we zullen het vertrouwen hebben dat we elke beproeving aan kunnen. De Heer heeft ons de volgende belofte gedaan – 'Vreest niet, kleine kinderen, want gij zijt de mijnen, en ik heb de wereld overwonnen' (LV 50:41).

Wat de vrees, angst of frustratie ook mag zijn, we hoeven alleen maar te denken aan de vertroostende woorden van de Heer aan de profeet Joseph Smith in de gevangenis in Liberty: 'Mijn zoon, vrede zij uw ziel' (LV 121:7). Tot een ieder van ons zal Hij altijd zeggen: 'Mijn zoon, mijn dochter, mijn kind, vrede zij uw ziel.'

En als dank behoren wij plechtig te beloven wat de dichter George Herbert onder woorden heeft gebracht:

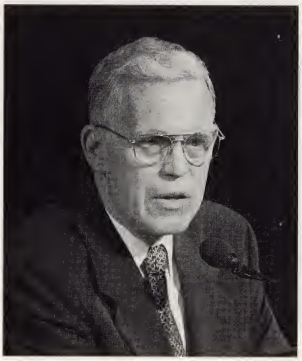
Zeven hele dagen, niet een uit zeven,
zal ik u prijzen (...)
Zelfs de eeuwigheid is te kort
om u te loven.
(Naar 'Praise II', *The Works of George Herbert*, red. F.D. Hutchinson, Oxford: Oxford University Press, 1941, blz. 146.)

Mijn broeders en zusters, ik geef u mijn getuigenis dat Jezus de Christus is, dat hij inderdaad door zijn verzoening de wereld heeft overwonnen en dat Hij er altijd zal zijn om ons te vertroosten, als wij zijn voorbeeld navolgen en de wil van de Vader doen. En ik doe dit in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het koninkrijk groeit in Afrika

Ouderling James O. Mason
van de Zeventig

'De vooruitgang van de kerk in Afrika verloopt weloverwogen en gestaag, volgens een geïnspireerd plan.'

Bij onze binnenkomst in het huis dat als kapel van de Gemeente Lagos 4 (Nigeria) werd gebruikt, hoorden we de muziek en pakkende tekst van 'Voorwaarts, christenstrijders'. De zangers (achttien ouderlingen, twee zendelingzusters en een zendelingechtpaar) waren zich op de zoneconferentie aan het voorbereiden. Hun opgewekte, innemende glimlach en gezichten straalden van enthousiasme. De ouderlingen en zusters kwamen uit Ghana, Sierra Leone en Nigeria. Het echtpaar uit Canada was voor de tweede keer op zending.

Met overtuiging zongen we het openingslied van de conferentie:

Ga heen, getuig met sterk geloof
van Christus, onze Heer;
dat Hij Gods Eerstgeboor'ne is,
verbreid zijn schone leer.
Ga heen met hoop en goede moed,
verkondig 't heerlijk woord
dat God onz' eeuw'ge Vader is
en 't mensdom Hem behoort.
Ga heen, getuig met grote macht
van 't evangelieplan;
dat ieder mens door Jezus Christus
zalig worden kan.
(Lofzang 172)

Een paar dagen daarvoor had ik een ringconferentie in Benin-Stad (Nigeria) gepresideerd. Die ring was een jaar eerder georganiseerd en was in de tussentijd met ruim 260 leden gegroeid, overwegend gezinnen. Het percentage gezinnen in de kerk dat in deze grote, uitgestrekte stad huisonderwijs krijgt, doet niet onder voor dat in langer bestaande ringen in de ontwikkelde landen, ook al zijn er weinig gezinnen in Benin-Stad met een auto of telefoon. De opkomst in de avondmaalsdienst is hoog, ondanks de nimmer aflatende politieke onrust en frequente ontwrichting van het openbaar vervoer. Bijna 50% van de ringleden woonde de zondagochtendbijeenkomst van de ringconferentie bij; veel gezinnen moesten daar een flink stuk voor lopen. Een goed geoefend koor zong met vreugde de lofzangen van Zion. In andere delen van het Afrika ten zuiden van de Sahara waar de kerk is gevestigd, vindt men net zoveel betrokkenheid en toegewijde, bekwame leiders. Met recht rijst er in Afrika een glorierijke dag.

De eerste ring in dat werelddeel werd in 1970 in Zuid-Afrika gevormd. Er zijn nu vijf ringen in dat land. De Johannesburg-tempel werd in 1985 ingewijd. Sindsdien zijn er nog eens vijf ringen georganiseerd in Nigeria en Ghana, de eerste nauwelijks tien jaar na de openbaring in 1978 over het priesterschap. Onder geïnspireerd plaatselijk leiderschap groeit de kerk in Afrika momenteel in 50 districten. In 26 van de 44 landen in het Gebied Afrika is de kerk gemachtigd zendingswerk te doen.

De vooruitgang van de kerk in Afrika verloopt weloverwogen en gestaag, volgens een geïnspireerd plan. Er zijn in totaal 80 000 leden, 12 zendingsgebieden, 10 ringen en 425 wijken en gemeenten. Het aantal bekeerlingen in 1993 was meer dan 9000. En er hadden meer bekeerlingen kunnen zijn als dat de enige maatstaf voor succes zou zijn. Maar we vinden het erg belangrijk dat ieder van onze Afrikaanse broeders en zusters bekend is en gevoed wordt 'door het goede woord van God' (Moroni 6:4). Daarom gaat de kerk op ordelijke en planmatige wijze te werk. De inspanningen worden gericht op de vorming van sterke kernen. Het doel is een diep reservoir aan leiderschap aan te leggen dat de basis zal zijn voor groei van de kerk in de toekomst.

Het zendingswerk wordt geografisch geconcentreerd rond bestaande kerkgebouwen. De gebouwen worden zo gepland dat twee of meer units er gebruik van maken. De zendelingen richten hun inspanning op de bekering van gezinnen en potentiële leiders. Er wordt vooral aandacht besteed aan de begeleiding van plaatselijke leiders, wat gemakkelijk is omdat de leden in Afrika leergierig zijn en de beginselen van het evangelie snel oppikken en naleven.

Buiten de Tabernakel staan leden van de kerk tijdens de plechtige bijeenkomst om de kerkleiders te steunen.

Bijna de helft van de 960 voltijdzendelingen die in Afrika werkzaam zijn, komen uit Afrika en hun aantal neemt toe. Gepensioneerde echtparen uit de Verenigde Staten en Canada spelen een belangrijke rol. Zonder aan zichzelf te denken laten deze toegewijde echtparen hun huis, kinderen en kleinkinderen achter en zijn zij dienende engelen voor dankbare, warme mensen. Vinden, getuigen, dopen en boven alles liefhebben zijn de taken die deze zendelingechtparen gretig op zich nemen; zij begrijpen wat gepensioneerd zijn kan betekenen. Deze echtparen geven ook de immens gewaardeerde gaven van leesonderwijs, betere gezondheid en humanitaire hulp aan leden en niet-leden.

Deze echtparen dragen de naar waarheid zoekende mensen 'in hun armen en op hun schouders' (zie 1 Nephi 22:8). Zij zijn geroepen te zegenen; de beloning is overvloedig en eeuwig. Er kunnen offers gevraagd worden – het discipelschap is niet altijd gemakkelijk – maar voor een echtpaar dat de zoete vreugde van het zendingswerk gesmaakt heeft, zal het leven nooit meer hetzelfde zijn. Waarom gaan er anders zovelen terug voor een tweede of zelfs een derde zending? In Afrika en elders zijn dringend meer zendelingechtparen nodig. Mijn broeders en zusters die gepensioneerd zijn of hun pensioen naderen, overweeg gebedvol toch de overvloedige zegeningen van het zendingswerk. Als u 'slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde (...) zijn in het koninkrijk mijns Vaders' (LV 18:15).

Toen de kerk nog in haar kinderschoenen stond, heeft de profeet Joseph Smith gezegd: 'Onze zendelingen gaan naar verschillende naties; (...) het waarheidsvaandel is opgericht; geen onheilige hand kan de vooruitgang van het werk stuiten; (...) maar Gods waarheid zal moedig, nobel, en onafhankelijk voorwaarts gaan, totdat zij in elk werelddeel is doorgedrongen, elk land heeft overspoeld en in elk oor heeft geklonken, totdat Gods oogmerken zijn bereikt en de grote Jehova zegt dat het werk is volbracht' (*History of the Church*, deel 4, blz. 540).

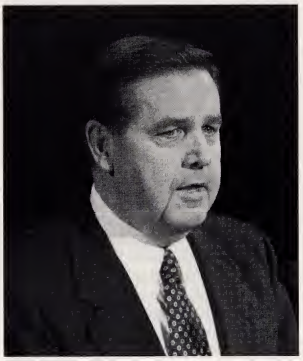
Ja, ondanks de problemen gaat het werk van de Heer in Afrika gestaag voorwaarts. Ik ben nederig gestemd door en dankbaar voor mijn roeping als een van de Zeventigen, en ik verheug mij in deze kans om te dienen. Ik houd van de Afrikanen. Ik ben dankbaar voor mijn lieve metgezel en voor de trouwe gebeden van mijn kinderen en hun gezin.

Broeders en zusters, ik weet dat mijn Verlosser leeft en de Heiland van de wereld is, dat dit de enige ware en levende kerk op aarde is, en dat president Howard W. Hunter een profeet van God is. Hiervan getuig ik plechtig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wonderen van de herstelling

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Deze kerk, het grandioze organisatorische lichaam van Christus, is een wonderbaar werk en een wonder, niet alleen vanwege wat ze doet voor de getrouwen, maar ook vanwege wat de getrouwen doen voor haar.'

Geliefde broeders en zusters, dit is mijn eerste gelegenheid om voor u te staan sinds de gebeurtenissen van 23 juni die mijn levensloop en dienstbetoon voorgoed hebben veranderd. Dat is precies honderd dagen geleden en elk van die honderd dagen heb ik erom gebeden de heilige taak die ik heb gekregen, waardig te zijn en aan te kunnen. Misschien kunt u begrijpen hoe nietig ik mij gevoeld heb en hoe diepgaand en pijnlijk mijn zielsonderzoek geweest is.

Natuurlijk is mijn grootste vreugde dat ik in de gelegenheid gesteld word om, zoals Nephi het gezegd heeft, te spreken van Christus, mij te verheugen in Christus, Christus te prediken en van Christus te profeteren (zie 2 Nephi 25:26), waar ik ook ben en met wie ik ook verkeer, tot aan mijn laatste ademtocht. Er kan beslist geen groter doel of groter voorrecht zijn dan een 'bijzondere getuige [te zijn] van de naam van Christus in de ganse wereld' (LV 107:23).

Maar mijn grootste zorg komt ook uit diezelfde opdracht voort. Te zeggen dat verkondigers van het woord ook naar het woord moeten leven, is voor mijn gevoel als uitspraak te zwak. Behalve mijn woorden en leringen en getuigenis moet mijn leven deel uitmaken van dat getuigenis van Jezus Christus. Mijn hele wezen moet de goddelijkheid van dit werk uitstralen. Ik zou het niet kunnen verdragen als er iets zou zijn in mijn woorden en handelingen dat op een of andere manier uw geloof in Christus, uw liefde voor zijn kerk of de eer waarin u het heilige apostelschap houdt, zou aantasten.

Ik beloof u – zoals ik ook de Heer beloofd heb en mijn broeders hier – dat ik mijn best zal doen om dit vertrouwen waardig te zijn en naar mijn beste kunnen te dienen.

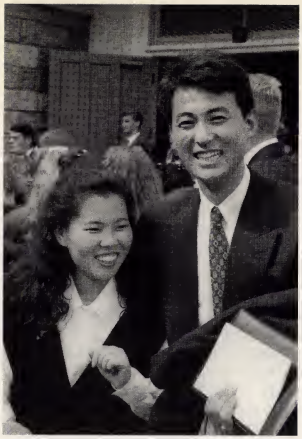
Ik weet dat ik niet kan slagen zonder de leiding van de Meester, wiens werk dit is. Soms word ik door de schoonheid van zijn leven en de grootsheid van zijn gave zo geraakt dat ik het, zoals er in een van de lofzangen staat, nauwelijks kan bevatten. De zuiverheid van zijn leven, zijn genade en zijn mededogen voor ons hebben mij telkens weer doen neerbuigen in need'rig, groot verlangen en belijden: mijn Heiland God, ja, Gij zijt groot (zie Lofzang 54).

Ik wil mijn lieve vrouw, Pat, en onze uit de hemel gezonden kinderen danken voor hun gebeden en hun liefde, niet alleen gedurende de afgelopen weken, maar altijd. Mijn vrouw heeft het zuiverste geloof en de diepste geestelijke instelling die ik ken. In haar hele leven heeft zij nooit voor eigen eer gewerkt of iets egoïstisch nagestreefd. Zoals Mark Twains Adam zei van zijn Eva, zo zeg ik van haar: 'Waar zij ook was, daar was het paradijs.'

En tot elk van mijn kinderen zeg ik: 'Dank je dat je zo geworden bent als waarom ik bij je geboorte gebeden heb.' Het is een grote zegen als de beste vrienden van een vader en zijn edelste voorbeelden zijn eigen kinderen zijn. Voor mijn vrouw, mijn kinderen, mijn goede ouders en tientallen anderen in ons leven die leren en dienen en opofferen om van ons te maken wat we zijn, spreek ik mijn nooit aflatende waardering uit.

Ik wil getuigen van twee soorten wonderen die ik gezien heb toen ik dit nieuwe ambt aanvaard heb.

Eén goddelijke manifestatie die ik heb gezien, is de roeping als profeet van president Howard W. Hunter, die wij vanmorgen hebben kunnen steunen in plechtige vergade-

ring. Wegens de onverwachte roeping die ik gedurende de eerste weken van zijn profetische bediening heb gekregen, had ik een uniek uitzicht op het wonder van zijn hernieuwing, de sterke aanwijzing van Gods hand op zijn gekozen leider.

In snelle opeenvolging sprak president Hunter die donderdagmorgen enige tijd met mij, riep mij als apostel, stelde mij officieel voor aan het Eerste Presidium en de Twaalf, die voor hun vergadering in de tempel bijeen waren, gaf mij mijn apostolische opdracht en overzicht van plichten, ordende mij tot apostel, stelde mij aan als lid van de Raad der Twaalf, voegde er een prachtige persoonlijke zegen van tamelijk grote lengte aan toe, en ging toen over tot de heilige zaken van die eerste tempelvergadering voor mij, hetgeen nog eens twee tot drie uur duurde!

President Hunter deed dit alles zelf. En daarbij was hij sterk, doelgericht en krachtig. Het scheen mij inderdaad toe dat hij sterker en krachtiger werd naarmate de dag vorderde. Ik acht het een van de grote voorrechten in mijn leven dat ik de gezalfde des Heren op een dergelijke wijze heb bezig gezien. Ik betrek in dit eerbetoon ook president Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson, die zo getrouw aan president Hunters zijde in het Eerste Presidium dienen, en president Boyd K. Packer, die het Quorum der Twaalf Apostelen leidt.

Ja, ik getuig dat God naar zijn wil gehandeld heeft met Howard William Hunter. Hij heeft zijn lippen geraakt en de mantel van profeet, van geordend leider, op zijn schouders gelegd. Hij is een wonder – iemand die gekneed, verfijnd en sterk gemaakt is voor de dienst die hij nu verricht. Zoals elke profeet die aan hem voorafgegaan is – Joseph Smith inbegrepen – en elke profeet die na hem zal komen, is president Hunter geroepen en geordend in de verheven hemelse raden vóór de grondlegging van deze wereld. Ik getuig plechtig van dat feit en van het beginsel van kerkbestuur dat daaruit voortvloeit. En wat leeftijd betreft? Leeftijd heeft daar niets mee te maken. Of het nu gaat om een onaanzienlijke veertienjarige in 1820 of een onoverwinnelijke 86-jarige in 1994, het is duidelijk dat het aantal verjaardagen hier niet telt, dat 'tijd (...) alleen de mens [is] toegemeten' (Alma 40:8). President Hunter, we koesteren ons allen aan de gloed van die kaarsen in uw verjaardagstaart en we zien ernaar uit er over zes weken nog een aan te steken.

Ik heb nog een ander wonder gezien. Dat wonder bent u, de vele getrouwe, maar vaak ongenoemde leden van de kerk, die uw deel doet in het werk van het herstelde evangelie. Zeer zeker kan het wonder en de schoonheid van deze historische dag zonder u niet compleet zijn.

Ik heb in elk geval vandaag de grote kracht ervaren die van u uitgaat, u die uit honderd verschillende naties komt en uit tien maal zoveel verschillende beroepen. U die u afgewend hebt van de schittering en 'ijdele verbeeldingen' (zie 1 Nephi 12:18) van de wereld, op zoek naar een heiliger leven in de glans van de stad van God. U die uw gezin en uw naasten liefhebt en zelfs degenen die u haten en u vervloeken en u verachten en 'u vervolgen' (zie Matteüs 5:44). U die vanzelfsprekend uw tiende betaalt zelfs als alle andere aspecten van uw financiële situatie niet zo vanzelfsprekend goed zijn. U die uw zoons en dochters op zending stuurt, ze in betere kleren steekt dan uzelf draagt, of zal dragen, voor de duur van anderhalf of twee jaar van opoffering die voor u liggen. U die zegeningen afsmeekt over anderen, in 't bijzonder over diegenen die lichamelijke en geestelijke problemen hebben, waarbij u hen zelfs uw eigen gezondheid wilt aanbieden als de Heer zoiets zou toestaan. U die alleen door het leven gaat, of in armoedige omstandigheden, of met heel weinig succes. U die met kalme moed volhoudt en het beste ervan maakt. Ik betoon eer aan een ieder van u en ik voel me hoog vereerd dat ik in uw midden mag staan.

Ik dank u in 't bijzonder voor de steun aan uw leiders, wat hun gevoel van beperking ook moge zijn. Vanmorgen hebt u vrijwillig, met algemene instemming, uw steun verleend, of meer in letterlijke zin uw steun aangeboden, aan de presiderende functionarissen van het koninkrijk, degenen die de sleutels en verantwoordelijkheid voor het werk dragen. Niet één van hen heeft die positie geambieerd of gemeend er capabel voor te zijn. En zelfs wanneer de naam van Jeffrey Holland wordt voorgesteld, als de laatste en minste van de pasgeordenden, gaat uw arm omhoog als teken van liefde. En u zegt tegen broeder Holland, in zijn tranen en in zijn slapeloze nachten: 'Leun op ons, leun op ons, hier in Omaha, in Ontario, in Osaka, waar wij u nooit hebben ontmoet en nauwelijks weten wie u bent. Maar u bent een van de "broeders", dus bent u geen vreemdeling meer voor ons, maar een medeburger der heiligen, in Gods gemeenschap. Wij zullen voor u bidden in ons gezin en wij hebben een plaatsje vrij voor u in ons hart. Onze kracht zal uw kracht zijn. Ons geloof zal uw geloof schragen. Uw werk zal ons werk zijn.'

Deze kerk, het grandioze organisatorische lichaam van Christus, is een wonderbaar werk en een wonder, niet alleen vanwege wat ze doet voor de getrouwen, maar ook vanwege wat de getrouwen doen voor haar. Het leven dat u leidt, staat centraal in dat wonder. U bent het bewijs voor dat wonder.

Precies 24 uur na mijn roeping afgelopen juni ging ik voor kerkelijke zaken naar het zuiden van Californië, waar ik mij al gauw aan het ziekbed van Debbie, Tanya en Liza Avila bevond. Deze drie fijne zusters, respectievelijk 33, 32 en 23 jaar, hebben op zevenjarige leeftijd spierzwakte gekregen. Sinds die jonge leeftijd heeft elk van de drie te maken gehad met longontsteking en luchtpijpsnede, met neuropathie en beugels voor de benen. Toen volgde de rolstoel, beademing en tenslotte totale verlamming.

Van de drie zusters is Tanya het langst verlamd. Ze heeft al zeventien jaar op haar rug gelegen, nooit is ze in die periode uit haar bed geweest. Nooit in die zeventien jaar heeft ze de zon zien opgaan of de regen in haar gezicht gevoeld. Nooit in die zeventien jaar heeft ze een bloem geplukt of het einde van de regenboog gezocht of een vogel zien vliegen. Debbie en Liza leven een kleiner aantal jaren met dezelfde lichamelijke beperkingen. Toch hebben deze zusters dit allemaal niet alleen verdragen, maar ze hebben ook getriomfeerd: onderscheidingen van de jonge-vrouwen, het diploma van de middelbare school en van het seminarie, diploma's van universitair correspondentieonderwijs, en ze hebben de standaardwerken vele malen gelezen.

Maar er was nog een blijvende ambitie die deze opmerkelijke vrouwen vast en zeker wilden verwezenlijken. Zij beschouwden zich terecht als de dochters van het verbond, nakomelingen van Abraham en Sara, Isaak en Rebekka, en Jakob en Rachel. Ze namen zich heilig voor dat ze, op welke manier dan ook, op een keer naar het huis des Heren zouden gaan om die eeuwige beloften voor zich op te eisen. En dat is nu ook verwezenlijkt. 'Het was de opwindendste en bevredigendste dag van mijn leven', zei Debbie. 'Ik

voelde mij werkelijk thuis. Iedereen was zo voorkomend en behulpzaam bij de ontelbare en bijna onoverkomelijke moeilijkheden. Nooit in mijn leven heb ik mij zo bemind en geaccepteerd gevoeld.'

Tanya zei dit over haar ervaring: 'De tempel is de enige plek waar ik mij ooit werkelijk geestelijk volgroeid heb gevoeld. Ik heb altijd geweten dat ik een dochter van God was, maar in de tempel heb ik begrepen wat dat werkelijk betekent. Dat ik in horizontale ligging met beademing het geheel moest ondergaan, heeft absoluut niets afgedaan van die heilige ervaring.'

Ouderling Douglas Callister, die samen met het presidium en de tempelwerksters van de Los Angeles-tempel de zusters geholpen heeft hun droom te verwezenlijken, zei tegen me: 'Daar lagen ze, in 't wit gekleed, hun lange, zwarte haar raakte bijna de grond vanuit hun horizontale positie, hun ogen waren met tranen gevuld, ze konden hun handen noch enig ander lichaamsdeel bewegen behalve hun hoofd, en ze smaakten, absorbeerden en genoten van elk woord, elk moment, elk aspect van de begiftiging.' Debbie heeft later van haar ervaring gezegd: 'Nu weet ik hoe het zal zijn om opgestaan te zijn en omgeven door hemelse engelen, in de tegenwoordigheid van God.'

Een jaar na haar begiftiging ging Debbie Avila weer naar de tempel, waar ze, weer met al die ingewikkelde bijzondere maatregelen, het werk deed voor haar geliefde grootmoeder, die letterlijk haar leven gegeven had voor de zorg van die drie kleinkinderen. 22 jaar lang, zonder onderbreking en uitzondering, had zuster Esperanza Lamelas dag en nacht voor die drie gezorgd. Bijna elke nacht in die tweeëntwintig jaar is ze elk uur opgestaan om ze alledrie op de andere zij te leggen, zodat ze goed konden slapen en geen last zouden hebben van doorliggen. In 1989 is ze op 74-jarige leeftijd overleden. Haar gezondheid had het begeven. Ze had nieuwe betekenis gegeven aan de uitnodiging van de profeet Joseph Smith om 'alles in het werk [te stellen], alles [te] doen wat in ons vermogen ligt [voor] het ganse opkomende geslacht en [voor] alle reinen van hart' (LV 123:13, 17, 11).

Het ononderbroken 'wonder' van de herstelling. Verbonden. Tempels. Stil, ongeprezen christelijk dienstbetoon. Het werk van het koninkrijk, dat gedaan wordt met versleten handen, met vermoeide handen, handen die soms niet opgeheven kunnen worden om formeel steun te verlenen, maar die in werkelijkheid wel degelijk steun verlenen in elke betekenis van het heilige woord.

Ik ga eindigen. De jaren 1650–1660 waren een verschrikkelijke tijd in Engeland. De Puriteinse revolutionairen hadden de koning geëxecuteerd en het politieke leven, het parlement inbegrepen, bevond zich in totale chaos. Een tyfusepidemie veranderde het hele land in een ziekenhuis. De grote pestepidemie, gevolgd door de grote brand, zouden het land in een dodenhuis veranderen.

In Leicestershire, dichtbij waar mijn vrouw en ik drie heerlijke jaren gewoond en gewerkt hebben, is er een heel klein kerkje met een gedenkplaat op de muur met deze tekst: 'In het jaar 1653, toen alle heilige zaken werden verwoest of ontwijd, bouwde Sir Robert Shirley deze kerk, die ervan getuigt dat hij het beste heeft gedaan in de slechtste tijden en op het beste heeft gehoopt onder de rampzaligste omstandigheden.'

Het beste te hebben gedaan in de slechtste tijden, en op het beste te hebben gehoopt onder de rampzaligste omstandigheden. Dat zijn regels die ik zou willen gebruiken om de profeten en getrouwe leden van de kerk van Jezus Christus, door de jaren heen, te prijzen – duizenden stille helden en heldinnen in elk decennium van deze bedeling, geleid door de gezalfden des Heren, wier armen ook vermoeid kunnen raken en wier benen soms zwak zijn.

In de geest van die nalatenschap van diegenen die zoveel gegeven hebben – profeten en apostelen en mensen zoals u – beloof ik om 'standvastig in Christus voorwaarts [te] streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen' (2 Nephi 31:20). Ik beloof te grijpen naar datgene waarvoor Christus eens naar mij heeft gegrepen (zie Filippenzen 3:12).

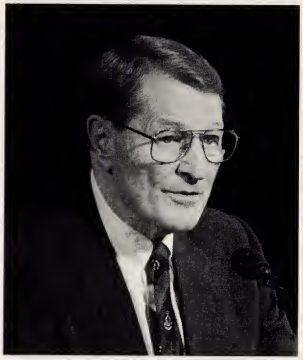
Ik getuig van Hem, de Verlosser van de wereld en de Meester van ons allen. Hij is de Eniggeborene van de Vader, die de naam van zijn zoon verheven heeft boven elke andere naam en Hem gegeven heeft overheid en macht en kracht en heerschappij aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten. Wij achten deze Messias heilig, zonder bedrog, smetteloos, drager van het onveranderlijke priesterschap. Hij is onze God, de God van al het goede dat ons wacht. Voor nu en voor altijd – en zeker in mijn streven deze nieuwe taak die ik gekregen heb uit te voeren – zal ik dankbaar zijn voor zijn belofte: 'Ik zal u geenszins begeven, Ik zal u geenszins verlaten' (Hebreeën 13:5). Ik dank Hem voor die zegen op ons allemaal in zijn naam, in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

'Onverzwakte hoop'

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'In de meetkunde van de herstelde theologie, heeft hoop een grotere cirkelomtrek dan geloof. Als geloof toeneemt, vergroot de omtrek van hoop zich overeenkomstig.'

Zoals ik vanochtend mijn hand heb opgeheven, verhef ik vanmiddag mijn stem om president Hunter te steunen. Hij is een zachtmoedig en bijzonder mens. En zoals we deze middag al het getuigenis van twee nieuwe apostelen hebben gehoord die wij vanochtend hebben gesteund, laat ik u weten dat ik hen ten volle steun. Ik verheug mij in twee uitstekende nieuwe zeventigen en in de nieuwgeroepen leidsters.

Er heerst al geruime tijd een toenemende en diepgaande bestaanswanhoop in de wereld. Deze aardse hopeloosheid weerspiegelt èn beïnvloedt de mensheid. Of het nu een stam of een volk betreft, 'de ervaring van de twintigste-eeuwse mens' wordt voortdurend beheerst door oorlogen (Paul Fussell, *The Great War and Modern Memory* [New York: Oxford University Press, 1975] blz. 74). De politici in zoveel landen geven zich over aan knorrig cynisme. Massaverniet igingen, hongersnoden, pestilentiën en vloedgolven vluchtelingen hebben hun tol geëist en de hoop van de mens uitgehold, terwijl veel van die tol komt van door de mens veroorzaakte, vermijdbare rampen. De oorzaken kunnen alle teruggevoerd worden op de een of andere zonde. Geen wonder dat wanhoop voortvloeit uit zonde! (Zie Moroni 10:22.)

Uiteraard verschillen de meningen over wat zonde is, maar men weet wel dat de wanhoop zich niet moet verdiepen! Evenzo betreuren sommige modernisten geenszins het verlies aan traditioneel geloof, maar wel het verlies aan hoop en naastenliefde, die toch al schaars blijken te zijn.

Is hoop echt van belang, of is het louter een verouderde deugd?

Heeft balsemende vergiffenis nog toekomst voor mensen zonder hoop? Waarom zichzelf ontzien om de kostbare rijkdommen voor toekomstige generaties te bewaren als er geen hoop is? Wat zal het nog resterende idealisme ervan weerhouden ook tot cynisme te verzuren als er geen hoop is? Zal dat niet de verwoesting van regering en gezin tot gevolg hebben – instellingen die toch al ernstig gevaar lopen?

De gevolgen staan voor de deur. Zoals geprofeteerd, zal de liefde van veel mensen verkillen (zie Matteüs 24:12). Zelfs wie zich wel aan de liefde koestert, kan de kilte in de lucht voelen. Het verlies aan hoop zweept de zelfzucht op, omdat velen steeds vaker zichzelf willen behagen. Het verminderde besef van zonde dooft de schaamte uit, die hete, scherpe prikkel die nodig is voor bekering. Schaamtegevoel maakt vaak plaats voor de arrogantie van hen die zedelijk op drift zijn, met inbegrip van de pronkerige beroemdheden bij wie de innerlijke leegte wordt gecamoufleerd door uiterlijke onverschrokkenheid. Henry Thoreau heeft met recht opgemerkt dat er 'wanhoop waarvan men zich niet bewust is, verborgen ligt onder wat men de spelen en het amusement van het mensdom noemt' (*Walden*, New York: Harper and Row, 1965, blz. 7). Dan moet het ons ook niet verbazen dat er zoveel hol gelach opklinkt uit de 'eenzame menigte'.

Naarmate de samenleving de traditionele waarden als triviaal afdoet, zien we heel veel leed. We worden gekweld, bijvoorbeeld, door wat er gebeurt met de ongeborenen, zij die niet stemgerechtigd zijn, risicogroepen zoals kinderen, en huilen over kinderen die kinderen doodschieten. Vaak zijn de reacties in de wereld niet gebaseerd op geestelijke beginselen. Om een metafoor te gebruiken – die remedies lijken op een geschrokken reiziger die op de verkeerde trein is gestapt en dat probeert te compenseren door in het gangpad de tegengestelde richting op te rennen!

Alleen de aanvaarding van de openbaringen van God kan richting geven en bijsturen. Dat zal 'onverzwakte hoop' (2 Nephi 31:20) tot gevolg hebben. Ware hoop ontspringt niet eeuwig, tenzij het verbonden is met eeuwige zaken!

'Waarop zult gij hopen?' schreef Moroni, 'Ziet, ik zeg u, dat gij door de verzoening van Christus (...) hoop zult hebben' (Moroni 7:40–41; zie ook Alma 27:28). Zoveel zaken waarop men minder hoop kan vestigen, ontlenen hun bestaansrecht aan die triomfdaad, waardoor alle mensen uiteindelijk zullen herrijzen!

De profeten hebben altijd hoop in Christus gehad en dat onderwezen. Jakob schreef: '(...) wij (wisten) van Christus, en (hoopten) vele honderden jaren vóór zijn komst op zijn heerlijkheid; en (...) tevens alle heilige profeten, die ons zijn voorgegaan' (Jakob 4:4).

Wij kunnen herhaaldelijk van deze grote hoop worden verzekerd door de Trooster, die de waarheid onderricht aangaande 'dingen, zoals die werkelijk zijn, en van dingen, zoals die werkelijk zullen zijn' (Jakob 4:13; zie ook Moroni 8:26). Een dergelijke hoop vormt het 'anker voor de ziel' (Hebreeën 6:19). Een dergelijke hoop behoudt men door geloof in Christus (Alma 25:16; Ether 12:9). In contrast hiermee, een opstandingloze levensbeschouwing produceert slechts kortstondige hoop (zie 1 Korintiërs 15:19).

Onverzwakte hoop houdt niet in dat we altijd verlost zullen worden van problemen, maar we zullen wel verlost worden van de eeuwige dood!

Maar onverzwakte hoop maakt het wel mogelijk de vier woorden te spreken die eeuwen geleden door drie heldhaftige mannen zijn gesproken. Zij wisten dat God hen uit de brandende oven kon redden, indien Hij dat verkoos. 'Maar zelfs indien niet' zeiden ze, zouden ze hem blijven dienen! (Daniël 3:18).

Het verbaast ons niet dat de elementen van de triade geloof, hoop en naastenliefde, die ons tot Christus brengt, heel sterk met elkaar verbonden zijn: ons geloof is in de Heer Jezus Christus, onze hoop is in zijn verzoening, en onze naastenliefde is de reine liefde van Christus! (Zie Ether 12:28; Moroni 7:47.) Elk van die eigenschappen maakt ons geschikt voor het celestiale koninkrijk (zie Moroni 10:20–21; Ether 12:34). Maar daarvoor moeten we wel eerst zachtmoedig en nederig zijn (zie Moroni 7:39, 43).

Geloof en hoop beïnvloeden elkaar voort-

durend, waardoor er niet altijd een precies onderscheid kan worden gemaakt. Hoewel het ook geen volmaakte kennis is, zijn de door hoop gestimuleerde verwachtingen zeker waar. (Ether 12:4; zie ook Romeinen 8:24; Hebreeën 11:1; Alma 32:21). In de meetkunde van de herstelde theologie, heeft hoop een grotere cirkelomtrek dan geloof. Als geloof toeneemt, vergroot de omtrek van hoop zich overeenkomstig.

Net zoals twijfel, wanhoop en ongevoeligheid samengaan, geldt dat ook voor geloof, hoop en naastenliefde. De laatste groep moet zorgvuldig en voortdurend worden gekoesterd, terwijl wanhoop, zoals paardebloemen, heel weinig nodig heeft om uit te spruiten. Wanhoop komt zo natuurlijk tot de natuurlijke mens!

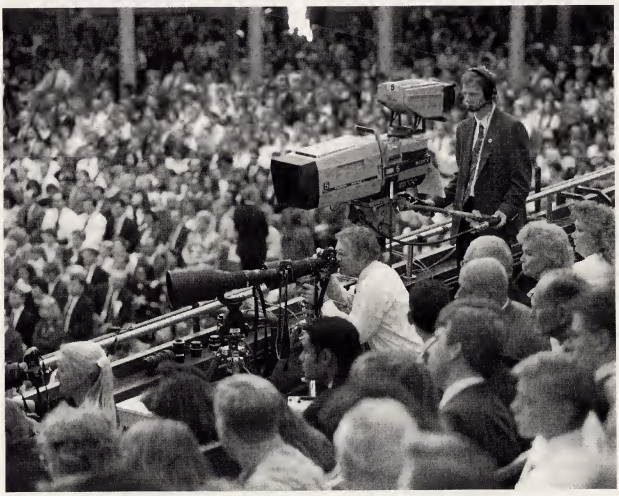
De ziel kan worden gewekt en instelling worden gebracht door de reveille van de hoop als door geen ander trompetgeschal. Zelfs als zijn kameraden in ruste zijn, treedt de 'levendige hoop' op als verkenner in de voorste gelederen van Gods strijdmacht; 'dan houdt nog het anker der hope, weldra breekt voor ons redding aan' (1 Petrus 1:3; lofzang 17). Het was hoop die de discipelen ertoe aanzette, snel en vol verwachting naar een lege graftombe te gaan (zie Marcus 16:1–8; Lucas 24:8–12). Vervuld van hoop zag een profeet regen in een afgelegen wolk, die niet groter was dan de hand van een mens (zie 1 Koningen 18:41–45).

Wie uitkijken naar de volgende en betere wereld, zijn meestal ijverig werkzaam om deze wereld te verbeteren, want ze zijn 'altijd overvloedig in goede werken' (LV 58:27; Hebreeën 6:19; Alma 7:24). Aldus is ware hoop veel meer dan ijdel gemijmer. Zij versterkt de geestelijke ruggegraat. Zij is beheerst, niet wispelturig, onstuimig zonder naïef te zijn, en aangenaam stabiel zonder zelfvoldaan te zijn. Hoop is realistische verwachting die de vorm aanneemt van vastberadenheid – niet alleen om te overleven, maar om te volharden tot het einde toe (LV 121:8).

Hoewel zwakke hoop ons overlevert aan onze stemmingen en omstandigheden, brengt 'onverzwakte hoop' verlichte individuen voort. Hun uitstraling wordt opgemerkt, waarmee ook weer andere dingen worden opgemerkt! Een dergelijke hoop stelt ons in staat 'voorwaarts te streven', zelfs als donkere wolken zich samenpakken. (Zie 2 Nephi 31:16, 20; zie ook Hebreeën 6:19; Ether 12:4; Kolossenzen 1:23.) Soms is er in de duisternis geen licht, dan alleen ons innerlijk licht als gids en zekerheid.

Hoewel 'geankerd' in onverzwakte hoop, zijn bepaalde hoopvolle verwachtingen een andere kwestie. We kunnen hopen op een salarisverhoging, een afspraakje, een verkiezingsoverwinning, of een groter huis – zaken die wel of niet verwezenlijkt zullen worden. Geloof in Vaders plan geeft ons kracht, zelfs als dergelijke hoopvolle verwachtingen de grond in worden geboord. Hoop houdt ons 'ijverig werkzaam' in goede zaken, zelfs als dat verloren zaken lijken te zijn (zie LV 58:27).

Hoop helpt ons in geloof te wandelen, niet in aanschouwen. Dat kan in feite veiliger zijn. Zonder geestelijke hulp, zal onze natuur terugdeinzen voor de overmacht (zie 2 Korintiërs 5:7). Zij wordt lamgelegd door de onwaarschijnlijkheden. Verscheurd door zijn stemmingen en geïntimideerd door zijn angsten, reageert de natuurlijke mens te sterk op de teleurstellingen van het leven, terwijl hoop die terzijde schuift.

Vertegenwoordigers van de media op het balkon in de Tabernakel zorgen ervoor dat de beelden van de conferentie over de hele wereld uitgezonden kunnen worden.

Vijf leden van het Quorum der Twaalf tijdens de conferentie. Van links: ouderlingen James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, en M. Russell Ballard.

Hoop is in het bijzonder nodig in het dagelijkse gevecht tegen de natuurlijke mens (zie Mosiah 3:19). Hoop in God en zichzelf opgeven, betekent tegelijk dat men zich overgeeft aan de natuurlijke mens.

Dagelijkse hoop is essentieel, daar het 'Winter Quarters' in ons leven niet onmiddellijk grenst aan ons beloofde land. Er wacht ons nog een moeilijke tocht, maar hoop spoort vermoeide discipelen aan.

Mensen met ware hoop zien hun persoonlijke omstandigheden als een caleidoscoop soms keer op keer door elkaar geschud worden. Toch blijven zij 'met het oog des geloofs' het goddelijke patroon en doel zien (Alma 5:15).

Door voorwaarts te streven, kunnen wij ons bevinden waar gisteren de horizon was, waarbij we hoop putten uit onze eigen ervaringen. Vandaar dat Paulus heeft omschreven hoe de verdrukking volharding uitwerkt, en de volharding beproefdheid, en de beproefdheid hoop' (Romeinen 5:3–4). Daarom zingen we 'we hebben hem dikwijls beproefd' (Lofzang 19).

Hoop vergast zich aan de woorden van Christus, 'tot ons onderricht geschreven, opdat wij in de weg der volharding en van de vertroosting der Schriften de hoop zouden vasthouden' (Romeinen 15:4; Jakob 4:6; zie ook 2 Nephi 31:20).

Oprechte hoop is dringend nodig om: liefdevoller te kunnen zijn terwijl de liefde van velen verkilt; barmhartiger, zelfs als we in een verkeerd daglicht worden gesteld; heiliger, terwijl de wereld rijpt in ongerechtigheid; hoffelijker en geduldiger in een harde wereld; en hoopvoller gestemd, zelfs wanneer het hart van de mensen zal bezwijken. Wat onze vore ook moge zijn, wij behoren te 'ploegen in hope', zonder achterom te zien of ons gisteren ons morgen te laten gijzelen (1 Korintiërs 9:10).

Hoop kan aanstekelijk zijn. Daarom moeten we 'altijd bereid [zijn] tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in [ons] is' (1 Petrus 3:15). Broeder Brigham heeft gezegd: 'Als we anderen geen kennis verschaffen en niet goed doen, zullen onze opvattingen en gevoelens verstarren' (*Journal of Discourses*, deel 2, blz. 267). Wanhoop is verstarring in haar laatste stadium.

Oprechte hoop verschaft geestelijke pit, ook aan verdienstelijke ouders die baden in eerlijk zweet doordat zij 'ijverig werkzaam' zijn. Zoals de toren van Pisa een voortdurende berisping is aan het adres van architectonisch pessimisme, is ouderlijke hoop – door niet neer te gaan onder het gewicht van de huidige gezinssituatie – de verwerping van wanhoop. Ouders die van zichzelf geven, geven de hoop nooit op!

Hoewel anderszins 'levendig', woont hoop in stilte met ons een begrafenis bij. Onze tranen zijn net zo vochtig, maar niet vanwege wanhoop. Het zijn eerder tranen van waardering opgeroepen door een schrijnend afscheid. Maar die zullen al snel plaatsmaken voor tranen van heerlijke verwachting. Toch is de leegte zo reëel, dat die aanzet tot een inventarisatie van wat nu zo pijnlijk gemist wordt, wat tegelijkertijd een aankondiging blijkt te zijn van volheid en een luisterrijke hereniging!

Nederige hoop stimuleert ons onze trots opzij te zetten en te vragen: 'Ik ben het toch niet, Here?' (Matteüs 26:22). Onderworpen hoop bereidt ons voor op het nalaten van al onze zonden, omdat we Jezus hebben leren kennen. Hij alleen kan ze op zich nemen! (Alma 22:18.)

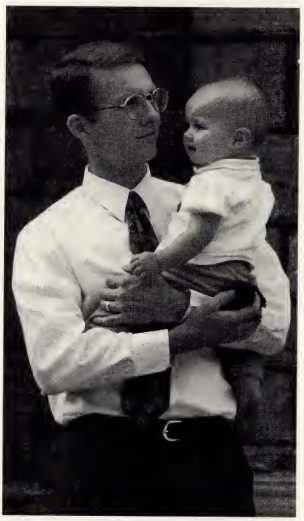
Evangelische hoop weerhoudt ons ervan om ofwel een naïeve Pollyana te zijn ofwel een wanhopige Cassandra. Men moet niet alleen een waarschuwing laten horen, men moet er ook naar luisteren.

Laten wij die zijn gezegend met hoop, als discipelen de helpende hand bieden aan hen die om wat voor reden dan ook zijn afgedwaald van de hoop van het evangelie (zie Kolossenzen 1:23). Laten we de wanhopig slap hangende handen optillen.

Hoop wenkt ons allen om naar huis te komen, waar een gloed het Licht van de Wereld weerspiegelt wiens 'glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaa[t]' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:17). Jezus staat 'met open armen gereed' om hen te ontvangen die door hun geloof en hoop de wereld hebben overwonnen (Mormon 6:17). De ontvangst die Hij ons bereidt, zal niet bestaan uit een liefdevol schouderklopje. We zullen door de armen van Jezus worden omvangen! (Mormon 5:11.)

De jeugdwerkkinderen zingen hierna dat zij wensen dat Jezus zijn armen om hen heen zal slaan. Zij en wij kunnen hopen op en zelfs weten van die heilige zaken! (Zie Alma 28:12.)

Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

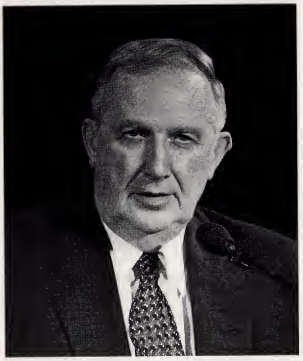

Priesterschapsbijeenkomst
1 oktober 1994

De juiste keuzen doen

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Blijf zedelijk rein. De Heer zal dat mogelijk maken als jij je daar zelf met al je macht voor inzet.'

Er zijn vanavond veel jonge mannen aanwezig die het priesterschap van God[1] dragen. Sommigen van jullie zien ernaar uit om op zending te gaan wanneer je een beetje ouder bent. Anderen zijn van plan om al spoedig te gaan, terwijl weer anderen al een zending volbracht hebben en op zoek zijn naar een eeuwige metgezellin. Het stemt mij droevig wanneer ik besef dat sommigen van jullie die goede doelen niet zullen bereiken doordat je nu al andere keuzen doet.

Ik ben dankbaar dat dit een besloten priesterschapsbijeenkomst is, want ik heb sterk het gevoel dat ik gevoelige aangelegenheden moet behandelen, die echter van groot belang zijn. Hoewel mijn woorden van toepassing zijn op alle aanwezigen, wil ik vooral tot jullie, jonge mannen, spreken. Ik zal spreken alsof jullie en ik samen een privégesprek hebben en niemand anders ons kan horen. Het is mijn bedoeling jullie te leren de juiste keuzen te doen. Daardoor zul je beter een groot gevoel van eigenwaarde kunnen ontwikkelen. Je zult voldoende vertrouwen hebben om het goede te doen en zult sterke negatieve druk van leeftijdsgenoten en andere slechte invloeden kunnen overwinnen.

Als jongen vond ik dat de manier waarop ik soms anderen op school over de geslachtsdelen van het menselijk lichaam hoorde spreken, verkeerd was. Toch wist ik eigenlijk niet zeker in welk opzicht of waarom het verkeerd was. Misschien hebben jullie dat ook meegemaakt. Omdat jullie me door de aard van deze bijeenkomst niets kunnen vragen, zal ik enkele vertrouwelijke vragen gebruiken die mij door jongeren over de hele wereld het meest gesteld zijn. En ik zal ze beantwoorden met wat ik geleerd heb uit de Schriften en van de profeten. Dan zul je duidelijke normen hebben waarop je jouw keuzen kunt baseren. Ik bid dat terwijl ik spreek, de Heilige Geest je de waarheid zal laten aanvoelen van wat er gezegd wordt. Ik weet dat wanneer je luistert en erover nadenkt in hoeverre dit gesprek op jezelf van toepassing is, je ingevingen zult krijgen over het gebruik ervan in je eigen leven.

Vraag: Kunt u ons raad geven hoe we ervoor kunnen waken onder druk te worden gezet door onze leeftijdgenoten? Waarom doen sommige mensen het verkeerde en scheppen er daarna over op hoe leuk ze het vinden? Wanneer ik niet meedoe, geven ze me het gevoel dat ik stom ben omdat ik dat niet wil.

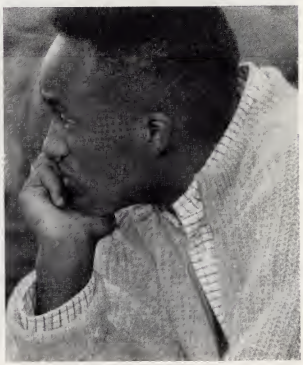
Antwoord: Je kunt God niet behagen zonder Satan boos te maken, dus word je onder druk gezet door hen om het verkeerde te doen. Mensen die het verkeerde doen, hebben mogelijk twee redenen waarom ze willen dat je met ze meedoet: ze voelen zich prettiger bij wat ze doen als andere mensen het ook doen. Of ze willen misbruik van je maken. Het is natuurlijk dat je door je leeftijdsgenoten geaccepteerd wilt worden, dat je bij een groep wilt horen – sommigen worden zelfs lid van een bende omdat ze zo graag ergens bij willen horen. Alleen verliezen ze daarmee hun vrijheid en soms kost het ze hun leven. Een van de moeilijkste dingen om in te zien is hoe sterk je al bent en dat andere mensen je in stilte respecteren. Wij hebben groot vertrouwen in je. Je hoeft je normen niet te verlagen om geaccepteerd te worden door goede vrienden. Hoe gehoorzamer jij bent, hoe meer je pal staat voor ware beginselen, hoe beter de Heer je kan helpen om verleiding te overwinnen.[2] Je kunt ook andere mensen helpen, want zij zullen je kracht voelen. Laat hen zien dat je normen hebt door ze consequent na te leven. Beantwoord vragen over je beginselen wanneer ernaar gevraagd wordt, maar voorkom het geven van een preek. Uit eigen ervaring weet ik dat het werkt.

Niemand is van plan ernstige vergissingen te begaan. Die bega je wanneer je je normen verlaagt om meer door anderen geaccepteerd te worden. Wees de sterkste. Wees de leider. Kies goede vrienden en weersta samen de druk van leeftijdsgenoten.

Vraag: Hoe kunnen we voorkomen dat we slechte gedachten krijgen en wat doen we wanneer we ze wèl krijgen?

Antwoord: Sommige slechte gedachten komen vanzelf. Andere krijgen we omdat we ze uitnodigen door waar we naar kijken en waar we naar luisteren.[3] Praten over het vrouwelijk lichaam, of kijken naar onzedelijke afbeeldingen ervan, kan krachtige emoties oproepen. Daardoor zul je verleid worden om naar onfatsoenlijke video's of films te kijken. Hoewel die dingen om je heen zijn, moet je er niet aan meedoen. Doe moeite om je gedachten rein te houden door aan goede dingen te denken.[4] Je gedachten kunnen zich maar met één onderwerp tegelijk bezig houden. Maak daar gebruik van om slechte gedachten te verdringen.[5] Zorg er boven alles voor dat je die gedachten geen voedingsbodem geeft door naar iets verkeerds te kijken of het te lezen. Als je je gedachten niet beheerst, zal Satan je blijven verleiden tot je ze uiteindelijk in daden omzet.[6]

Vraag: Waarom is de wet van kuisheid zo

belangrijk? Waarom is het verkeerd om voor het huwelijk seks te hebben?

Antwoord: Het gezin ligt aan het grote plan voor ons geluk ten grondslag, en het staat centraal in de leringen van de Heiland. Een nieuw gezin begint wanneer een man en een vrouw plechtige huwelijksgeloften afleggen en wettig als echtgenoten verbonden worden, als vader en moeder. Het ideale begin is door een verzegeling in de tempel. Door het sluiten van een huwelijk wijden zij zich geheel aan elkaar toe en beloven ze elkaar absolute huwelijkstrouw, en dat ze kinderen in hun gezin zullen uitnodigen om die te kunnen opvoeden en onderwijzen. De vader neemt de taak van kostwinner en beschermer op zich, en de moeder die van hart van het gezin, met haar tedere, liefdevolle, koesterende invloed. Samen streven zij ernaar om zichzelf en hun kinderen te doordringen van beginselen zoals gebed, gehoorzaamheid, liefde, dienstbetoon, en verlangen naar kennis.

Binnen het blijvende huwelijksverbond staat de Heer de man en de vrouw de beleving toe van het heilige voortplantingsvermogen in al zijn lieflijkheid en schoonheid, binnen de door Hem vastgestelde grenzen.[7] Een van de doelen van deze heilige, intieme ervaring is om een stoffelijk lichaam te bieden aan geesten die Vader in de hemel het sterfelijk leven wil laten meemaken. Een andere reden voor die krachtige, mooie gevoelens van liefde is om de man en de vrouw met elkaar te verbinden in loyaliteit, trouw, wederzijdse consideratie, en een gezamenlijk doel.

Maar de Heer heeft het gebruik van die intieme handelingen buiten het blijvende huwelijksverbond verboden omdat ze zijn doeleinden ondermijnen.[8] Binnen het heilige huwelijksverbond voldoen dergelijke relaties wel aan zijn plan. Wanneer ze op enige andere wijze voorkomen, gaan ze in tegen zijn wil. Ze veroorzaken ernstige emotionele en geestelijke schade. Ook al beseffen de desbetreffende personen het nu niet, later zien ze dat wel in. Seksuele onreinheid is een hindernis voor het ontvangen van ingevingen van de Heilige Geest met alle bijbehorende verheffende, verhelderende en machtgevende vermogens. Ze gaat gepaard met krachtige lichamelijke en emotionele stimulatie. Na verloop van tijd schept ze een onbevredigbaar verlangen dat de overtreder tot steeds ernstiger zonde brengt. Ze brengt zelfzucht teweeg en kan voeren tot agressieve handelingen, zoals mishandeling, abortus, seksueel misbruik en geweldmisdrijven. Een dergelijke stimulatie kan leiden tot homoseksueel gedrag. Ze is slecht en absoluut verkeerd.[9]

Seksuele overtreding zou het priesterschap verontreinigen dat je momenteel draagt, je geestelijke kracht uitputten, je geloof in Jezus Christus ondermijnen, en je vermogen wegnemen om Hem te dienen. Consequente, bereidwillige gehoorzaamheid vergroot je zelfvertrouwen en je vermogens. Ze ontwikkelt je karakter dusdanig dat je grote moeilijkheden onder ogen kunt zien en kunt overwinnen. Ze zorgt ervoor dat je in aanmerking komt voor het ontvangen van inspiratie en macht van de Heer.[10]

Vraag: Men vertelt ons altijd dat we geen seksuele betrekkingen moeten aangaan, maar er wordt ons nooit verteld waar de grens ligt. Waar ligt die grens precies?

Antwoord: Alle seksuele intimiteit buiten het huwelijk, waarmee ik alle opzettelijke contacten bedoel met andermans intieme lichaamsdelen – of dat nou met of zonder kleding is – is zonde en is door God verboden. Het is bovendien een overtreding om die emoties opzettelijk bij jezelf te stimuleren.[11] Satan wil ons laten geloven dat, wanneer mensen er wederzijds mee instemmen, bepaalde niveaus van lichamelijk contact die tot doel hebben emoties krachtig te stimuleren, toelaatbaar zijn. Dat zou volgens hem geen kwaad kunnen als het maar binnen de perken wordt gehouden. Als getuige van Jezus Christus wil ik u ervan doordringen dat dit absoluut niet waar is. Satan streeft er vooral naar om iemand die tot nu toe een rein leven heeft geleid, te verleiden tot zulke experimenten. Hij doet dat door tijdschriften, video's en films met verleidelijke afbeeldingen van het vrouwelijk lichaam. Hij wil het verlangen tot experimenteren stimuleren, wat al gauw tot intimiteit en onreinheid zal voeren. Dan ontstaan er gewoonten die moeilijk te doorbreken zijn. Geestelijke en emotionele littekens zijn het gevolg.

Wanneer je volwassen genoeg bent om serieus aan een huwelijk te denken, beperk de uitingen van je gevoelens dan tot die waarmee je geen moeite zou hebben als je ouders erbij waren.[12] Help jezelf om je aan die heilige geboden te houden door een verbond met de Heer te sluiten om ze te gehoorzamen. Besluit wat je wel en wat je niet zult doen. Komt er verleiding op je pad, verander je normen dan niet. Geef je normen niet op wanneer omstandigheden een uitzondering lijken te rechtvaardigen. Dat is Satans manier om jou te raken, door het erop te laten lijken dat Gods wet niet altijd van toepassing is. Er zijn echter geen uitzonderingen.

Vraag: Hoe ver is te ver gaan met je vriendin als je nog ongetrouwd bent?

Antwoord: Voor het huwelijk mag er geen enkel seksueel contact zijn met een

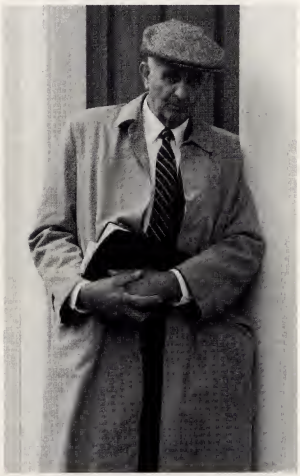

Ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf praat na een bijeenkomst met een lid.

vriendin, verloofde of wie dan ook. Punt uit.[13] Hoewel een gebod, is die norm er om je geluk veilig te stellen. Daarom raadt de kerk aan om in groepen uit te gaan en geen vaste verkering te hebben als je nog jong bent. Ben je eenmaal oud en volwassen genoeg om serieus aan een huwelijk te denken, bedenk dan dat ware liefde verheft, beschermt, respecteert, en de ander verrijkt. Het motiveert je om je opofferingen te getroosten voor het meisje van wie je houdt. Satan bevordert het liefst een namaakliefde die eigenlijk begeerte is. En die is gebaseerd op een honger naar het bevredigen van persoonlijke verlangens. Bescherm je geliefde door je emoties te beheersen en ze binnen de door de Heer gestelde perken te houden. Je weet hoe je rein moet blijven. We vertrouwen erop dat je dat zult doen.

Vragen: Hoe moet je je bekeren als je een seksuele zonde hebt begaan? Welke zonden moet je aan de bisschop vertellen?

Antwoord: Alle seksuele overtredingen die we hebben besproken, vereisen een oprechte bekering, in samenwerking met de bisschop. Heb je een van die dingen gedaan, bekeer je dan nu meteen. Het is verkeerd om die geboden van de Heer te overtreden. Het is erger om er niets aan te doen. Zonde is net als kanker in je lichaam. Het zal zichzelf nooit genezen. Het zal alleen maar erger worden als je het niet geneest door je te bekeren. Je ouders kunnen je helpen om kracht te vinden. Dan kun je rein worden door je te bekeren onder leiding van de bisschop. Misschien lijkt het erop dat hij het druk heeft. Maar vertel hem toch dat je in moeilijkheden zit en hulp nodig hebt. Dan zal hij naar je luisteren.

Geordende patriarchen en leden van de hogepriesters- en ouderlingenquorums staan om tijdens de plechtige bijeenkomst de leiders te steunen.

Een jongeman, die in ernstige moeilijkheden verkeerde, heeft eens gezegd: 'Ik heb dingen gedaan waarvan ik weet dat ze verkeerd zijn. Zolang ik mij kan herinneren is mij dat geleerd. Ik weet dat bekering een grote gave is, zonder bekering zou ik verloren zijn. Maar ik ben nog niet klaar om me van mijn zonden te bekeren. Maar toch weet ik dat ik het kan wanneer ik er wel klaar voor ben.' Wat tragisch. De gedachte nu bewust ernstige zonden te kunnen begaan en je er later van te bekeren, is verkeerd en uiterst gevaarlijk. Doe dat nooit.[14] Velen slaan die weg van de bewuste overtreding in en komen nooit meer terug. Er staat op moedwillig zondigen een grotere straf, en het is moeilijker te overwinnen. Als er zonde in je leven is, bekeer je dan nu – nu het nog kan.

Ik bid dat je tijdens ons gesprek het verlangen hebt gevoeld om je te verbeteren.[15] Jij draagt het priesterschap van God. Dat is een heilige verantwoordelijkheid,[16] maar ook een uitzonderlijk voorrecht.[17] Je zult gesterkt worden in je vaste voornemen om rechtschapen te leven naarmate je de Schriften bestudeert, vooral het Boek van Mormon. Luister naar je ouders, leiders, en naar de profeet die we vandaag gesteund hebben. Heb geloof in de Heiland. Hij zal je helpen.[18] Denk aan wat Hij heeft gezegd: 'Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.'[19]

Blijf alsjeblieft zedelijk rein. De Heer zal dat mogelijk maken als jij je daar zelf met al je macht voor inzet.[20] Hij leeft. Hij houdt van je. Als jij je eigen deel doet, zal Hij je helpen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1 Zie *Discourses of Wilford Woodruff*, G. Homer Durham (Salt Lake City: Bookcraft, 1946), blz. 64; zie ook *Millennial Star* 51 (1889), blz. 657.

2 Zie 1 Korintiërs 10:13.

3 Zie H. Burke Peterson, *Ensign*, november 1993, blz. 42–44.

4 Zie *Teachings of Ezra Taft Benson* (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), blz. 278, blz. 445–446.

5 Zie Boyd K. Packer, *Ensign*, januari 1974, blz. 27.

6 Zie Thomas S. Monson, *Ensign*, november 1990, blz. 47; zie ook Robert L. Simpson, *Ensign*, januari 1973, blz. 112.

7 Zie Spencer W. Kimball, *Ensign*, mei 1974, blz. 7.

8 Zie Boyd K. Packer, *Ensign*, juli 1972, blz. 111–113.

9 Zie Spencer W. Kimball, *Ensign*, november 1980, blz. 97–98.

10 Zie LV 43:9,15–16.

11 Zie Spencer W. Kimball, *Ensign*, november 1974, blz. 8; november 1977, blz. 6; november 1980, blz. 97.

12 Zie *Teachings of Ezra Taft Benson*, blz. 283–284.

13 Zie *The Teachings of Spencer W. Kimball*, Edward L. Kimball (Salt Lake City: Bookcraft, 1982), blz. 65, 176–177.

14 *Teachings of Ezra Taft Benson*, blz. 70–72.

15 Zie LV 64:33–34.

16 Zie LV 84:35–39. Zie ook Spencer W. Kimball, *Het Wonder der vergeving*, blz. 124–125.

17 Zie *The Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 494.

18 Zie Moroni 10:32.

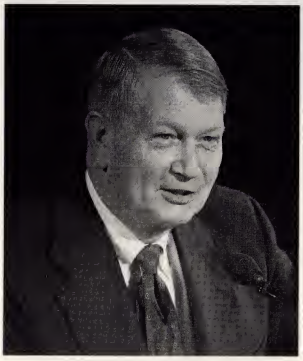
19 LV 82:10.

20 Zie 3 Nephi 18:20.

Dan zal uw vertrouwen sterk worden

Bisschop Richard C. Edgley
Tweede raadgever in de Presiderende Bisschap

'Elke verstandige keuze, elke keer dat we het priesterschap op verantwoordelijke wijze gebruiken, en elke vorm van dienstbetoon, vergroot ons vertrouwen in de Heer.'

Net als zovelen van u kijk ik ook graag naar de buitengewone prestaties van sportlui. Het is altijd opwindend om het resultaat te zien van duizenden uren oefening, toewijding en opoffering, die zich uiten in buitengewoon spel, een doelpunt in de laatste minuut, een winnend doelpunt, of spannende vrije worpen. Het verbaast me altijd als ik een basketbalspeler zie die bij vrije worpen vanachter de streep consequent, de ene worp na de andere, terwijl de druk steeds groter wordt, rustig de bal er elke keer weer in krijgt. Nadat Jeff Hornacek afgelopen jaar middenin het seizoen was overgegaan naar de Utah Jazz, gooide hij er achter elkaar 33 vrije worpen in – voor de Jazz het seizoensrecord. *Hij wierp met groot vertrouwen.*

Ik interesseer me voor records op het gebied van vrije worpen, want ik heb op de middelbare school ook een record in vrije worpen gevestigd. Weliswaar een record dat niet is opgetekend, maar dat volgens mij toch ook nu nog ongebroken is. Het gebeurde in Idaho tijdens een wedstrijd tussen mijn eigen school, Preston High, en Malad High. De wedstrijd werd in 1954 gespeeld in de oude sportzaal van Malad.

Al vroeg in de wedstrijd beging iemand een persoonlijke fout tegen mij, en kreeg ik twee vrije worpen toegewezen. Ik stapte rustig op de vrije-worpstreep af, zette mijn voet luttele millimeters achter de streep, en gaf mijn beste imitatie van mijn toenmalig basketbalidool, Bob Cousy, door de bal twee keer te stuiteren, hem te laten ronddraaien in mijn handen, diep adem te halen, en te schieten. Het was een behoorlijk goede imitatie – totdat ik de bal losliet. Ik miste beide worpen.

Even later stond ik weer achter die streep en doorliep dezelfde, vastgestelde procedure. Tot mijn wanhoop miste ik weer – twee keer. Het lot wilde dat toen we zes of zeven minuten gespeeld hadden, ik weer achter die streep stond om mijn zesde en zevende vrije worp te missen. Toen ik aan mijn negende en tiende vrije worp toe was, merkte ik dat de basket, die aan het begin van de wedstrijd de voorgeschreven afmetingen had gehad, op de een of andere manier aan het krimpen was. Elke keer dat ik achter de vrije-worpstreep kwam te staan, werd hij kleiner.

Mijn vertrouwen werd er niet groter op toen ik tekenen zag dat mijn teamgenoten zich ernstig zorgen begonnen te maken, en merkte dat mijn tegenstanders elke keer dat ik achter die streep kwam te staan opgewekter werden en dat hun ogen van plezier begonnen te schitteren. Tegen de tijd dat ik vijftien keer had misgegooid, waren mijn armen en benen verstijfd, en zag ik dat de basket zo klein werd dat er zelfs geen softbal meer door kon. Toen ik op de streep af stapte om voor de achttiende achtereenvolgende keer mis te gooien, leek de basket ongeveer de afmetingen van een golfbal te hebben, en wist ik dat zelfs Bob Cousy geen kans zou hebben. *Ik wierp niet met erg veel vertrouwen.*

Ik was dankbaar toen het eindsignaal klonk en mijn record bleef staan op achttien achtereenvolgende missers – een record dat moeilijk is om te vestigen, en een waarvan ik betwijfel of een van u, sportfans, er ooit getuige van is geweest. Toen ik het veld verliet, was mijn vertrouwen volkomen weg, en lag de angstaanjagende taak voor me om in een komende wedstrijd weer geconfronteerd te worden met de streep. Mijn probleem had minder te maken met vrije worpen dan met zelfvertrouwen.

Ik ben me er volledig van bewust dat toen Jeff Hornacek zijn record vestigde, hij elke keer dat hij achter de streep ging staan vol vertrouwen was, en dat de basket op magische wijze steeds groter werd. Vertrouwen; dat was het grote verschil.

Zoals in vers 45 van afdeling 121 in de Leer en Verbonden staat, zegt de Heer tegen Joseph Smith ten tijde van diens periode van grote wanhoop in de gevangenis te Liberty: 'Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.' Wat een geweldige belofte voor ons, dragers van het priesterschap: vertrouwen in het nabij-zijn van God!

Wij allen, broeders die deel uitmaken van deze grote priesterschap, zijn geroepen en geordend van Godswege. Wij zijn Gods afgezanten en zijn een heilig verbond met Hem aangegaan om het priesterschap te eren en groot te maken, en dat wordt onze belangrijkste, heiligste taak op aarde. Ik herhaal: onze belangrijkste taak op aarde is het priesterschap te eren en groot te maken. Dat is belangrijker dan beslissende punten scoren met vrije worpen. Het is belangrijker dan aanvaard te worden door leeftijdgenoten. Het is belangrijker dan grote zaken doen.

Elke keer dat wij het priesterschap gebruiken, of dat nu in opdracht is of in vrijwillig dienstbetoon, is het net alsof wij op de vrije-worplijn afstappen. Elke keer dat het priesterschap beproefd wordt door verleiding of bezoeking, is het net alsof wij op de vrije worplijn afstappen. Hoe vaak we voorafgaand aan die proeve gescoord of gemist hebben, heeft een sterke uitwerking op onze volgende worp. Ons spiritueel zelfvertrouwen wordt in grote mate bepaald door onze voorafgaande spirituele successen, en, helaas, door onze voorafgaande spirituele missers. Onze voorafgaande keuzen zullen in grote mate bepalen hoe onze spirituele basket eruit ziet – groot of klein – de volgende keer dat we achter de lijn staan.

We kunnen niet zeggen dat we in onze jeugd maar een beetje wild zijn of dat we slechts een beetje met de zonde spelen. Je kunt niet *spelen* met de zonde. Elke daad, of die nu goed of slecht is, heeft een gevolg. Elke *goede* daad vergroot ons vermogen om het goede te doen en standvastiger zonde of mislukking te overwinnen. Elke overtreding, hoe klein dan ook, stelt ons bij de vol-

gende verleiding meer bloot aan Satans invloed. Satan palmt ons centimeter voor centimeter in. Hij misleidt ons wat de gevolgen van de zogenaamde kleine zonden betreft, totdat hij ons vangt met een grote overtreding. Nephi beschrijft deze techniek als een methode die ons vleiend in slaap sust totdat Satan ons '(...) in zijn verschrikkelijke ketenen slaat, waaruit geen bevrijding is' (2 Nephi 18:22; zie ook vs. 21). Je kunt niet spelen met zonde. We doen voortdurend onze vrije worpen en de basket wordt steeds groter, of – en dat is wat Satan wil – steeds kleiner. Ons vertrouwen in de Heer wordt steeds groter, of ons vertrouwen in Satan.

Toen Nephi en zijn broers gevraagd werd terug te gaan naar Jeruzalem om de koperen platen te halen, zag Nephi, door zijn vroegere ervaringen en zijn voorbereiding, de basket erg groot. Hij wist dat hij het kon. Hij zei: 'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt' (1 Nephi 3:7). Aan de andere kant zagen Laman en Lemuël, die verstokte klagers waren en veelvuldig hun verantwoordelijkheid verwaarloosden, de basket erg klein. Daarom werden zij opstandig. Laman en Lemuel hadden niet het vertrouwen of het geloof dat voortvloeit uit een rechtvaardige voorbereiding. Zij geloofden niet dat zij de bal erin konden gooien.

Toen David ten strijde trok tegen Goliat, probeerde Saul hem daarvan te weerhouden door hem erop te wijzen dat hij slechts een kind was en een reus als Goliat niet aankon. David antwoordde: 'Uw knecht was gewoon voor zijn vader de schapen te hoeden. Kwam er een leeuw of een beer, die een schaap uit de kudde wegroofde, dan liep ik hem na, sloeg hem en redde het uit zijn muil' (1 Samuël 17:34–35). David had al eerder vrije worpen gedaan, en zag de basket heel groot.

Toen Joseph Smith naar het bos ging, toen hij aan de vertaling van het Boek van Mormon begon, en toen hij de kerk stichtte met slechts zes leden, was zijn vertrouwen in de Heer groot.

De Heiland heeft gesproken over regel op regel en voorschrift op voorschrift onderrichten. Zo bereiden we ons er ook op voor om onze roeping groot te maken: daad op daad en handeling op handeling. Elke goede daad maakt de basket groter en bereidt ons erop voor onze roeping verder groot te maken. Als jullie, jonge priesterschapsdragers, het avondmaal eerbiedig ronddienen, en dat waardig zijn, zal de basket een beetje groter gaan lijken, net als je vertrouwen in de Heer, en je vermogen om rechtschapen te handelen. Voor hen die de zogenaamde *kleinere* verleidingen hebben weerstaan, wordt het makkelijker om Satan te overwinnen op momenten van zware beproeving. Voor diegenen onder jullie die door schriftstudie en gebed een band hebben ontwikkkeld met hun Hemelse Vader en de Heiland: je basket is groot en je vertrouwen wordt sterk.

Ik ben me er zeer van bewust dat ieder van ons zijn eigen basket in een andere afmeting ziet. Sommigen zullen zich misschien voelen alsof zij bezig zijn aan achttien achtereenvolgende missers, en de basket waarop zij nu mikken is klein. Ik heb mannen gekend, zowel jong als oud, die voorheen beslissingen hadden genomen of dingen gedaan waardoor ze het vertrouwen in zichzelf en in de Heer verloren hadden. Het leek wel of hun armen en benen volkomen verstijfd waren, en de opgave om de cirkel van zonde en mislukking te doorbreken leek bijna onmogelijk. Maar een waar begrip van de zending van de Heiland leert ons dat onze baskets door ware bekering weer de voorgeschreven afmetingen kunnen terugkrijgen. Elke verstandige keuze, elke keer dat we het priesterschap op verantwoordelijke wijze gebruiken, en elke vorm van dienstbetoon, vergroot ons vertrouwen in de Heer.

Broeders in de priesterschap, laten wij onze vrije worpen erin schieten, *laten wij onze plicht doen* – elke keer dat wij op die lijn af stappen – opdat ons vertrouwen in het nabij-zijn van God groot mag worden, de leer van het priesterschap op *onze* ziel als de dauw des hemels mag nederdalen, want wij zijn de priesterschap van God. Daarvan getuig ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

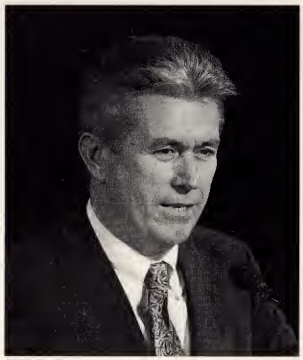

De jongemannen van de Aäronische priesterschap staan tijdens de plechtige bijeenkomst om de kerkleiders te steunen.

De enige ware en geldige basis

Ouderling Dieter F. Uchtdorf
van de Zeventig

'Wij moeten onszelf oefenen en ons erop instellen om de stem van een zachte stilte te horen, en we moeten ons niet laten afleiden of ophouden te luisteren omdat er teveel ruis is op dat heilige kanaal.'

Mijn geliefde broeders, het is tegelijk geweldig en verootmoedigend om hier vanavond bij u te zijn, in zo'n grote vergadering van priesterschapsdragers. Ik ben vooral dankbaar voor de heilige ervaring die we vanmorgen hadden waarbij ik nogmaals leerde hoe de Heer zijn kerk in deze laatste tijd leidt.

Enkele dagen geleden was ik in het kader van mijn werk als gezagvoerder van een Boeing 747 van Dallas (Texas) terug aan het vliegen naar Frankfurt. Er was die nacht geen maan boven het noordelijk deel van de Atlantische oceaan, en de hemel was bezaaid met ontelbare sterren. Terwijl ik dit indrukwekkende uitzicht vanuit de cockpit overpeinsde, moest ik denken aan de vele wonderen die ik in mijn leven heb gezien.

45 jaar geleden, kort na de gruwelen van de Tweede Wereldoorlog, liet ik mij op mijn achtste dopen in Zwickau (Saksen), in het oosten van Duitsland. Dat kwam doordat een moedige, zorgzame dame met wit haar mijn grootmoeder en mijn ouders over het herstelde evangelie van Jezus Christus had verteld, en zij aarzelden niet om de uitdaging aan te nemen. Ik heb ze daarom zo lief! In 1952 moest mijn familie dat deel van mijn geboorteland verlaten, in de verwachting het nooit meer terug te zien. We gingen naar Frankfurt, waar ik tot diaken geordend werd, waar strenge, maar liefdevolle leiders mij leerden om het belang van werken en van dienstbetoon op waarde te schatten.

Tezelfdertijd woonde in het midden van Duitsland een andere geweldige vrouw van in de dertig die pas weduwe was geworden en vol angst de moeilijkheden van de toekomst tegemoet zag. Ze had twee jonge dochters, en voelde zich alleen in een land zonder hoop. En toen belden er twee jonge zendelingen aan en brachten haar de boodschap van licht, waarheid en hoop.

Ik breng eeuwige dank aan die ijverige Amerikaanse zendelingen, en vooral aan zuster Carmen Reich – die later mijn schoonmoeder werd – voor haar geloof, kracht en haar bereidheid om naar de stem van een zachte stilte te luisteren. Mijn leven is heel anders geworden vanwege het wonderbaarlijke grote inzicht dat die twee personen hadden.

In die jaren verlieten veel heiligen Europa om naar Zion te gaan. Maar toen leerden de algemene autoriteiten ons dat Zion overal op aarde kon zijn als wij bereid waren om het te vestigen. De heiligen hadden geloof, en bleven. En Zion nam toe in schoonheid en heiligheid. Er werden ringen georganiseerd en versterkt. Niettemin had Duitsland nog steeds twee volledig verschillende politieke systemen, die van elkaar afgeschermd waren door betonnen muren.

Mijn eeuwige metgezellin, mijn vrouw, Harriet, moedigde me aan om nooit de hoop op te geven dat Duitsland eens weer herenigd zou worden. Ik ben bijzonder dankbaar voor haar, haar liefde, haar deelgenootschap, en voor onze kinderen.

In 1976 sprak president Monson over mijn land een zegen uit die beloften bevatte die veel verder gingen dan logica of politieke beredenering. Het was een profetische belofte, de vervulling waarvan hedendaagse wonderen vereiste. En die wonderen vonden plaats.

In 1989 viel de Berlijnse Muur. Deze week is het vier jaar geleden dat Duitsland herenigd is. De grenzen werden verlegd, en Zion kon haar pronkgewaden aandoen: er zijn nu twee tempels in Duitsland, vijf tempels in heel Europa, en er komen er nog meer. Het koninkrijk van God groeit hard in

Leden van de kerk die door het noordelijke hek Temple Square komen voor de conferentie.

het oosten van Europa, en overschrijdt zelfs ver de geografische en politieke grenzen van weleer. Er zijn nu zendelingen werkzaam in gebieden die de meesten onder ons in naslagwerken moeten opzoeken en die we niet makkelijk op de kaart kunnen vinden.

Ik ben dankbaar voor de heiligen in Europa, voor hun sterke getuigenis dat zich uit in hun dagelijks gedrag. Door hun geloof voel ik me veilig en gerustgesteld. Mede door hun voorbeeld heb ik in tijden van problemen en twijfels de juiste weg weten te vinden en heb ik op dat pad kunnen blijven.

Die donkere nacht boven de Atlantische oceaan moesten we bij het besturen van ons grote straalvliegtuig zeer goed oppassen en moesten we uiterst nauwgezet een basis scheppen voor onze navigatie, door geografische coördinaten in te voeren in ons navigatiereferentiesysteem. Het moesten juiste, geldige waarden zijn, omdat het de basis zou vormen voor alle beslissingen die we daarna zouden nemen. In 1979 steeg in Nieuw-Zeeland een vliegtuig op met de verkeerde coördinaten, en vloog te pletter tegen de berg Erebus op de zuidpool.

Het evangelie van Jezus Christus is *de enige ware en geldige basis* voor ons leven. Als we die in ons systeem invoeren – in 'geheel [ons] hart, macht, verstand en sterkte' (LV 4:2) – zullen we weten hoe we het goede moeten kiezen en naar wie we moeten luisteren.

Op lange-afstandsvluchten zijn de kortegolffrequenties van de radio meestal overvol, en worden de boodschappen door ruis vervormd. En het vergaat ons in ons leven net zo. Iedereen wil zijn *eigen* boodschap overbrengen. Wij moeten onszelf oefenen en ons erop instellen om de stem van een zachte stilte te horen, en we moeten ons niet laten afleiden of ophouden te luisteren omdat er teveel ruis is op dat heilige kanaal. Dat kunnen we het beste doen door ons de morele en ethische normen eigen te maken die we ontvangen door de Schriften en van levende profeten, en door er vervolgens naar te leven.

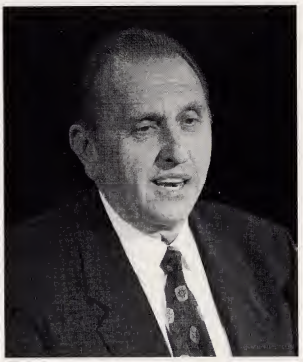
Van de profeet Joseph Smith tot aan president Howard W. Hunter ontvangen wij actuele heilige aanwijzingen met betrekking tot onze behoeften en onze voorbereiding. De conferentieboodschappen van onze profeten, zieners en openbaarders worden ons door de Heer gegeven op zijn tijd, op zijn manier, en met een heel bijzonder doel.

Jezus Christus, de Zoon van God, heeft het wonder der vergeving en verlossing mogelijk gemaakt. Dit is èchт de kerk van Jezus Christus; zij verkondigt een evangelie van hoop, vreugde, moed, waarheid, liefde en wonderen. Daarvan getuig ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Mijns broeders hoeder

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Het humanitaire werk van de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft zich uitgestrekt tot in alle hoeken van de aarde.'

Mijn geliefde broeders, ik neem aan dat u, net als ik, het nieuws op tv en radio gezien en gehoord hebt, dat u artikelen gelezen hebt in week- en maandbladen, en dat u de schreeuwende koppen in de dagbladen hebt opgemerkt. Ze beschrijven alle de strijd in Bosnië, de stammenoorlogen in Afrika, en de enorme overstromingen in Georgia en Florida. Aan deze stroom van vernietiging, verlies van woningen, schade aan boerderijen, ondergang van bedrijven, en, boven alles, afschuwelijk menselijk lijden en zelfs dood, lijkt geen einde te komen.

Nadat men zijn medelijden heeft uitgesproken, zijn hoofd in ongeloof heeft geschud, ja, zelfs de handen in frustratie gewrongen heeft, stelt men de vraag: 'Wanneer doen *zij* nu iets aan dat verschrikkelijke lijden?'

Vele jaren geleden werd een soortgelijke vraag gesteld, en werd die in de Heilige Schrift opgetekend – in de Bijbel: 'Kaïn zeide tot zijn broeder Abel: [Laten wij het veld ingaan]. Toen zij nu in het veld waren, stond Kaïn tegen zijn broeder Abel op en doodde hem.

'Toen zeide de Here tot Kaïn: Waar is uw broeder Abel? En hij zeide: Ik weet het niet; ben ik mijns broeders hoeder?'[1]

Ik had het gevoel dat ik u vanavond een antwoord moet geven op die vraag, een antwoord dat een collectief antwoord voorstelt van alle kerkleden en van de kerk zelf. Maar ik zal u eerst in het kort wat over de achtergrond vertellen.

In maart 1967, toen ik nog maar kort lid van de Raad der Twaalf was, woonde ik in Salt Lake City een conferentie bij van de Ring Monument Park West. Degene die mij naar die conferentie vergezelde, was Paul C. Child, een lid van het algemeen comité welzijnszorg van de kerk. President Child was een ijverig onderzoeker van de Schriften. Hij was mijn ringpresident geweest toen ik nog in de AP-leeftijd was. En nu bezochten wij samen een conferentie.

Toen zijn presentatie aan de beurt was, nam president Child de Leer en Verbonden in de hand en verliet het podium om tussen de broeders van de priesterschap die hij toesprak in te gaan staan. Hij sloeg afdeling achttien op en begon voor te lezen:

'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen; (...)

'En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!'[2]

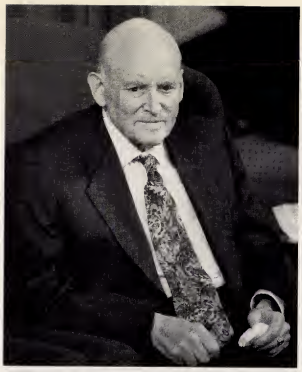
President Child keek vervolgens op van de Schriften en vroeg de broeders: 'Wat is de waarde van een mensenziel?' Hij vroeg het expres niet aan een bisschop, een ringpresident of een hogeraadslid. In plaats daarvan koos hij een quorumpresident ouderlingen die een beetje slaperig was en het belang van de vraag gemist had.

De man schrok op en zei: 'Broeder Child, wilt u alstublieft de vraag herhalen?'

De vraag werd herhaald: 'Wat is de waarde van een mensenziel?'

Ik wist hoe president Child te werk ging. Ik bad dan ook vurig voor die quorumpresident. Het bleef heel lang stil. Het leek wel een eeuwigheid. Maar toen zei hij: 'Broeder Child, de waarde van een mensenziel is zijn vermogen om als God te worden.'

Alle aanwezigen dachten over dat antwoord na. Broeder Child liep terug naar het

President Howard W. Hunter tijdens een conferentiebijeenkomst.

podium, boog zich over mij heen, en zei: 'Een diepzinnig antwoord; een diepzinnig antwoord!' Hij zette zijn presentatie voort, maar ik bleef nadenken over dat geïnspireerde antwoord.

Een andere pionier in de welzijnszorg van de kerk, Walter Stover, die enkele maanden geleden op dezelfde leeftijd als president Ezra Taft Benson overleden is, was iemand die de waarde van een mensenziel inzag. Tijdens de begrafenisdienst werd er een eerbetoon aan broeder Stover uitgesproken: 'Hij had het vermogen om Christus te zien in elk gezicht dat hij zag, en hij handelde dienovereenkomstig. Zijn dienstbetoon vol naastenliefde is legendarisch, alsmede zijn talent om iedereen die hij tegenkwam hemelwaarts te verheffen. Zijn leidsman was het licht van de stem van de Meester, die heeft gesproken: 'In zoverre gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.[3]

In 1842 werd in de maarteditie van *Times and Seasons* het volgende verkondigd: 'Aangaande de vraag hoeveel iemand (...) moet geven (...) hebben wij geen bijzondere instructies; (...) hij moet de hongerigen voeden, de naakten kleden, de weduwe verzorgen, de tranen van de wees drogen, de bezochte troosten, of dat nu in deze kerk is, of in een andere kerk, waar hij hen ook vindt.'[4]

Sinds de twee bijzondere vastendagen die in 1985 door het Eerste Presidium zijn uitgeschreven, heeft het humanitaire werk van de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zich uitgestrekt tot in alle hoeken van de aarde. Miljoenen behoeftigen op aarde zijn gezegend doordat leden van de kerk hun middelen hebben toegewijd om levengevend voedsel en kleding te verschaffen, inentings- en babyvoedingsprogramma's te stichten, analfabetisme te bestrijden, waterputten te slaan, dorpsbanken te stichten, nieuwe banen te scheppen, ziekenhuizen en weeshuizen te steunen, fundamentele zelfredzaamheid bij te brengen, en op veel andere manieren de kinderen van onze Hemelse Vader te helpen om hun leven zowel geestelijk als stoffelijk te verbeteren.

De verleende humanitaire hulp heeft enorme proporties aangenomen:

- De totale geldbijdragen belopen 23 750 000 dollar [NLG 41 562 500/BEF 762 700 000]
- De totale waarde van verstrekte hulpverlening is 72 480 000 dollar [NLG 126 840 000/BEF 2 327 500 000]
- Er is hulp verleend in 109 landen.
- Er is 3615 ton voedsel gedistribueerd.
- Er is 243 ton medische apparatuur gedistribueerd.

In alle voorgaande cijfers is bovendien het reguliere welzijnsprogramma van de kerk niet meegerekend. Dat programma wordt fundamenteel gefinancierd uit de reguliere bijdragen aan het vastengavenfonds.

De voorbeelden van humanitaire hulp en van aanbevelingen ter plekke zijn inspirerend en hartverwarmend.

Na de koloniale periode is de bevolking in de Afrikaanse staat Rwanda als gevolg van een opeenvolging van stammenoorlogen gedeeltelijk afgeslacht. In de lente van dit jaar werden de openlijke vijandelijkheden voortgezet, wat resulteerde in de dood van meer dan een half miljoen mensen. Vluchtelingen kropen in smerige, ongezonde kampen in het grensgebied met de buurlanden Zaïre, Uganda, Tanzania en Burundi bij elkaar.

Onze kerk sloot zich aan bij de activiteiten van andere internationale instellingen en verstrekte voor 1,2 miljoen dollar [NLG 2,1 miljoen/BEF 38.5 miljoen] aan goederen en geld voor hulpverlening aan de vluchtelingen. De meeste beloofde hulp is al toegewezen of zelfs verzonden door middel van vier assisterende instellingen, namelijk de Katholieke Hulpdienst, het Internationale Comité van het Rode Kruis, C.A.R.E., en de Hoge commissaris voor vluchtelingenzaken van de Verenigde Naties. Er is verdere hulp gepland om de vloedgolf van lijden onder die kinderen van onze Hemelse Vader verder in te dammen.

In Joegoslavië viel het land na de val van de voormalige regering uiteen in etnische groeperingen. De daaruit voortvloeiende strijd heeft duizenden levens gekost en heeft miljoenen mensen ontbering, verdriet en lijden gebracht.

De kerk heeft sinds 1991 – in samenwerking met zeven verschillende humanitaire organisaties – voedsel, kleding, dekens, hygiënesets en medische voorraden verstrekt met een geschatte waarde van 850 000 dollar [NLG 1 487 500/BEF 27 300 000]. Aanvullend werden nog bijdragen verstrekt door onze leden in andere Europese landen.

In mei 1993 heeft Danijela Curcic uit Zagreb (Kroatië) de volgende brief aan de hoofdzetel van de kerk geschreven, waarin ze haar dank uitspreekt voor het voedsel dat de heiligen hadden gegeven.

'Beste weldoeners,

'Ik wil u bedanken voor al het goede dat u hebt gedaan voor de mensen in mijn land. Deze afschuwelijke burgeroorlog is een misdaad die niets en niemand ontziet. Ontelbare aantallen vluchtelingen en duizenden dode kinderen bevinden zich overal om ons heen. Ik respecteer u, lieve vrienden, met heel mijn hart, omdat u ons getoond hebt dat u om ons geeft. Het leven is makkelijker en je hebt minder verdriet wanneer je beseft dat er aardige mensen zijn die je willen helpen.'

Dichter bij huis, maar geholpen met conventionele welzijnshulpprocedures, waren er de slachtoffers van de vernietigende overstroming in Zuid-Georgia, in 1994. Er zijn 35 000 gezinnen geëvacueerd, vijfduizend mensen hebben tijdelijk onderdak gevonden in twee van onze kerkgebouwen, en negen achttienwielervrachtwagens hebben voedsel en andere voorraden van de kerk gebracht, voornamelijk aan niet-leden.

Onze eigen noodeenheid van de kerk met welzijnsgoederen voor noodgevallen was slechts vijf uren na het verzoek van de gebiedspresident ter plaatse met alle gevraagde hulpgoederen.

Het eerste weekeinde van de overstroming hielpen er vijfhonderd leden vrijwillig mee bij het opruimen van 1569 beschadigde huizen. Het volgende weekend arriveerden er meer dan 5500 vrijwilligers om te helpen – afkomstig van alle kerkunits uit een gebied veel groter dan de getroffen regio.

Priesterschapsdragers uit de Ring Jacksonville (Florida) West werkten het hele weekend als vrijwilligers mee aan het opruimen van een huis dat door de overstroming bijna helemaal onder water was geweest. De eigenaar, een gepensioneerd niet-lid genaamd Davis, was overweldigd door de verschafte hulp. Toen het werk gedaan was, vroegen de broeders meneer Davis of zij een zegen over zijn huis mochten uitspreken. Ze kwamen bijeen, en de bisschop sprak een zegen uit over het huis en de bewoners. Er liepen tranen over de wangen van meneer Davis, en de Geest was sterk te voelen. Een van de vrijwilligers sloeg zijn armen om hem heen en zei dat het hun een genoegen was geweest om te helpen. Waarop meneer Davis zei dat ze meer hadden gedaan dan ze ooit zouden weten, en dat hij niet wist hoe hij ze voldoende moest bedanken.

De reacties van de kerkleden, en vooral

wat de priesterschap in dergelijke situaties doet, raakt het hart en is een wonder om te aanschouwen. En zo is het altijd geweest.

Al in een vroegere periode, na de bloedbaden van de Tweede Wereldoorlog, leidde ouderling Ezra Taft Benson een hulpactie van de kerk om de leden in Europa, die leden onder koude en honger, van voedsel, medicijnen en kleding te voorzien. In totaal werd voor twee miljoen toenmalige dollars aan goederen geschonken, en er waren 133 goederenwagons nodig om alles te transporteren. Die dringend benodigde hulp redde levens, hielp de hopelozen, en resulteerde in nieuwe hoop, en gebeden van dankzegging en uitingen van grote dankbaarheid van allen. 'De liefde vergaat nimmermeer.'[5]

Tijdens een actie om warme kleding naar de lijdende heiligen te versturen, namen de ouderlingen Harold B. Lee en Marion G. Romney president George Albert Smith mee naar Welfare Square in Salt Lake City. Zij waren onder de indruk van de gulle reactie van de kerkleden op de kledingactie, en van de voorbereidingen om de goederen overzee te sturen. Ze zagen hoe president Smith toekeek terwijl de werkers de enorme hoeveelheden bijgedragen kleding en schoenen inpakten. Ze zagen de tranen over zijn wangen lopen. Na een korte tijd deed president Smith zijn nieuwe overjas uit en zei: 'Stuur deze alstublieft ook mee.'

De broeders zeiden tegen hem: 'Nee, president, stuur uw eigen jas niet. Het is koud en u hebt hem nodig.'

Maar president Smith wilde hem niet terugnemen.

Er werd die dag absoluut gehoor gegeven aan de aansporing van de apostel Paulus: 'Wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid.'[6]

Twee weken geleden woonde ik met de ouderlingen Dallin H. Oaks en Robert K. Dellenbach een regionale conferentie bij in Nederland. Tijdens een vergadering met de heiligen bracht ik het wonder van de aardappelen in herinnering, iets wat in dat land plaatsvond in november 1947.

In de eerste week van november 1947 reden er tien grote vrachtwagens door Nederland. Ze reden naar het oosten met een kostbare lading: 75 ton aardappelen, een geschenk van de Nederlandse kerkleden aan de heiligen in Duitsland.

Maanden eerder, in het voorjaar van 1947, waren de leden van de Nederlandse Zending gevraagd om mee te doen aan een eigen welzijnsproject, nu zij zoveel broodnodige welzijnsgoederen hadden ontvangen van de leden in Amerika. Het voorstel werd met enthousiasme begroet. De priesterschap ging aan het werk, en binnen korte tijd had elk quorum een geschikt stuk land gevonden voor het project. Er werd aanbevolen aardappelen te poten. In de verschillende gemeenten van de kerk werd er gezongen, gesproken en gebeden, waarna de aardappelen aan de grond werden toevertrouwd. Al gauw leek het erop dat het een goede oogst zou worden, en er werden voorzichtig schattingen gemaakt van de omvang van de oogst.

Terwijl de aardappelen nog aan het groeien waren, bezocht Walter Stover, president van de Oost-Duitse Zending, de Nederlandse Zending. Tijdens zijn bezoek vertelde hij met tranen in zijn ogen over de honger die de kerkleden in Duitsland leden. Zij waren er erger aan toe dan de Nederlandse leden. De heiligen in Duitsland hadden niet zo snel hulpgoederen gekregen als de heiligen in Nederland.

Toen Cornelius Zappey, de president van de Nederlandse Zending, hoorde hoe erg de Duitse heiligen eraan toe waren, kon hij niet anders dan medelijden met ze hebben, want hij wist hoe ze hadden geleden. Hij kreeg een idee, en stelde voor: 'Laten we onze aardappelen aan de kerkleden in Duitsland geven.' Hij zal zich beslist zorgen hebben gemaakt, want de legers van Duitsland en Nederland hadden strijd met elkaar geleverd. De Nederlanders hadden honger geleden. Zouden ze gehoor geven aan het verzoek? Een Nederlandse weduwe die net een zak aardappelen had gekregen, en hoorde dat het merendeel van de aardappelen aan de leden in Duitsland zou worden gegeven, stapte naar voren en zei: 'Mijn aardappelen moeten aan hen gegeven worden.' En die hongerige weduwe gaf haar zak aardappelen terug.

Wat zijn de woorden van de Heer over een dergelijke daad? 'Voorwaar, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft het meeste in de offerkist geworpen van allen, die er iets in geworpen hebben. (...)

'Zij heeft van haar armoede erin geworpen, al wat zij had.'[7]

President J. Reuben Clark heeft in 1936 gezegd: 'Het lange-termijndoel van de welzijnszorg is het karakter van de kerkleden te ontwikkelen, zowel van de gevers als de ontvangers, en alles te redden wat er diep in hen aan goeds te vinden is, om de sluimerende rijkdom van de geest tot bloei te brengen, wat tenslotte de zending, het doel en de reden is dat deze kerk er is.'[8]

'Ben ik mijns broeders hoeder?' Die tijdloze vraag is beantwoord! Uit de psalm van David komt deze waardevolle belofte:

'Welzalig hij die acht slaat op de [arme]; ten dage des onheils zal de Here hem uitkomst geven;

'De Here zal hem behoeden en hem in het leven behouden; hij zal geprezen worden op aarde; aan de lust van zijn vijanden geeft Gij hem niet prijs.

'De Here steunt hem.'[9]

Broeders, moge de Heer ons allen, die het priesterschap dragen, sterken opdat elk zijn taak als zijn broeders hoeder moge leren, en in de dienst van de Heer te vinden zal zijn. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1 Genesis 4:8–9.

2 LV 18:10, 15.

3 Matteüs 25:40.

4 *Times and Seasons*, 15 maart 1842, blz. 732.

5 1 Korintiërs 13:8.

6 1 Timoteüs 4:12.

7 Marcus 12:43–44.

8 Aangehaald door Spencer W. Kimball in *Ensign*, november 1977, blz. 77.

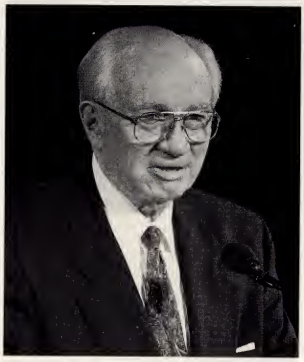
9 Psalm 41:1–3.

Laat de bal niet vallen

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Als priesterschapsdragers behoren wij loyaler te zijn dan andere mannen. Wij moeten loyaal zijn tegenover God, in wiens naam wij gemachtigd zijn te spreken en te handelen.'

Broeders, tijdens het verloop van de conferentie vandaag heb ik zitten denken wat een prachtige organisatie de kerk wel is – de kerk van Jezus Christus die, onder de leiding van een ware profeet die wij liefhebben en steunen, voortgaat in deze laatste dagen.

Bisschop Edgley heeft u een basketbalverhaal verteld. Ik wil u een honkbalverhaal vertellen. Ik dacht eraan toen ik kort geleden een tv-sportprogramma over honkbal zag, de sport die ooit dé Amerikaanse vorm van ontspanning was.

Ik besef dat er in de wereld weinig landen zijn waar de mensen belangstelling hebben voor honkbal, maar ik spreek er vanavond over om een beginsel te illustreren dat voor iedereen belangrijk is.

De gebeurtenis waar ik het over wil hebben, deed zich voor tijdens de Amerikaanse honkbalkampioenschappen van 1912. Het was de laatste wedstrijd en de score was gelijk: 1–1. De Boston Red Sox waren aan slag, de New York Giants stonden in het veld. Een slagman van de Red Sox sloeg een hoge boogbal. Twee spelers van de Giants gingen er achteraan. De middenvelder Fred Snodgrass gebaarde de andere speler dat hij de bal zou vangen. Hij kwam recht onder de bal te staan, die in zijn handschoen viel. Maar hij liet de bal uit zijn handschoen glippen. Gejoel op de tribunes alom. De joelende supporters konden het niet geloven: Snodgrass had de bal laten vallen. Hij had reeds honderden hoge ballen gevangen. Maar nu, net op dit cruciale ogenblik, liet hij de bal vallen.

De New York Giants hadden verloren; de Red Sox hadden het kampioenschap gewonnen.

Het volgende seizoen speelde Snodgrass opnieuw; nog negen jaar speelde hij briljant honkbal. Hij werd 86 jaar en stierf in 1974. Maar na die ene misser zou hij 62 jaar lang, telkens als hij aan iemand werd voorgesteld, het gevreesde antwoord verwachten: 'O ja, u bent de speler die de bal liet vallen.'

Misschien herinneren een aantal van de oudere mannen hier zich nog de Rose Bowl-wedstrijd van 1929, toen American football-speler Roy Riegels een knoeibal veroverde en bijna de hele lengte van het veld aflief naar het doel van de tegenstander. Hij werd getackeld en neergehaald door een teamgenoot die op die manier verhinderde dat hij een touchdown maakte. Riegels was in een ogenblik van grote spanning zijn gevoel voor richting kwijtgeraakt, wat zijn ploeg de overwinning kostte. Riegels was een geweldige speler. Hij werd 84 jaar, maar zelfs na zijn dood herinnerde men zich hem als de man die de verkeerde richting uitliep.

Zoiets is niet alleen sportwedstrijden eigen, het gebeurt ook in het dagelijks leven.

Neem nu de student die denkt dat hij er goed voorstaat, en onder te hoge druk zakt voor zijn eindexamen.

Of de autobestuurder die heel zijn leven lang foutloos gereden heeft en plotseling, in een ogenblik van onvoorzichtigheid, een tragisch verkeersongeluk veroorzaakt.

Of de werknemer die goed werk verricht en het volste vertrouwen van zijn baas geniet, maar opeens bezwijkt voor de verleiding om wat van de zaak te stelen. Hij krijgt daardoor een naam die hij nooit meer helemaal lijkt kwijt te raken.

Of iemand die een fatsoenlijk leven leidt en dan opeens die ene, vernietigende, zedelijke misstap zet, die hem altijd blijft achtervolgen.

Of de woede-uitbarsting die een jarenlange gekoesterde relatie opeens vernietigt.

De kleine zonde die op de een of andere manier groeit en uiteindelijk leidt tot verwijdering van de kerk.

In al deze gevallen heeft iemand de bal laten vallen. Iemand die het zelfvertrouwen had, of misschien zelfs de arrogantie, om te denken dat hij zich niet echt hoefde in te spannen, dat het met weinig inzet ook wel zou lukken. Maar de bal glipte uit zijn handen en raakte de grond. Hij gaf de wedstrijd weg. Of hij denkt even voordeel te halen van de knoeibal van een ander en loopt de verkeerde richting uit, waardoor de overwinning de tegenpartij in de schoot geworpen wordt.

Al deze situaties herinneren ons eraan dat wij voortdurend waakzaam dienen te zijn, en dat niet aflatende zelfbeheersing zeer belangrijk is. Zij wijzen erop hoe noodzakelijk het is om ons voortdurend te wapenen tegen verzoeking. Zij waarschuwen ons dat we onze tijd niet verkeerd mogen gebruiken, vooral onze vrije tijd.

Wij hebben aan de Brigham Young University geweldige trainers gehad, zowel vroeger als nu. Een van de vroegere trainers was Eugene L. Roberts. Hij groeide op in Provo, en trok op met slechte vrienden. Toen gebeurde er iets bijzonders. Ik lees het u voor in zijn eigen woorden.

'Jaren geleden waren er in de binnenstad van Provo afzichtelijke cafeetjes en andere twijfelachtige vormen van amusement. Ik stond eens op een avond op straat te wachten op mijn vrienden en merkte dat de [Provo-]tabernakel verlicht was en een grote menigte die richting uitliep. Ik had niets te doen, volgde de mensenmassa en ging mee naar binnen. Ik hoopte wat jongens van onze groep te vinden, of tenminste enkele meisjes waar ik belangstelling voor had. Bij de ingang ontmoette ik een drietal vrienden en we namen plaats onder de galerij waar heel wat meisjes zaten. Het beloofde gezellig te worden. Wat de sprekers te zeggen hadden, was wel het laatste wat ons interesseerde. We wisten dat de mannen op het podium allemaal ouderwetse zeurkousen waren die niet zoveel van het leven afwisten. Ze konden ons zeker niets nieuws vertellen, want we wisten het al allemaal. Dus gingen we zitten met de bedoeling ons goed te vermaken. Temidden van onze verstoring bulderde iemand van de kansel de volgende [uitspraak]:

'"Het karakter van iemand leert u niet kennen door te zien hoe hij zijn dagelijks leven verricht. Zie wat hij doet wanneer zijn dagtaak voorbij is. Waar gaat hij dan

naartoe? Welk gezelschap zoekt hij op? En wat doet hij wanneer hij zijn zin mag doen? Daaruit kunt u iemands ware aard afleiden."

'Ik keek naar de kansel,' aldus Roberts, 'omdat die krachtige uitspraak mij getroffen had. Daar zag ik een mager, donkerharig, vinnig kijkend vechterstype, dat ik wel kende en vreesde, maar waar ik geen sympathie voor voelde.

'[De spreker] ging verder en trok een vergelijking. Hij zei: "Laten we het voorbeeld van de arend eens nemen. De vogel werkt even hard en efficiënt in zijn dagelijks werk als ieder ander dier of vogel. Hij slooft zich uit in het zweet zijns aanschijns – bij wijze van spreken – om te voorzien in zijn onderhoud en in dat van zijn kroost. Maar kijk dan eens wat de arend doet met zijn vrije tijd wanneer zijn dagtaak voorbij is. Hij vliegt hoog in de lucht, spreidt zijn vleugels breed uit en geniet ten volle van de hoogte en de zuivere lucht in de atmosfeer.

'"Laat ons aan de andere kant eens kijken naar het varken. Het dier knort en wroet en zorgt voor zijn kroost net zo goed als de arend. Maar kijk nu eens waar het na zijn dagtaak naartoe gaat en wat het met zijn vrije tijd doet. Het varken zoekt de modderigste poel in de wei uit en rolt en wentelt zich in viezigheid, want dat is wat hij het liefste doet. Mensen kunnen in hun vrije tijd arenden of varkens zijn."

'Toen ik die korte toespraak hoorde,' aldus Gene Roberts, 'was ik verstomd. Beschaamd dat ik had zitten luisteren keek ik naar mijn vrienden, maar tot mijn verbazing was iedere jongen van onze groep aandachtig naar de spreker aan het luisteren met een dromerige blik in de ogen.

'Die avond waren we nogal kalm toen we de tabernakel verlieten en gingen we ongewoon vroeg naar huis. De hele weg naar huis dacht ik na over de toespraak. Ik classificeerde mezelf onmiddellijk als horende bij de varkensfamilie. Jarenlang heb ik over die toespraak nagedacht. Die avond is er bij mij het prille begin van enige ambitie geplant om mezelf te gaan verheffen van de varkensgroep tot het niveau van de arend. (...)

'Ook was die avond bij mij de drang gegroeid om me in te zetten om mee de modderpoelen in het maatschappelijke weiland op te vullen zodat de mensen met varkensneigingen het moeilijk zouden vinden om zich voor hun ontspanning te gaan wentelen in smerigheid. Voortdurend over die toespraak nadenken motiveerde mij om mijn hele leven en mijn beroep te richten op het organiseren van gezonde ontspanning voor jongelui, zodat het voor hen vanzelfsprekend en gemakkelijk wordt om te kiezen voor het soort vrijetijdsbesteding dat vergelijkbaar is met datgene waar de arend voor kiest.

'Die toespraak die mijn leven meer beïnvloed heeft dan welke andere ook die ik ooit gehoord heb, werd gegeven door president George H. Brimhall. Moge God hem zegenen!' (Raymond Brimhall Holbrook en Esther Hamilton Holbrook, *The Tall Pine Tree*, s.l., 1988, blz. 111–113.)

Dat eenvoudig verhaal, verteld door een groot leraar, veranderde het leven van een leegloper en maakte van hem een bekwaam en getalenteerd leider. Ik vertel dit verhaal vanavond omdat ik denk dat de meesten onder ons bijna voortdurend moeten beslissen of we ons in het slijk rondwentelen of dat we naar indrukwekkende hoogten vliegen.

Wat we met onze vrije tijd doen, kan een enorm verschil betekenen. Ik heb medelijden met de arme man of slappe jongen zonder ambitie die na zijn dagtaak huiswaarts keert, zijn avondmaaltijd eet, de tv-knop omdraait en de rest van de avond naar pornografische video's of vieze nachtprogramma's kijkt. Kunt u zich één geval indenken dat beter past bij de beschrijving door president Brimhall van het varken dat een modderpoel in de wei opzoekt en zich in het slijk rondwentelt?

Het kan veel beter, broeders. Wilt u in uw leven de bal laten vallen? Wilt u Satan in uw leven laten scoren? De beste manier om dat te doen, is u door de huidige golf van pornografie te laten meesleuren. Als we eraan toegeven, vernietigt ze ons helemaal, ons verstand, onze ziel en ons lichaam.

Aan de andere kant is de hele opzet van het evangelie om ons voorwaarts en opwaarts te voeren tot grote successen, en, uiteindelijk, tot godschap. Die geweldige mogelijkheid heeft de profeet Joseph Smith aangekondigd in de King Follet-toespraak (zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 311–330) en is door president Lorenzo Snow verder benadrukt. Het is de volgende heerlijke en onvergelijkbare gedachte: *Zoals God nu is, kan de mens eens zijn!* (Zie *The Teachings of Lorenzo Snow*, bez., Clyde J. Williams, Salt Lake City: Bookcraft, 1984, blz. 1.)

Onze vijanden hebben ons gekritiseerd op dit geloofspunt. Ons antwoord daarop is dat deze verheven gedachte geenszins een aantasting is van God, onze eeuwige Vader.

Hij is de Almachtige. Hij is de Schepper en bestuurder van het heelal. Hij is de grootste van allen en zal dat altijd blijven. Maar evenals elke aardse vader zijn zoons en dochters ieder mogelijk succes toewenst in het leven, zo geloof ik dat onze Vader in de hemel wenst dat zijn kinderen aan Hem gelijk worden en naast Hem kunnen staan, schitterend in goddelijke kracht en wijsheid.

Onze tijd is een onderdeel van de eeuwigheid. Zoals Amulek in het Boek van Mormon verklaard heeft: 'Dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten' (Alma 43:32).

Eeuwige waakzaamheid is de prijs die we dienen te betalen voor het verwerven van eeuwige vooruitgang. Af en toe struikelen we wel eens. Ik ben de Heer dankbaar voor het heerlijke beginsel van bekering en vergeving. Wanneer we de bal laten vallen, wanneer we een fout maken, is er de belofte in het woord van de Heer dat Hij ons onze zonden vergeeft en ze ons niet meer aanrekent. Maar wij zijn het die op de een of andere manier de neiging hebben om ze onszelf aan te rekenen.

Het is zo belangrijk dat wij, als de priesterschap van deze kerk, de betere weg bewandelen.

Zoals Paulus ons heeft aangemaand:

'Voorts, weest krachtig in de Here en in de sterkte zijner macht. Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels; want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, (...)

'Stelt u dan op, uw lendenen omgord met de waarheid, bekleed met het pantser der gerechtigheid, (...)

'Neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand, waarmede gij al de brandende pijlen van de boze zult doven' (Efeziërs 6:10–12, 14, 16).

Natuurlijk leven wij allemaal in de wereld; wij kunnen geen kluizenaarsbestaan leiden. Maar we kunnen wel in de wereld leven zonder deel te hebben aan haar onbetamelijkheden.

Er wordt steeds heviger aan ons getrokken. De tegenstander is sluw en gaat subtiel te werk. Hij spreekt met de verleidelijke stem van alles wat fascinerend en aantrekkelijk is. Wij kunnen het ons niet veroorloven onze waakzaamheid te laten verslappen en de bal te laten vallen. We mogen niet de verkeerde kant uitlopen. De juiste weg is eenvoudig, namelijk: het programma van de kerk volgen, de evangeliebeginselen in ons leven toepassen en nooit uit het oog te verliezen wat van ons verwacht wordt als zoons van God met een groot erfgoed en geweldige eeuwige mogelijkheden.

De scoutbelofte formuleert die grote uitdaging heel eenvoudig: 'Ik beloof op mijn woord van eer om mijn best te doen.' Als ieder van ons die inspanning zou opbrengen, zou de wereld er veel beter uitzien en zouden wij veel gelukkiger zijn. Zo vaak zijn het de kleine en op zich onbetekenende daden in ons leven die uiteindelijk zo'n groot verschil uitmaken. Ik denk dat broeder Uchtdorf het met mij eens is als ik zeg dat een reusachtig vliegtuig dat één graad van zijn koers afwijkt, gewoon in cirkels zal blijven vliegen tot de brandstof op is en het neerstort, als het niet gecorrigeerd wordt. De geschiedenis van de kerk is vol voorbeelden van mensen die de weg naar de afval begonnen waren met kleine, haast onbelangrijke beslissingen. Oliver Cowdery was een van hen, maar ook Martin Harris en David Whitmer.

Thomas B. Marsh, de eerste president van het Quorum der Twaalf, koos partij voor zijn vrouw in een geschil over een beetje room. Hij wou de zaak niet loslaten en bracht ze zelfs voor de hoogste raden van de kerk. Hij verloor zijn hoge functie en was niet in staat die ten volle terug te krijgen. Op een cruciaal moment heeft hij de bal laten vallen en sindsdien herinnert iedereen zich hem door dat voorval.

De Heer is wel vergevensgezind, maar soms is het leven dat niet.

Wij moeten zeer voorzichtig zijn in deze wereld. De verzoekingen zijn zeer groot. Dat weten we allemaal. De kleine beslissingen kunnen zo cruciaal zijn en zo belangrijk gezien hun eeuwige consequenties.

Om de overwinning te behalen, moeten we elkaar sterken, helpen en de wedstrijd samen spelen. Denk aan Fred Snodgrass. Het had nooit mogen gebeuren. Hij gaf de kampioenstitel uit handen. Denk aan Roy Riegels. Hij liep de verkeerde richting uit en dacht dat het volk hem toejuichte, terwijl het jammerde om zijn vergissing. Vermijd het slijk in de wei van het leven. Kijk omhoog naar de hemel en haal daar uw kracht vandaan. Als priesterschapsdragers behoren wij loyaler te zijn dan andere mannen. Wij behoren loyaal te zijn tegenover God, in wiens naam wij gemachtigd zijn te spreken en te handelen.

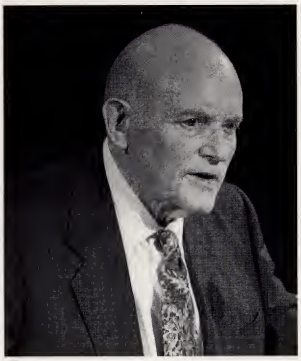
Dank u, broeders, voor uw goedheid en beginselvastheid. De kerk is als een stad op een heuvel waarvan het licht niet verborgen kan worden omdat zovelen onder u getrouw en standvastig zijn. Ik bid dat de Heer u zegent, dat Hij u vrede geeft in uw leven, de vrede die het gevolg is van eerlijkheid, onkreukbaarheid en gebed, en dat Hij u zegent met de liefde van uw gezin, van uw vrouw en uw kinderen. Ik bid dat Hij ons allen zegent met de kracht om beginselvast te leven zonder te struikelen op het pad van de sterfelijkheid en het eeuwige leven. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een rechtschapen echtgenoot en vader

President Howard W. Hunter

'Een priesterschapsdrager beschouwt het gezin als door God ingesteld. Uw belangrijkste en heiligste verantwoordelijkheid is leiding te geven aan uw gezin.'

Mijn geliefde broeders van de priesterschap, ik vind het een voorrecht om vanavond met u in deze algemene priesterschapsbijeenkomst te zijn. De priesterschap is de grootste broederschap op aarde. Wanneer ik uw getrouwheid zie en uw liefde en steun ervaar, geeft mij dat veel kracht. We zijn vooral dankbaar zoveel Aäronisch-priesterschapsdragers met hun vader of adviseur hier te zien.

Mijn toespraak vanavond richt zich in het bijzonder tot de echtgenoten en vaders. De Aäronisch- priesterschapsdragers hier aanwezig zullen al snel de huwbare leeftijd bereiken en vader worden. Daarom is mijn boodschap vanavond bedoeld voor alle aanwezigen.

Ik wil het hebben over de relatie die een priesterschapsdrager behoort te hebben met zijn vrouw en kinderen. Een priesterschapsdrager die het heilsplan kent, beschouwt op basis daarvan het huwelijk als een heilig voorrecht en plicht. Het is niet goed dat de man, noch de vrouw, alleen zij. Zonder de vrouw is de man niet volledig. Geen van beide kan de mate van zijn schepping vervullen zonder de andere (zie 1 Korintiërs 11:11; Mozes 3:18). Het huwelijk tussen man en vrouw is door God ingesteld (zie LV 49:15–17). Alleen door het nieuw en eeuwig huwelijksverbond kunnen zij alle eeuwige zegeningen verkrijgen (zie LV 131:1–4; 132:15-19). Het is een kwestie van priesterschapsverantwoordelijkheid dat een man onder normale omstandigheden het huwelijk niet onnodig uitstelt. Broeders, de Heer is hierover heel duidelijk geweest. Het is uw heilige en plechtige verantwoordelijkheid om zijn raad en de woorden van zijn profeten op te volgen.

De profeten die mij zijn voorgegaan, hebben ook gesproken over degenen die in dit leven de gelegenheid om te huwen niet gekregen hebben. President Lorenzo Snow heeft gezegd:

'Geen enkele heilige der laatste dagen die een goed leven geleid heeft, zal bij zijn dood ook maar iets onthouden worden omdat hij niet datgene heeft gerealiseerd waartoe hij in dit leven geen gelegenheid heeft gehad. Met andere woorden, als een jongeman of jongevrouw geen gelegenheid heeft gehad om te huwen, maar verder goed geleefd heeft, dan zal hij of zij dezelfde zegeningen, verhoging en heerlijkheid ontvangen die om het even welke man of vrouw ontvangt, die die gelegenheid wel gekregen heeft en ze heeft grootgemaakt. Dat staat als een paal boven water' (*The Teachings of Lorenzo Snow*, bez. Clyde J. Williams, Salt Lake City: Bookcraft, 1984, blz. 138). Ik geloof dat de uitspraak van president Snow juist is.

Een priesterschapsdrager is in moreel opzicht volkomen trouw aan zijn vrouw en geeft haar geen enkele aanleiding om daaraan te twijfelen. Een man behoort zijn vrouw lief te hebben met geheel zijn hart en haar aan te hangen en niemand anders (zie LV 42:22–26). President Spencer W. Kimball heeft gezegd:

'De woorden *geen ander* sluiten alles en iedereen uit. In het leven van de gehuwde man of vrouw wordt de [partner] dus nummer één, en noch iemands maatschappelijke, politieke of beroepsleven, noch enig ander belang, persoon of zaak mag ooit de voorrang krijgen boven de levensgezel(lin)' (*Het wonder der vergeving*, blz. 262).

De Heer verbiedt, en zijn kerk veroordeelt, elke intieme omgang buiten het huwelijk. Ontrouw van de echtgenoot breekt het hart van zijn vrouw en doet haar en hun kinderen hun vertrouwen verliezen (zie Jakob 2:35).

Kom uw huwelijksgeloften na in gedachte, woord en daad. Pornografie, flirten en andere ongezonde fantasieën hollen iemands karakter uit en knagen aan het fundament van een gelukkig huwelijk. Zij vernietigen de eenheid en het vertrouwen in een huwelijk. Iemand die zijn gedachten niet beheerst en daardoor overspel pleegt in zijn hart, zal – als hij zich niet bekeert – de Geest niet hebben, maar het geloof verloochenen en vrezen (zie LV 42:23; 63:16).

Een priesterschapsdrager heeft grote eerbied voor het moederschap. Moeders hebben het heilige voorrecht gekregen 'de zielen van mensen [te] mogen baren; want hiermede wordt het werk van [de] Vader voortgezet, opdat Hij moge worden verheerlijkt' (LV 132:63).

Het Eerste Presidium heeft gezegd: 'Moederschap en godschap liggen dichtbij elkaar. Het moederschap is de grootste en heiligste dienst die een mens kan verrichten.' (in James R. Clarke, bez., *Messages of the First Presidency*, 6 delen, Salt Lake City: Bookcraft, 1965–1975, 6:178.) Zonder onze gezellin kan de priesterschap zijn doel niet verwezenlijken, noch kunnen de plannen van God worden volbracht. De moeders verrichten een werk dat de priesterschap niet kan verrichten. Wegens dit geschenk van het leven behoort de priesterschap de moeders van hun kinderen onbeperkt lief te hebben.

Eer de unieke en door God vastgelegde rol van uw vrouw als moeder in Israël en haar bijzonder vermogen om kinderen ter wereld te brengen en op te voeden. Wij hebben het goddelijk gebod ontvangen om ons te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen en onze kinderen en kleinkinderen in licht en waarheid groot te brengen (zie Mozes 2:28; LV 93:40). Als liefhebbende partner draagt u mede de zorg voor de kinderen. Help uw vrouw om het huishouden te doen en te besturen. Help haar om de kinderen te onderrichten, op te voeden en hen te leren gehoorzamen.

U behoort uw vrouw en uw kinderen regelmatig te tonen dat u uw vrouw eert en waardeert. Een van de belangrijkste zaken die een vader voor zijn kinderen kan doen, is van hun moeder te houden.

Een priesterschapsdrager beschouwt het gezin als door God ingesteld. Uw belang-

rijkste en heiligste verantwoordelijkheid is leiding te geven aan uw gezin. Het gezin is de belangrijkste eenheid in tijd en eeuwigheid en overstijgt, in die hoedanigheid, iedere ander interesse in het leven.

Wij onderstrepen opnieuw wat president David O. McKay reeds heeft gezegd: 'Geen enkel succes [in het leven] weegt op tegen falen in het gezin' (Citaat door David O. McKay van J. E. McCulloch, 'Home, the Savior of Civilization', in Conference Report, april 1935, blz. 116), en de uitspraak van president Harold B. Lee: 'Het belangrijkste werk van de Heer dat u en ik ooit zullen doen, ligt binnen de muren van ons eigen huis' (Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, blz. 255). Broeders, uw gezin doelmatig leiden vraagt van u zowel voldoende als goed bestede tijd. Het onderricht en bestuur van het gezin mag niet alleen overgelaten worden aan de vrouw, of aan de maatschappij, de school of zelfs de kerk.

Een priesterschapsdrager aanvaardt zijn vrouw als zijn vennoot in de leiding van het huisgezin en geeft haar alle informatie en volledige medezeggenschap in alle beslissingen aangaande het gezin. Noodzakelijkerwijs moet er in de kerk en in het gezin een presiderend ambtenaar zijn (zie LV 107:21). De verantwoordelijkheid om thuis te presideren, is door God aan de priesterschapsdrager gegeven (zie Mozes 4:22). Het was Gods bedoeling dat de vrouw een hulpe voor haar man zou zijn, met andere woorden, een gezellin die gelijkwaardig is en noodzakelijk is voor een vol deelgenootschap. Presideren in rechtschapenheid vereist een gedeelde verantwoordelijkheid tussen man en vrouw; samen handelen zij in alle gezinsaangelegenheden met kennis en medezeggenschap. Een man die onafhankelijk handelt en zijn gezin leidt zonder rekening te houden met de gevoelens en het advies van zijn vrouw, oefent onrechtvaardige heerschappij uit.

Hoed u voor elke vorm van bazig of onrechtvaardig gedrag in de tedere, intieme omgang tussen man en vrouw. Het huwelijk is door God ingesteld, daarom is de intieme omgang tussen man en vrouw goed en eerbaar in zijn ogen. Hij heeft hen geboden één vlees te zijn en zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen (zie Mozes 2:28; 3:24). U behoort van uw vrouw te houden zoals Christus van zijn kerk hield en zich voor haar gegeven heeft (zie Efeziërs 5:25–31).

Tederheid en respect – nooit zelfzucht – dienen de leidende beginselen te zijn voor de intieme omgang tussen man en vrouw. Iedere partner dient attent te zijn en gevoelig voor de behoeften en verlangens van de andere. De Heer veroordeelt elke vorm van bazig, onwelvoeglijk of onbeheerst gedrag in de intieme omgang tussen man en vrouw.

Iedere man die zijn vrouw fysiek of mentaal mishandelt of vernedert, begaat een zware zonde en dient zich oprecht en ernstig te bekeren. Meningsverschillen moeten liefdevol en vriendelijk opgelost te worden en in een geest van verzoeningsgezindheid. Een man behoort altijd liefdevol en vriendelijk te zijn wanneer hij met zijn vrouw spreekt en haar met het grootste respect te bejegenen. Broeders, het huwelijk is als een broze bloem en dient voortdurend gevoed te worden met blijken van liefde en genegenheid.

U die het priesterschap draagt, behoort niet ruw te zijn in uw omgang met uw kinderen. Tracht steeds de beginselen van priesterschapsbestuur toe te passen die zijn vastgelegd in de openbaringen (zie LV 93:40; 121:34–36, 41–45).

President George Albert Smith heeft de volgende wijze raad gegeven: 'We behoren nooit onze zelfbeheersing te verliezen en elkaar te mishandelen. (...) Niemand die de geest van de Heer bezit, heeft ooit iemand anders mishandeld. Dat gebeurt alleen wanneer wij een andere geest bezitten' (Conference Report, oktober 1950, blz. 8).

Geen man die tot het priesterschap van God geordend is, kan ongestraft zijn vrouw of kind mishandelen. Seksueel misbruik van kinderen is in de kerk al lang een reden voor excommunicatie.

Wij herinneren u eraan, broeders, dat het priesterschapsgezag alleen in rechtschapenheid uitgeoefend kan worden. Win de waardering en het vertrouwen van uw kinderen door uw liefdevolle omgang met hen. Een rechtschapen vader beschermt zijn kinderen wanneer hij tijd voor hen maakt en hen bijstaat in hun opleiding en bij hun maatschappelijke en geestelijke taken en activiteiten. Blijken van liefde en genegenheid jegens de kinderen is zowel de verantwoordelijkheid van de vader als van de moeder. Zeg uw kinderen dat u van hen houdt.

U die priesterschapsdrager bent, hebt – tenzij u gehandicapt bent – de plicht om te zorgen voor het stoffelijk onderhoud van uw vrouw en kinderen. Geen enkele man kan die verantwoordelijkheid op een ander afschuiven, ook niet op zijn vrouw. De Heer heeft geboden dat vrouwen en kinderen aanspraak hebben op hun echtgenoot en vader voor hun onderhoud (zie LV 83; 1 Timoteüs 5:8). President Ezra Taft Benson heeft gezegd dat wanneer een man zijn vrouw aanmoedigt of er zelfs op staat dat zij buitenshuis gaat werken voor hun comfort, 'niet alleen het gezin onder dergelijke omstandigheden te lijden (zal) hebben, (...) maar [zijn] eigen geestelijke groei en vooruitgang zal stokken' (*De Ster*, januari 1988, blz. 49).

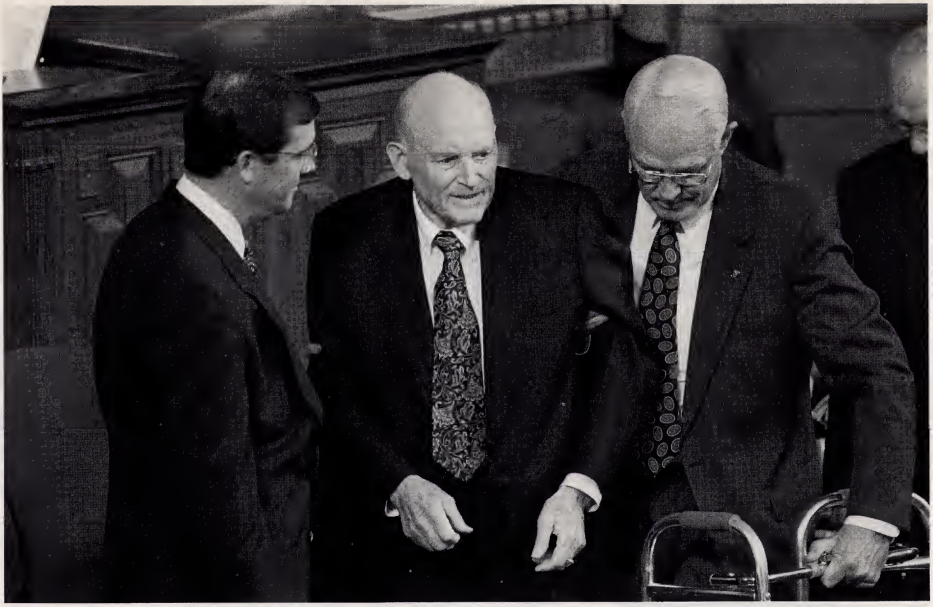
We dringen er bij u op aan dat u alles doet wat binnen uw vermogen ligt om uw vrouw thuis te laten zorgen voor de kinderen terwijl u zo goed mogelijk zorgt voor het onderhoud van het gezin. Wij leggen er verder de nadruk op dat mannen die hun gezin aan hun lot overlaten en hun verplichtingen jegens hen die zij ter wereld gebracht hebben niet nakomen, hun aanspraak op een tempelaanbeveling en hun positie als lid van de kerk in gevaar brengen. In geval van echtscheiding of scheiding van tafel en bed dient de man aan te tonen dat hij zijn wettelijke alimentatieplicht, die ook door de beginselen van de kerk wordt onderschreven, nakomt om in aanmerking te kunnen komen voor de zegeningen van de Heer.

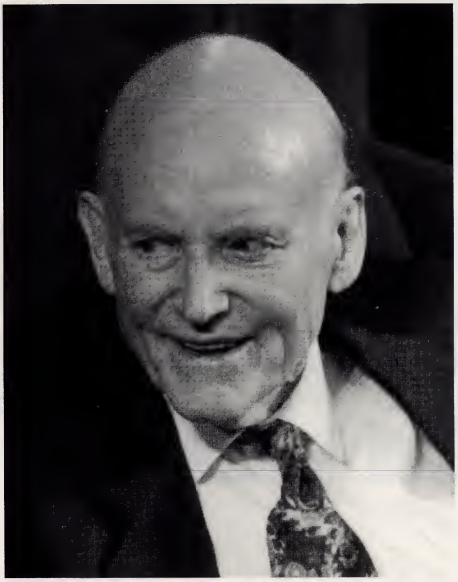
Een priesterschapsdrager is actief in de kerk en is daarin een voorbeeld voor zijn gezin zodat de gezinsleden het evangelie leren kennen en de bescherming genieten van de verbonden en verordeningen. Om de zegeningen van de Heer te genieten, moet u uw gezin in orde brengen. Samen met uw vrouw bepaalt u het geestelijk klimaat bij u thuis. Uw eerste plicht is om uw eigen geestelijk leven in orde te brengen door regelmatig in de Schriften te lezen en dagelijks te bidden. Verkrijg en eer uw priesterschaps- en tempelverbonden en moedig uw gezinsleden aan om hetzelfde te doen.

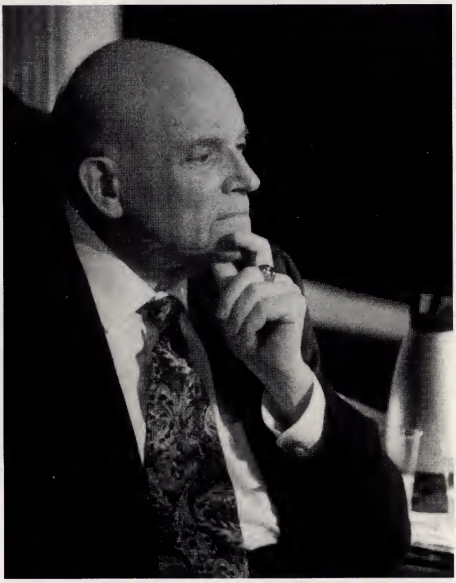
Neem uw verantwoordelijkheid om het evangelie aan uw gezin te onderrichten ernstig op door regelmatig gezinsavond te houden, gezinsgebed, gezamenlijke schriftstudie en godsdienstige oefeningen en andere leermomenten. Leg in het bijzonder de nadruk op zendingswerk en tempelhuwelijk. Oefen, als de patriarch in uw gezin, uw priesterschap uit door de verordeningen te verrichten die uw gezin nodig heeft en uw vrouw en uw kinderen priesterschapszegens te geven. Naast uw eigen heil, broeders, is er niets zo belangrijk als het eeuwig heil van uw vrouw en kinderen.

Broeders, ik heb u in alle duidelijkheid verteld welke verantwoordelijkheid u hebt als dragers van het heilige priesterschap. Als er gebieden in uw leven zijn die verbetering behoeven, moedig ik u aan dat ernstig onder gebed te overwegen.

Ik getuig dat dit de boodschap is die de Heer wil dat de broeders van het priesterschap op dit ogenblik ontvangen. Ik bid dat u gezegend mag worden bij uw inspanningen om een rechtschapen echtgenoot en vader te zijn en ik getuig plechtig dat wat vanavond gezegd is, waar is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

President Howard W. Hunter tijdens de conferentie.

Algemene autoriteiten
van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per oktober 1994

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever

President Howard W. Hunter

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever

Het Quorum der Twaalf Apostelen

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

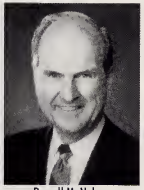
David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffery R. Holland

Het Presidium der Zeventig

Rex D. Pinegar

Carlos E. Asay

Charles Didier

L. Aldin Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

Het Eerste Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Angel Abrea

Carlos H. Amado

Neil L. Andersen

Ben B. Banks

William R. Bradford

Ted E. Brewerton

F. Enzio Busche

John K. Carmack

D. Todd Christofferson

J. Richard Clarke

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Robert K. Dellenbach

Loren C. Dunn

Henry B. Eyring

Vaughn J. Featherstone

Jack H Goaslind

John H. Groberg

F. Melvin Hammond

Harold G. Hillam

F. Burton Howard

Marlin K. Jensen

Kenneth Johnson

L. Lionel Kendrick

Yoshihiko Kikuchi

Cree-L Kofford

Dean L. Larsen

Lynn A. Mickelsen

Alexander B. Morrison

Glenn L. Pace

Dennis B. Neuenschwander

James M. Paramore

Andrew W. Peterson

Hugh W. Pinnock

Ronald E. Poelman

Hans B. Ringger

Cecil O. Samuelson

Earl C. Tingey

Robert E. Wells

Het Tweede Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Lino Alvarez

Dallas N. Archibald

Eduardo Ayala

C. Max Caldwell

Gary J. Coleman

Claudio R. M. Costa

Ruben G. Craven

LeGrand R. Curtis

Julio E. Dávila

John B. Dickson

Graham W. Doxey

John E. Fowler

In Sang Hon

Jay E. Jensen

W. Don Ladd

W. Mack Lawrence

Augusto A. Lim

John M. Madsen

Helvécio Martins

James O. Mason

V. Dallos Merrell

Joseph C. Muren

Stephen D. Nadauld

Jorge A. Rojas

Sam K. Shimabukuro

David E. Sorensen

F. David Stanley

Kwok Yuen Tai

Dieter F. Uchtdorf

J Ballard Washburn

Lance B. Wickman

Lowell D. Wood

Durrel A. Woolsey

De Presiderende Bisschap

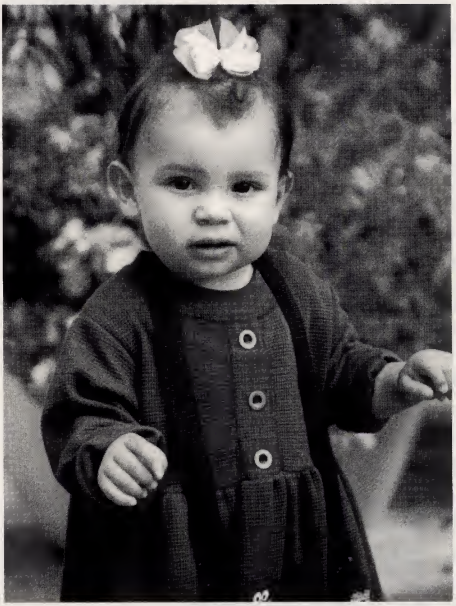

H. David Burton
Eerste raadgever

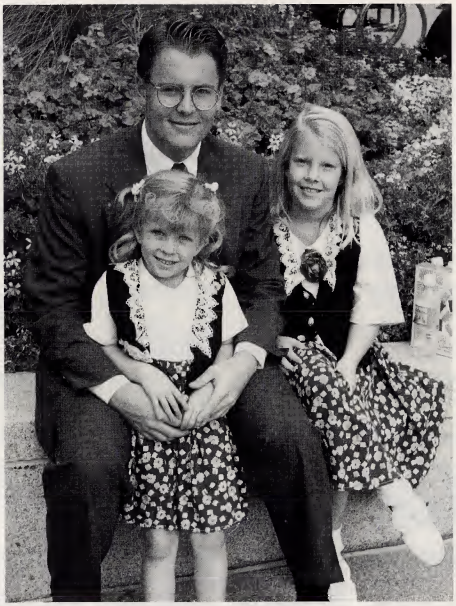

Merrill J. Bateman
Presiderende bisschop

Richard C. Edgley
Tweede raadgever

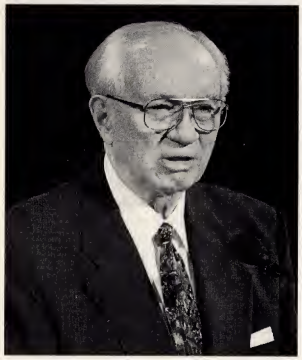

Zondagmorgenbijeenkomst
2 oktober 1994

Red de kinderen

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'God zegene ons dat we hen indachtig zullen zijn, zullen opbouwen en leiden als ze zich op gevaarlijke paden begeven. God zegene ons dat we voor ze zullen bidden en ze tot zegen zullen zijn en van hen zullen houden.'

Mijn broeders en zusters, het is nu aan mij om als eerste te spreken in deze bijeenkomst.

Ik streef de leiding van de Heilige Geest na. Ik besef dat het een enorme verantwoordelijkheid is om honderdduizenden, of wellicht zelfs miljoenen, heiligen der laatste dagen over de hele wereld toe te spreken.

Ik dank u dat u ons zo gastvrij ontvangt wanneer wij bij u op bezoek komen. Het stemt ons nederig uw vriendelijkheid te mogen ervaren. U schrijft ons brieven waarin u uw waardering uitspreekt. Dat bemoedigt ons. U probeert het evangelie na te leven en uw gezin in licht en waarheid op te voeden. U bent met recht heiligen der laatste dagen, en ik ben heel dankbaar dat ik in uw gezelschap mag verkeren en deelgenoot mag zijn van uw vriendschap en liefde.

Mijn vrouw en ik bezochten onlangs een regionale conferentie in Rexburg (Idaho). We waren in geen jaren in het natuurpark Yellowstone geweest. Daarom besloten we met de auto naar de conferentie te gaan en op maandag via Yellowstone naar huis terug te keren.

In 1988 hebben daar grote bosbranden gewoed. We hebben toen dagelijks op het nieuws kunnen zien hoe het vuur over duizenden hectare land raasde en miljoenen bomen vernietigde. Het vuur is ten slotte uitgebrand. De mensen hebben letterlijk gerouwd over de troosteloze aanblik van ontelbare dennebomen, waarvan de toppen afgebrand waren en de rechte, geblakerde stammen deden denken aan plechtige grafzerken op een vol kerkhof.

Maar toen we daar vorige maand waren, zagen we iets heel interessants. De dode dennebomen stonden er nog steeds, maar tussen die afgebrande bomen waren miljoenen nieuwe zaailingen ontsproten.

Kennelijk waren de denneappels spontaan geëxplodeerd toen het vuur de boomtoppen bereikte en had het zaad zich over de grond verspreid. Er is daar nu een nieuwe generatie bomen, jong, prachtig en veelbelovend. De oude bomen zullen uiteindelijk tegen de grond gaan en de nieuwe zullen tot een prachtig en nuttig bos uitgroeien.

Toen we door het park reden, moest ik denken aan de wonderen van de natuur, aan het ritme van het leven. We worden allemaal oud, en ik behoor tot hen die dat al zijn. Onze vitaliteit gaat achteruit. Maar er staat een nieuwe generatie klaar. Dat zijn de kinderen. Ook voor die zoons en dochters van God is de tijd gekomen om hun plaats op aarde in te nemen. Zij lijken veel op het jonge groen in het park – jong, breekbaar, gevoelig, mooi en veelbelovend.

De Indiase dichter Tagore heeft geschreven: 'Elk kind komt met de boodschap dat God nog steeds niet ontmoedigd is door de mens' (Charles L. Wallis, red., *The Treasure Chest*, New York: Harper and Row, 1965: blz. 49).

De kinderen zijn de belofte van de toekomst. Zij zijn de toekomst. Het is tragisch dat zovelen geboren worden om verdriet, honger, angst, zorgen en gebrek te ervaren. De kinderen worden in heel veel gevallen het slachtoffer van de wreedheden die de mensen elkaar aandoen. In de voorbije maanden hebben we ze op tv kunnen zien – de kinderen van Somalië met hun opgezwollen lichaampjes en de dood in hun ogen. Meer recentelijk hebben we ze in Ruanda kunnen zien, de slachtoffertjes van om zich heen grijpend cholera, en meedogenloze honger. Er zijn ontelbare kinderen gestorven.

Zij hielden in die landen de belofte in van een nieuwe en betere generatie. Maar ze zijn door ziekte, ondervoeding, kogels en verwaarlozing neergemaaid als jonge aanplant voor een vlijmscherpe zeis.

Hoe kan de mens zo wreed zijn dat hij zelf de oorzaken aandraagt die leiden tot een dergelijk broederconflict? Ik geloof dat hun onheil groot zal zijn als het oordeel aanbreekt en zij voor de Almachtige staan en worden beschuldigd van het leed en de verdelging van die kinderen. Ik ben dankbaar voor de vriendelijke en edelmoedige mensen, uit vele kerken en bewegingen, die begaan waren met hun lot. Zij hebben op zoveel manieren hulp geboden aan hen die in nood verkeerden. Ik ben ook dankbaar dat wij als kerk, zoals president Monson gisteravond heeft uitgelegd, veel hebben kunnen doen door medicijnen, voedsel, kleding en dekens te sturen naar hen die zoveel te lijden hadden, in het bijzonder aan de kinderen, die anders zeker waren gestorven.

Waarom is er zoveel leed op zoveel plaatsen? Ik ben er zeker van dat God, onze Hemelse Vader, moet huilen als Hij ziet hoeveel mishandeling zijn kleintjes verduren, want voor mij staat het vast dat zij een bijzondere plaats innemen in zijn grote plan. Die plaats werd nog eens duidelijk gemaakt door zijn Zoon, de Heiland van de wereld, toen Hij over de stoffige wegen van Palestina ging.

'Zij brachten ook hun kleine kinderen tot Hem, opdat Hij ze zou aanraken. Toen de discipelen dat zagen, bestraften zij hen.

'Maar Jezus (...) zeide: Laat de kinderen tot Mij komen en verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.

'Voorwaar, Ik zeg u: Wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt als een kind, zal het voorzeker niet binnengaan' (Lucas 18:15–17).

Groot is onze verantwoordelijkheid, van alle christelijke mensen, en van mannen en vrouwen van goede wil waar ook ter wereld, de helpende hand te bieden om het lijden van kinderen te verlichten en hen uit te tillen boven de angst waarin zij leven.

Natuurlijk is dat lijden niet nieuw. In de eeuwen die achter ons liggen zijn zij ten prooi gevallen aan epidemieën en pestilentiën. Oorlogen hebben miljoenen onschuldigen voortijdig het graf ingejaagd. Er is ruilhandel gedreven met kinderen, ze zijn gebruikt als werktuigen voor wrede meesters, ze hebben dag in dag uit lange uren gemaakt in de donkere en koude diepten

van de kolenmijnen, ze hebben gewerkt in slavenhokken en zijn uitgebuit als goedkope handelswaar.

Na alles wat we in de geschiedenis hebben gelezen, na al het lijden waarover we hebben gehoord, na alle uitbuiting waarvan we ons bewust zijn, kunnen we vast wel meer doen dan we nu doen om een halt toe te roepen aan de plaag, waardoor miljoenen kinderen weinig geluk kennen in hun leven, veel pijn ervaren en veel te kort leven.

En we hoeven niet de halve wereld af te reizen om huilende kinderen tegen te komen. Er zijn ontelbare kinderen die bang en eenzaam zijn doordat zij zijn blootgesteld aan de kwalijke gevolgen van zedendelicten, verwaarlozing en mishandeling. Ik zeg het ronduit, misschien zelfs te hard. Maar ik weet geen andere manier om mijn gevoelens onder woorden te brengen.

Een groot probleem is het huidige fenomeen tienerzwangerschap – kinderen die kinderen krijgen – kinderen zonder vader. Om de een of andere reden lijken veel jongemannen, en soms ook oudere, te denken dat er geen verband bestaat tussen het verwekken van een kind en de verantwoordelijkheid voor dat leven daarna. Elke jongeman behoort te beseffen dat elke keer als er een buitenechtelijk kind wordt geboren, dat het gevolg is van de schending van een goddelijk gebod dat minstens teruggaat tot de tijd van Mozes. Laat het verder heel duidelijk zijn dat de verwekker de rest van zijn leven verantwoording draagt voor het kind. En hoewel de normen van onze samenleving zozeer in verval zijn geraakt dat men zijn schouders ophaalt over een seksuele overtreding, zullen we eens rekenschap moeten afleggen aan God van alles waarmee we zijn ingegaan tegen zijn geboden. Ik kan me niet voorstellen dat een man die een kind heeft verwekt en het aan zijn lot heeft overgelaten niet zo nu en dan wordt geplaagd door het besef dat hij zijn plicht verzaakt heeft. Zal hij zich soms niet afvragen wat er geworden is van het kind dat hij verwekt heeft, of van de jongen of het meisje dat vlees is van zijn vlees en ziel van zijn ziel.

De last die op de schouders van een jonge vrouw terechtkomt die haar kind alleen moet grootbrengen, is ongelooflijk zwaar en veeleisend. Ook de maatschappij gaat eronder gebukt, want de kosten om aan de behoeften van moeder en kind te kunnen voldoen, zullen moeten worden opgebracht door de belastingbetaler.

'De uitgaven voor tienerzwangerschap in de Verenigde Staten van 1985 tot en met 1990, worden geschat op meer dan 120 miljard dollar. (...)

'Van de ongehuwde tieners die een kind ter wereld brengen, zal 73 procent binnen vier jaar aangewezen zijn op bijstand [dat is bijna drie op de vier].

'In 1991 waren de overheidsuitgaven voor eenoudergezinnen 20 miljard dollar, met daarbij nog 2,6 miljard administratiekosten' (*Starting Points: Meeting the Needs of Our Youngest Children*, New York: Carnegie Corporation, april 1994, blz. 21).

De hindernissen waar de kinderen die onder die omstandigheden worden geboren voor komen te staan, zijn op zijn minst formidabel.

De remedie is eenvoudig en afdoend. Die bestaat uit gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie en de leringen van de kerk. De remedie is zelfbeheersing.

Als elke jongere dat maar eens besefte en zich daardoor liet leiden. Dan zou er zoveel minder hartzeer zijn. Ik kan hier niet genoeg nadruk op leggen, omdat de gevolgen zo ernstig zijn en zo verstrekkend.

Er zullen altijd jongeren zijn die ondanks alle goede raad toch niet willen luisteren en hun eigen zin doen, om er tot hun grote schrik en verdriet achter te komen dat het ouderschap zich aandient, terwijl zijzelf niet veel ouder dan een kind zijn.

Abortus is niet de oplossing. Dat vergroot het probleem alleen maar. Het is een slechte en weerzinwekkende vlucht die op zekere dag spijt en wroeging tot gevolg heeft.

Trouwen is een betere keus. Dat betekent verantwoordelijkheid op zich nemen. Het betekent het kind een naam geven, met ouders die het kind samen koesteren, beschermen en liefhebben.

Als een huwelijk niet tot de mogelijkheden behoort, heeft de ervaring geleerd dat adoptie, hoe moeilijk dat ook mag zijn voor de jonge moeder, het kind veel meer kansen biedt op een gelukkig leven. Verstandige en ervaren professionele adviseurs en gebedvolle bisschoppen kunnen hierbij assisteren.

En dan is er het afgrijselijke, onvergeeflijke en boosaardige fenomeen lichamelijke en seksuele mishandeling.

Dat is overbodig, ongerechtvaardigd, onverdedigbaar.

Wat lichamelijke mishandeling betreft, heb ik nooit heil gezien in het gezegde 'Wie zijn kind liefheeft, spaart de roede niet'. Ik zal eeuwig dankbaar zijn voor mijn vader die zijn kinderen nooit heeft geslagen. Hij had het talent om ze te laten weten wat hij van ze verwachtte en ze daarin aan te moedigen.

Ik ben ervan overtuigd dat een gewelddadige vader gewelddadige zoons voortbrengt. Voor mij staat het vast dat een dergelijke straf in de meeste gevallen meer kwaad dan goed doet. Kinderen hoeven niet geslagen te worden. Ze hebben liefde en aanmoediging nodig. Ze hebben een vader nodig die ze kunnen respecteren, niet vrezen. En ze hebben bovenal een goed voorbeeld nodig.

Ik heb onlangs een biografie van George H. Brimhall gelezen, die president van de Brigham Young University is geweest. Over

Conferentiegangers volgen de toespraken in hun eigen taal.

hem heeft iemand eens gezegd dat 'hij zijn jongens groot heeft gebracht met de roede – de hengelroede'. (Raymond Brimhall Holbrook en Esther Hamilton Holbrook, *The Tall Pine Tree: The Life and Work of George H. Brimhall*, g.p., 1988, blz. 62). Dat zegt genoeg.

En dan hebben we nog de afgrijselijke, boosaardige praktijken van seksueel misbruik. Het is ondenkbaar. Het is een belediging van het fatsoen dat er in ieder man en vrouw hoort te bestaan. Het is een schending van datgene wat heilig en goddelijk is. Het vernietigt kinderen. Het is laakbaar en moet krachtig veroordeeld worden.

Iedere man of vrouw die een kind seksueel misbruikt, moet zich diep schamen. De schender brengt niet alleen de ergst denkbare schade toe. Hij staat ook veroordeeld voor de Heer.

De Meester zelf heeft gezegd: 'Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee' (Matteüs 18:6). Hij had het niet duidelijker kunnen zeggen.

Als er iemand binnen het bereik van mijn stem is die zich schuldig heeft gemaakt aan deze praktijken, dan verzoek ik u dringend ermee op te houden, het uit de weg te gaan, hulp te zoeken, de Heer om vergiffenis te smeken en het goed te maken met hen die u kwaad hebt berokkend. God laat in het geval van kindermishandeling niet met zich spotten.

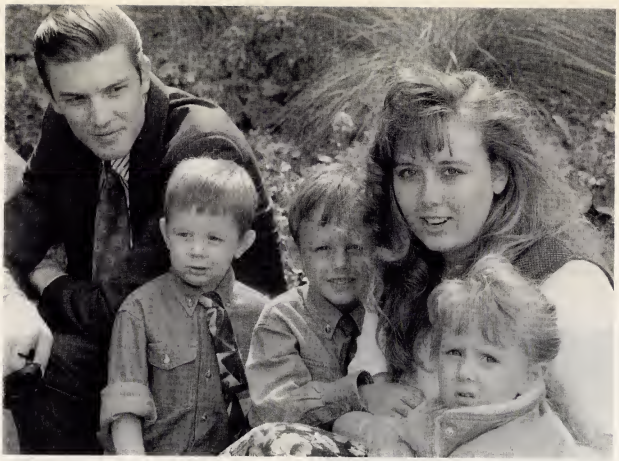
Toen de herrezen Heer op dit halfrond verscheen en het volk onderrichtte, '(...) weende Hij (...), en Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader.

'En toen Hij dit had gedaan, weende Hij wederom' (3 Nephi 17:21–22).

Er is geen tederder en mooier voorbeeld in de hele heilige Schrift, waarin de liefde van de Heiland voor kleine kinderen op eenvoudiger wijze wordt beschreven.

Van alle vreugden die het leven ons verschaft, evenaart er niet een de vreugde van gelukkig ouderschap. Van alle plichten waarvoor we ons inspannen, is er niet een die belangrijker is. Er is geen uitdaging die lonender is dan kinderen groot te brengen in een liefdevolle, veilige, gelovige sfeer. De vruchten van die inspanningen zullen zeer voldoeninggevend blijken te zijn.

President Joseph F. Smith heeft eens gezegd: 'Toch schuilt ware grootheid in het goed doen van datgene wat God aan alle mensen heeft voorbestemd. Een succesvolle vader of moeder te zijn is belangrijker dan een succesvolle generaal of staatsman te zijn. De ene is universele en eeuwige grootheid, de andere is kortstondig' (*Gospel Doctrine*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939, blz. 285).

Ik ben ervan overtuigd dat niets in dit leven ons dichter bij de hemel brengt dan de omgang tussen gelukkige ouders en gelukkige kinderen.

Mijn smeekbede is – en ik wilde dat ik het beter onder woorden kon brengen – red de kinderen. Te veel kinderen leven met pijn en angst, in eenzaamheid en wanhoop. Kinderen kunnen niet buiten zonlicht. Zij hebben behoefte aan liefde en zorg. Vriendelijkheid, verkwikking en genegenheid hebben ze nodig. Elk thuis, ongeacht de prijs van het huis, kan een liefdevolle sfeer bieden, wat een hemelse sfeer is.

Mag ik u tot slot een brief voorlezen die ik een paar dagen geleden heb ontvangen. Daarin wordt gesproken over het soort thuis dat ik in gedachten heb. De afzender schrijft:

'Ik schrijf u om u te laten weten dat het leven goed is. Ik zit hier en kijk uit op de schitterende bergen. De appelboom in de achtertuin hangt vol met bijna rijp fruit, de twee tortelduiven die we deze zomer in onze tuin hebben, eten wat uit het voederbakje, en het hete weer is eindelijk omgeslagen.

'Mijn man en ik zijn nu 26 jaar getrouwd. We hebben vijf geweldige kinderen, twee schoonzoons, en een vredig, gelukkig thuis. Ik verbaas mij over de liefde van de Heer in ons leven. Zij loopt als een rode draad door ons huwelijk en ons gezinsleven heen. Ik heb niets te klagen en meestal vast ik om te danken.

'Mijn man zit in het ringpresidium, (...) en ik geef de cursus Evangelieleer. We hebben altijd functies in de kerk gehad en hebben daar veel plezier in. We genieten van het evangelie en het doet ons goed dat onze kinderen nu hetzelfde ervaren.

'En daarom wilde ik u laten weten dat er veel liefde, vreugde, voldoening, plezier en dankbaarheid in ons leven is.'

Is het beeld dat hier geschapen wordt te mooi om waar te zijn? De schrijfster vindt van niet. Is het te idealistisch? Ik denk van niet. Ik weet niets af van de grootte van het huis of de tuin. Dat is niet belangrijk. Wat wel belangrijk is, is de sfeer in dat huis, waarin een priesterschapsdrager woont die liefde schenkt en een vrouw wier hart vervuld is van genegenheid en dankbaarheid, en kinderen, geboren uit een gezond huwelijk, die in een sfeer van geloof en vrede zijn grootgebracht.

Wellicht kijkt u niet uit op een berg. Misschien heeft u geen appelboom in de achtertuin of nestelen er geen vogels op uw balkon. Maar u kunt wel als man en vrouw, of als echtpaar met kinderen, in liefde samenleven. Met respect en zelfbeheersing, en, niet te vergeten, gebed.

Het oude bos brandt en sterft af. Maar aan de voet begint er een nieuw bos – een bos met buitengewoon veel potentieel. Men kijkt er graag naar. Het zal groeien. Het is het werk van God, het maakt deel uit van zijn goddelijke plan.

Red de kinderen. Te veel kinderen lijden en huilen. God zegene ons dat we hen indachtig zullen zijn, zullen opbouwen en leiden als ze zich op gevaarlijke paden begeven. God zegene ons dat we voor ze zullen bidden en ze tot zegen zullen zijn en van hen zullen houden. Laten we ze begeleiden tot ze oud genoeg zijn om op eigen kracht vooruit te komen. Dat is mijn gebed in de naam van Hem die zo heel veel van hen houdt, namelijk de Heer Jezus Christus. Amen. □

Persoonlijke openbaring: de gave, de toets en de belofte

President Boyd K. Packer
Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Heb vertrouwen, dan zal je geloof voortdurend worden aangevuld, je kennis van de waarheid zal toenemen.'

Toen de rouwstoet het stoffelijk overschot van onze geliefde president Ezra Taft Benson naar zijn laatste rustplaats in Idaho bracht, stonden er op elk viaduct over de snelweg mensen om hem de laatste eer te betuigen. Langs de weg stonden scouts in uniform met vlaggen. Bejaarden zaten op vouwstoelen, en zelfs in rolstoelen, langs de weg. Boeren hadden hun landbouwwerktuigen op de akkers achtergelaten. Gezinnen in hun zondagse kleren brachten hem de laatste groet. Duizenden mensen betuigden hun liefde aan hem, een spontane liefdevolle ontboezeming – die nu geheel en al overgaat op president Howard W. Hunter. Zijn lichamelijke beperkingen vergroten in feite zijn vermogen van profeet en ziener. God zegene hem voor de koers die hij al is ingeslagen en de leiding die hij ons nog zal geven.

Ik spreek tot de jongeren van de kerk die nu te maken hebben met 'zware tijden', die er volgens de apostel Paulus in de laatste dagen zouden komen.[1]

Om jullie voor te bereiden, en te beschermen zal ik jullie zo duidelijk mogelijk vertellen wat ik weet over persoonlijke openbaring.

Tweeledig wezen

Jouw wezen is tweeledig – je hebt een lichaam gekregen van sterfelijke ouders, waarin zich je onsterfelijke geest bevindt. Je bent een zoon of een dochter van God.

Je kunt zien met je ogen, horen met je oren, iets betasten, voelen en leren. Door middel van je intellect leer je over de wereld waarin je leeft.

Maar als je in het leerproces alleen je verstand gebruikt, zul je nooit begrijpen hoe de Heilige Geest werkt – hoeveel je ook te weten komt over andere zaken.

Uit de Schriften leren we dat de aanzienlijken niet altijd wijs zijn.[2] In geestelijk opzicht kun je '*on*wetend zijn, en *niet* beseffen dat je *on*wetend bent'. Dan kun je je 'te allen tijde laten leren, zonder ooit tot de erkentenis der waarheid te kunnen komen'.[3]

Jouw geest leert anders dan je intellect.

Want 'het is de geest in de stervelingen en de adem des Almachtigen, die hun inzicht geeft',[4] en de Geest van Christus 'geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt'.[5]

Ik zal de woorden *zien*, *horen* en *voelen* gebruiken om jullie in te lichten over openbaring, maar wel zoals ze in de Schriften worden gebruikt.

De gave van de Heilige Geest

Na je doop, toen je bevestigd werd als lid, heb je de *gave* van de Heilige Geest ontvangen.

Hoewel de Heilige Geest alle mensen kan inspireren, heb je met die gave het recht om de Geest voortdurend als metgezel te hebben.[6] Door de kracht van de Heilige Geest kun je de waarheid van alle dingen weten.[7]

Er wordt ons geleerd dat de engelen spreken door de macht van de Heilige Geest.[8] En zelfs dat we de taal van de engelen spreken, als we door de macht van de Heilige Geest spreken.[9]

Gebed

Omdat je keuzevrijheid hebt, zal inspiratie niet – of wellicht kan die niet – tot je komen, tenzij jij er zelf om vraagt, of iemand anders er voor jou om vraagt.

Er is geen boodschap in de Schriften die vaker herhaald wordt dan de uitnodiging, nee het gebod, om te bidden – te vragen.

Gebed is zo'n cruciaal onderdeel van openbaring dat zonder gebed de sluier voor jou misschien niet zal worden weggeschoven. Leer bidden. Bid vaak. Bid in gedachten, in je hart. Bid op je knieën.

Begin nu

Je moet nu beginnen. Bid, zelfs als je bent zoals de profeet Alma toen hij jong en ongehoorzaam was, of zoals Amulek, ongevoelig voor verandering, die van deze zaken afwist, maar ze toch niet wilde verstaan.[10]

Gebed is *jouw* eigen sleutel tot de hemel. Het slot bevindt zich aan jouw kant van de deur.[11]

Studie

Maar dat is niet alles. Tegen iemand die dacht dat hij zonder inspanning openbaring kon krijgen, heeft de Heer gezegd: 'Gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.

'Doch zie, Ik zeg u dat gij het in uw *gedachten* moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij *gevoelen*, dat het juist is.'[12]

Dat branden in je boezem is niet louter een lichamelijke gewaarwording. Het lijkt meer op een warm licht dat bij je van binnen schijnt.

Het is heel moeilijk om uit te leggen aan iemand die nooit de influisteringen van de Geest heeft ervaren, hoe dat is. Dergelijke influisteringen zijn persoonlijk en heel vertrouwelijk![13]

Stem van een zachte stilte

De stem van de Heilige Geest zul je meer *voelen* dan *horen*. Het wordt ook wel de stem van een zachte stilte genoemd.[14] Hoewel we spreken over 'luisteren' naar de influisteringen van de Geest, zal iemand een geestelijke ingeving eerder omschrijven met: 'Ik had het *gevoel* dat . . .'

De profeet Joseph Smith heeft uitgelegd: 'De eerste aanduiding van de geest van openbaring kan de mens van nut zijn. Wanneer u bijvoorbeeld bemerkt hoe zuivere intelligentie u toevloeit, zal dit u onverwachte ideeën geven, die u, indien u er aandacht aan schenkt, reeds diezelfde dag of spoedig in vervulling ziet gaan. De dingen die u door de Geest Gods werden ingegeven,

zullen bewaarheid worden; en door aldus de Geest Gods te leren kennen en begrijpen, kunt u het beginsel van openbaring verder aankweken, totdat u in Jezus Christus volmaakt wordt.'[15]

Openbaring komt tot ons in de vorm van woorden die we meer *voelen* dan *horen*. Nephi zei zijn morrende broers die van een engel bezoek hadden gehad: '(...) gij waart *gevoelloos* geworden, zodat gij Zijn woorden niet hebt kunnen *gevoelen*.'[16]

De Schriften bevatten veel uitdrukkingen zoals:

'De sluier werd van ons verstand weggenomen, en de ogen van ons begrip werden geopend',[17] of 'Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken',[18] of 'Ik heb uw verstand verlicht',[19] of 'Spreek de gedachten uit, die Ik in uw hart zal doen opklimmen',[20] Er zijn honderden verzen die over openbaring gaan.

President Marion G. Romney, de profeet Enos citerend, heeft gezegd: 'Terwijl ik aldus in de geest streed, ziet, toen klonk de stem des Heren (...) in mijn gemoed'.[21] Vervolgens vertelde Enos wat de Heer in zijn gemoed had gelegd.

'Dat is', zo zei president Romney, 'een zeer gebruikelijke vorm van openbaring. Zij wordt in iemands gemoed gelegd in de vorm van woorden en zinnen. Met die vorm van openbaring ben ik heel vertrouwd.'[22]

We zijn niet uit op spectaculaire ervaringen. President Kimball heeft gesproken over de velen die 'de geestelijke boodschappen (...) die onopvallend komen, niet herkennen. Als iemand slechts openstaat voor spectaculaire manifestaties, zal hij niet geheel bedacht zijn op de voortdurende stroom geopenbaarde boodschappen.'[23]

Influisteringen

De stem van de Geest spreekt zacht. Hij fluistert je in wat je moet doen of zeggen; of Hij zal je tot voorzichtigheid manen, of waarschuwen.

Als je aan die influisteringen geen gevolg geeft of ze negeert, dan zal de Geest je verlaten. De keuze is aan jou.

Geloof

Openbaring krijgen hangt van je geloof af. Je oefent geloof door datgene als waarheid te aanvaarden of te geloven wat *jij* verstandelijk niet kunt bewijzen.[24]

Het eerste waar je geloof in behoort te oefenen is je aanvaarding van Christus en zijn verzoening.

Naarmate je de evangeliebeginselen toetst door ze te geloven zonder die te doorgronden, zal de Geest jou gaan onderwijzen. Geleidelijk zal geloof worden vervangen door kennis.

Je zult in staat zijn om te onderscheiden, ofwel te zien, met geestelijke ogen.

Heb vertrouwen, dan zal je geloof voortdurend worden aangevuld, je kennis van de waarheid zal toenemen, en je getuigenis van de Verlosser, van de opstanding, en van de herstelling zullen zijn 'als een bron van levend water, die opspringt tot het eeuwige leven'.[25] Dan kun je leiding ontvangen bij de praktische beslissingen van je dagelijks leven.

Het woord van wijsheid

Je lichaam is het instrument van je denken. De geest en het lichaam komen het dichtst bij elkaar in je emoties. Wat je geestelijk leert, hangt in zekere mate af van hoe je je lichaam behandelt. Daarom is het woord van wijsheid[26] zo belangrijk.

De middelen die in die openbaring worden verboden – thee, koffie, alcohol en tabak – hinderen de tere gevoelens van geestelijke communicatie, wat ook voor drugs geldt.

Negeer het woord van wijsheid niet, want dat zou jou de 'grote schatten aan kennis (...) ja, verborgen schatten'[27] weleens kunnen kosten, die worden beloofd aan hen die zich eraan houden. En een goede gezondheid is een toegevoegde zegen.

Muziek

Laat alle soorten goede muziek deel uit maken van je leven.

En leer dan wat *gewijde* muziek te maken heeft met openbaring. De Heer heeft gezegd: 'Mijn ziel schept behagen in het gezang des *harten;* ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord'.[28]

Wereldlijke muziek kan inspirerend zijn in klassieke of populaire zin, maar die zal jou niet voorbereiden op instructies van de Geest zoals gewijde muziek dat doet.

De apostel Paulus gaf de Efeziërs de raad: 'Wordt vervuld met de Geest, en *spreekt onder elkander* in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zingt en jubelt de Here *van harte*.'[29]

Eerbied

De prelude, eerbiedig gespeeld, is voeding voor de geest. Zij nodigt uit tot inspiratie. Dat is het moment om, zoals de dichter heeft gezegd, 'uw gemoed te onderzoeken en uw hart te vragen wat het weet'.[30] Verstoor nooit de prelude van anderen, want eerbied is cruciaal voor openbaring. 'Laat af', heeft Hij gezegd, 'en weet, dat Ik God ben.'[31]

En nu wil ik jullie waarschuwen! Sommige muziek is vernietigend voor de geest. Jullie, jongemensen, weten welke muziek dat is. Het tempo, het geluid, en de levensstijl van hen die die muziek opvoeren, verdrijven de Geest. Die muziek is veel gevaarlijker dan jullie wellicht denken, want ze kan je geestelijke gevoelens verstikken.

Verleiding

Jongelui, let nu op! Voordat ik nog maar iets verder zeg over persoonlijke openbaring, moet ik jullie heel duidelijk op iets wijzen, en wel 'dat er vele geesten zijn, die valse geesten zijn.'[32] Er bestaan valse openbaringen, ingevingen van de duivel, verlei-

De noordzijde van de Tabernakel terwijl conferentiegangers een bijeenkomst verlaten.

dingen! Zo lang je leeft, zal de tegenstander op de een of andere manier proberen je te misleiden.

'Want op deze wijze gaat de duivel te werk; want hij beweegt niemand om goed te doen, neen niemand; evenmin doen zijn engelen het; evenmin doen zij het, die zich aan hem onderwerpen.'[33]

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: (...) 'niets is voor de kinderen der mensen schadelijker dan de invloed van een kwade geest, wanneer zij denken de Geest Gods te bezitten.[34]

In Moroni 7 in het Boek van Mormon staat hoe je die geestelijke ingevingen kunt toetsen. Lees dat hoofdstuk keer op keer zorgvuldig door.

Door vallen en opstaan zul je leren gehoor te geven aan die ingevingen.

Als je ooit een ingeving krijgt om iets te doen waar je je niet goed over *voelt*, iets waarvan je *weet* dat het verkeerd is en strijdig met de beginselen van het evangelie, doe het dan niet!

De kerk

De Heer openbaart zijn wil door dromen, visioenen en verschijningen, door engelen, door zijn stem, en door de stem van zijn dienstknechten.[35] 'Door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.'[36]

Het huis van God is een huis van orde. De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat 'het in tegenstrijd met Gods bestuur is dat een lid van de kerk of iemand anders aanwijzingen ontvangt voor hen die in gezag boven hem staan.'[37]

Je kunt wel openbaring voor jezelf ontvangen, of als ouder voor je gezin, of als leider of leerkracht voor degenen voor wie je verantwoordelijk bent.

Als iemand zich kritisch opstelt en negatieve gevoelens koestert, zal de Geest zich terugtrekken. Alleen als zij zich bekeren, zal de Geest terugkeren. Het is mijn ervaring dat de kanalen van inspiratie altijd die orde volgen. Je kunt je leiders met een gerust hart navolgen.

De Trooster

Denk nu niet dat jou verdriet, teleurstelling, mislukking of angst bespaard zullen blijven. Daar krijgt iedereen mee te maken, anders zouden we niet getoetst kunnen worden.

Door die beproevingen zul je leren waarom de Heilige Geest de Trooster wordt genoemd.

Je moet het leven, net als Nephi, het hoofd bieden: 'door de Geest geleid, van tevoren niet wetende, wat [je] moet doen'.[38]

Misschien heb je nog geen onwrikbaar getuigenis dat Jezus de Christus is. Oefen je geloof, en vertrouw op hen die dat wel hebben.

Ik heb dat onwrikbare getuigenis. Dat heb ik in mijn jeugd gekregen. Als ik daarvoor mijn twijfels had, vertrouwde ik op het getuigenis van een seminarieleerkracht. Hoewel *ik* het niet wist, *wist* ik toch dat *hij* het wel *wist*.

De Heer heeft gezegd: 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren.

'En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn.

'Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u.'[39]

Ik getuig van de macht van de Geest en dank God dat die weergaloze gave wordt gegeven aan jullie, onze jeugd, om jullie te leiden op het pad naar een gelukkig leven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

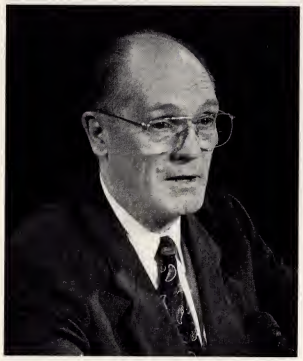
NOTEN

1 2 Timoteüs 3:1
2 Job 32:9
3 2 Timoteüs 3:7
4 Job 32:8
5 LV 84:46
6 LV 121:46
7 Moroni 10:5; zie ook 2 Nephi 32:5
8 2 Nephi 32:3
9 2 Nephi 31:13–14; 32:2
10 Alma 10:6
11 Zie Openbaring 3:20; cursivering toegevoegd
12 LV 9:7–8; cursivering toegevoegd
13 Zie 1 Nephi 14:28–30; 2 Nephi 32:7; Alma 12:9–11
14 4 Nephi 1:20; LV 85:6
15 *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 133
16 1 Nephi 17:45; cursivering toegevoegd
17 LV 110:1
18 LV 8:2
19 LV 6:15–16
20 LV 100:5
21 Enos 1:10
22 President Marion G. Romney, Conference Report, april 1964, blz. 124
23 *Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 457
24 Zie Alma 32:27–28, 38
25 LV 63:23; zie ook Johannes 4:14; Jeremia 2:13
26 Zie LV 89
27 LV 89:19
28 LV 25:12; cursivering toegevoegd
29 Efeziërs 5:18–19; cursivering toegevoegd
30 Shakespeare, 'Measure for Measure', Act 2, Scene 2, line 137
31 Psalm 46:10
32 LV 50:2–3
33 Moroni 7:17
34 *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 184
35 Zie LV 43:25
36 LV 1:38
37 *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 16
38 1 Nephi 4:6
39 Johannes 14:15–18

De openbaringen van de hemel

Ouderling L. Aldin Porter
van het Presidium der Zeventig

'We moeten handelen volgens de woorden van openbaring die ons zijn gegeven, voordat we met zekerheid kunnen weten dat de leringen waar zijn.'

Een paar jaar geleden was ik op een EHBO-afdeling van een ziekenhuis in Salt Lake City met mijn zoon en een buurjongen – het resultaat van een potje *football* in de achtertuin.

Terwijl we op de EHBO-afdeling op de dokter wachtten om een van de spelers op te lappen, zagen we dat er een jong meisje werd binnengebracht. Ze zal ongeveer zeventien zijn geweest – lang, slank, netjes gekleed – en reageerde heftig op een overdosis drugs. Terwijl we toekeken zakte ze in elkaar, en ik dacht: *Dat kan dat kind onmogelijk overleven.* Ik vroeg me af hoe ze in die droevige situatie was beland. Had ze de woorden van de profeten niet gehoord? Of had ze die weggelachen, als zijnde waarschuwingen van mannen die geen voeling meer hebben met de realiteit van de moderne wereld? Had iemand van ons nagelaten haar te onderwijzen? Kenden haar ouders de waarheid maar hadden zij die haar niet willen of kunnen voorhouden?

Terwijl ik wachtte in dat ziekenhuis, nadacht en voor haar bad, moest ik denken aan een beginsel dat de Heer ons leert in afdeling 89 van de Leer en Verbonden. Het staat in vers vier:

'Ziet, voorwaar, aldus zegt de Here tot u: Tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd, en waarschuw Ik u van te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven.'

Denk goed na over dit beginsel: '(...) heb Ik u gewaarschuwd en waarschuw Ik u van te voren (...) door openbaring.'

Wij in deze kerk verklaren in alle nederigheid en oprechtheid aan de wereld dat Joseph Smith jr. was voorbereid door de Heer Jezus Christus en aangewezen om het werktuig te zijn waardoor de leringen, de machten, de sleutels, het priesterschap, en de verordeningen op aarde werden hersteld. Sinds die dag is er een constante stroom aan openbaringen, ontvangen door hen die na hem door de Heer zijn geroepen als apostelen en profeten.

Gisteren hebben we Howard W. Hunter als de president van de kerk en als profeet, ziener, en openbaarder gesteund. Ik vraag me af of we enig idee hebben van het belang van die gebeurtenis. Het is het overdenken en bidden waard. Maar laat me eerst opmerken dat president Hunter een van die mannen is die dit heilige openbaringsgezag draagt. Hij doet dat al 35 jaar. De Heer heeft hem geroepen en we hebben hem onze steun verleend. Hij is geen nieuweling in de beginselen, het proces, en de praktijk van het ontvangen van goddelijke leiding.

Er is een vraag die ieder van ons eerbiedig en ernstig moet overdenken wil ons leven zijn zoals ons aller Vader zou willen. Die vraag is: wat is onze reactie als de levende profeten de wil van de Heer verkondigen? Dat is in elke bedeling de toets voor de mens.

Enkele jaren geleden zat ik in deze tabernakel toen president Joseph Fielding Smith aan dit spreekgestoelte stond. Het was de algemene priesterschapsbijeenkomst van april 1972, de laatste algemene conferentie voordat president Smith stierf. Hij zei: 'Er is iets wat we bijzonder duidelijk voor ogen moeten hebben. De president van de kerk noch het Eerste Presidium, noch de verenigde stem van het Eerste Presidium en de Twaalf zullen de heiligen ooit op een dwaalspoor brengen of raad uitzenden in de wereld die strijdig is met de zin en wil van de Heer.'[1]

Ik ontving die avond een getuigenis van de Geest dat hij de waarheid sprak. Ik kreeg een overweldigend gevoel van vrede en de verzekering dat de Heer van ons houdt en ons niet zonder leiding zal laten.

President J. Reuben Clark heeft een heel belangrijk onderscheid gemaakt in verband met openbaring van de Heer.

'Sommige algemene autoriteiten hebben een bijzondere roeping gekregen; zij bezitten een bijzondere gave; hun is steun verleend als profeet, ziener en openbaarder, wat hun een geestelijke begiftiging geeft in verband met hun prediking aan de mensen. Zij hebben het recht, de macht en autoriteit om de zin en de wil van God aan zijn volk te verklaren binnen het kader van de algehele macht en autoriteit van de president van de kerk.'[2]

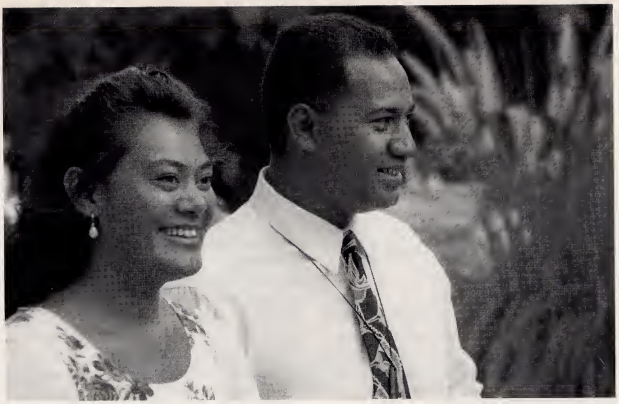
President Clark vervolgt: 'Andere algemene autoriteiten hebben deze bijzondere geestelijke begiftiging en autoriteit niet gekregen voor hun prediking; die beperking van macht en autoriteit heeft betrekking op elke andere functionaris en elk ander lid van de kerk, want geen van hen is geestelijk begiftigd als profeet, ziener, en openbaarder.'[3]

Ik benadruk dat de overigen van ons die specifieke macht en autoriteit niet hebben. De zeventigen hebben een begiftiging die uniek is; tempelpresidenten en tempelmaters hebben een begiftiging die uniek is; ringpresidenten en bisschoppen, zowel als vaders en moeders, hebben ook een unieke begiftiging; maar geen van ons heeft de macht, autoriteit of verantwoording die is gegeven aan het Eerste Presidium en de Twaalf.

U zult zich afvragen waarom ik dat punt zo benadruk. Dat is omdat een verkeerd begrip hiervan velen kan misleiden, wat vaak onnodige pijn tot gevolg heeft. Wie aanspraak maakt op vergelijkbare machten beweert vaak dat hij het doet met een oprecht hart en in alle eerlijkheid.

Iemands bedoelingen kunnen zuiver zijn. De oprechtheid mag totaal en compleet zijn. Toch geven zuivere bedoelingen en oprechtheid de leden van de kerk niet de autoriteit om leringen te verklaren die niet het fiat hebben van de levende profeten. Als lid van de kerk zijn we niet bevoegd om onze speculaties *in het openbaar* als de leer van de kerk te poneren. Noch kunnen we uit de leerstellige standpunten conclusies trekken die gebaseerd zijn op de redeneringen van mensen, zelfs niet als dat knappe en belezen mensen zijn.

De profeten zijn niet alleen geroepen om de leer te ontvangen en de verordeningen te

leiden door de sleutels die ze bezitten. Ze hebben ook de verantwoordelijkheid om de verlossende leer zuiver te houden zodat de mensen die leer in haar ware vorm kunnen horen en voelen.

Soms zijn er mensen die op eigen gezag gaan handelen in deze zaken. Helaas leidt hun hoogmoed hen op een pad waar President Spencer W. Kimball ons voor heeft gewaarschuwd:

'Afval begint gewoonlijk met vragen, twijfel en kritiek. (...) Zij die de dode profeten eren en prijzen beginnen nu de levende te stenigen. Zij keren terug tot de uitspraken van de dode leiders en beweren dat die niet overeenkomen met huidige programma's. Zij houden zichzelf voor dat er verschillen zijn tussen de gebruiken van de overleden leiders en de leiders van vandaag. (...) Zij zeggen van het evangelie en de kerk te houden, maar vinden dat de leiders een beetje afgedwaald zijn! (...) Vervolgens zeggen ze dat, hoewel het evangelie en de kerk goddelijk zijn, de leiders afvallig zijn. Tot op dat moment is het een passief gebeuren geweest, maar nu wordt het een actief verzet, en vaak begint de 'tot bloei komende' afvallige zijn standpunt te verkondigen en een kruistocht te voeren. (...) Hij verwacht nu vervolging en neemt een martelaarshouding aan, en als ten slotte excommunicatie volgt, sluit hij zich bij andere afvalligen aan om een sekte te vormen en in stand te houden. In dit stadium eist hij waarschijnlijk openbaring voor zichzelf op, openbaringen van de Heer die hem richting geven in zijn interpretaties en zijn handelingen. Deze manifestaties, beweert hij, staan boven die van de levende leiders.'[4]

Bijna zonder uitzondering zal iemand die zich op het pad bevind dat President Kimball beschreven heeft, raad van priesterschapsleiders krijgen, en zij zullen hem zelfs terechtwijzen. Velen geven gehoor aan de raad, sommigen doen dat niet.

Raad wordt niet alleen gegeven voor ons eigen bestwil, maar ook tot zegen van hen die misleid zouden kunnen worden door dat wat we kunnen zeggen of doen. Ik ben mijn broeders zeer dankbaar dat zij genoeg om mij gaven om bij tijd en wijle in duidelijke taal met mij te spreken.

Hoe hunnen we, omringd door wereldse invloeden, inschikkelijk en nederig blijven, waardoor wij ontvankelijk zijn voor zulke raad? Ik vrees dat we zo opgaan in recreatie, video's, televisie, en alles wat je met geld maar kunt kopen dat we weinig tijd overlaten voor eeuwige zaken. Wij nemen niet de tijd om de leer der eeuwigheid te leren kennen – want dat vereist opoffering, inzet en moeite. Daarbij hebben we zozeer geleerd te leven in een wereld vol lawaai en haast, dat we vaak immuun zijn geworden voor de Geest van de Heer en de vreedzame zaken van het koninkrijk.[5]

Hoe bereiden we ons erop voor om één te zijn met het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf?

Op een keer tijdens zijn sterfelijke bediening werd de Heiland uitgedaagd door hen die tegen hem waren. Zij vroegen zich af hoe iemand met die mate van zekerheid kon spreken zonder de opleiding van de wereld.

'Jezus antwoordde hun en zeide: Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft. Indien iemand diens wil *doen* wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek.'[6]

We moeten de wil van onze Hemelse Vader leren kennen door ernstige studie. Vervolgens moeten we ernaar handelen. Studie alleen is niet genoeg, we moeten handelen volgens de woorden van openbaring die ons zijn gegeven, voordat we met zekerheid kunnen weten dat de leringen waar zijn. Op de dag dat de kerk werd georganiseerd in 1830, gaf de Heer een prachtige belofte aan hen die *in zijn wijngaard werken*.

'Want zie, Ik zal allen, die *in mijn wijngaard werken* zegenen met een grote zegen, en *zij zullen zijn [Joseph Smiths] woorden geloven*, die hem van Mijnentwege door de Trooster worden gegeven, die openbaart, dat Jezus door zondige mensen voor de zonden der wereld werd gekruisigd, ja, voor de vergeving der zonden voor het verslagen hart.'[7]

Als we bereid zijn met alle ijver de raad en instructie te volgen die de verenigde stem is van deze broeders, zullen we van de leer weten of die van God is of dat ze uit zichzelf spreken.

Nederig en plechtig – met een duidelijk begrip van de consequenties die het geven van mijn getuigenis in deze omstandigheden met zich meebrengen – verklaar ik dat God op onmiskenbare manier aan mij duidelijk heeft gemaakt dat Hij levende profeten, zieners en openbaarders heeft geroepen en dat Hij ze steunt. De Here God van Israël zal hen leiden, en zij zullen ons niet misleiden. Wanneer u een document ziet, een toespraak, een brief, of welke instructie dan ook, die door de Raad van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf is uitgegeven, moet het worden herkend als dat wat het zeker is: de zin en de wil van de Heer voor zijn volk in deze tijd.

We hebben geen grotere profeten nodig. We hebben een luisterend oor nodig. We hebben een hart nodig dat rein genoeg is om hun woorden te kunnen *voelen*. We hebben een ziel nodig die zich wil verplichten om de verbonden na te komen.

Ik bid dat ieder van ons die beslissende ervaring zal hebben waarin de Geest met kracht – zelfs vuur – tot onze ziel getuigt dat we geleid worden door de geroepen dienstknechten van de Heer. Ik bid dat wij die gemoedsrust zullen krijgen die komt door kennis, overgebracht door een macht die alle menselijke mogelijkheden te boven gaat, dat God zich van ons bewust is en dat Hij in deze tijd dienstknechten heeft voortgebracht om ons te leiden onder de macht en inspiratie van zijn nauwlettende aandacht.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1 Conference Report, april 1972, blz. 99.

2 Geciteerd in Brent L. Top, Larry E. Dahl en Walter D. Bowen, *Follow the Living Prophets* (Salt Lake City: Bookcraft, 1993), blz. 34–35).

3 Idem.

4 *The Teachings of Spencer W. Kimball* (Salt Lake City: Bookcraft, 1982), blz. 462.

5 LV 36:2.

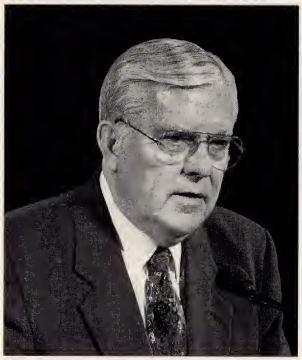
6 Johannes 7:16–17; cursivering toegevoegd.

7 LV; cursivering toegevoegd.

De herstelde waarheid

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Waarschijnlijk is de belangrijkste les die de jonge Joseph in het heilige bos leerde deze gewichtige waarheid: de hemel is niet verzegeld.'

Drie weken geleden kreeg ik de opdracht tijdens de open dagen van de Orlando-tempel de vertegenwoordigers van de geestelijkheid, de pers, de overheid, het onderwijs en de zakenwereld rond te leiden. Voordat ik aan de rondleiding begon, verklaarde ik hun de positie en de fundamentele leer van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik wilde dat ze wisten waarom het evangelie van Jezus Christus op aarde was hersteld door de profeet Joseph Smith. Eerst dan zouden ze het goddelijk doel en de eeuwige betekenis van de tempel kunnen begrijpen. Mijn boodschap vanmorgen is de leden van de kerk eraan te herinneren wat ze bezitten, en de niet-leden uit te nodigen de noodzaak van de herstelling van het evangelie te begrijpen.

De aardse bediening van Jezus Christus was betrekkelijk kort. Hij is slechts 33 jaar geworden en zijn bediening duurde maar drie jaar. Maar in die drie jaar heeft hij de mensheid alles geleerd wat nodig is om alle zegeningen te ontvangen die onze Hemelse Vader voor zijn kinderen klaar heeft liggen. Hij beëindigde zijn bediening met de liefderijkste en belangrijkste dienst in de geschiedenis van de wereld: de verzoening.

Een van de belangrijkste verrichtingen van de Heiland was de stichting van zijn kerk. Paulus leerde dat Christus 'zowel apostelen als profeten [heeft] gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus' (Efeziërs 4:11–12).

Toen Jezus zijn twaalf apostelen riep, legde Hij hun de handen op, ordende hen en verleende hun het gezag om in zijn naam te handelen en zijn kerk te besturen. Wij nemen aan dat Petrus het hoofd van de apostelen, of president van de kerk, is geworden na de dood, opstanding en hemelvaart van Christus. De vroege christenen hadden vervolging en ontbering te verdragen. Petrus en zijn broeders hadden er een hele klus aan de kerk bijeen en de leer zuiver te houden. Zij reisden veel en schreven elkaar over de problemen waarmee ze te kampen hadden, maar de informatie reisde zo langzaam en de kerk en haar leer waren zo nieuw, dat het moeilijk was valse leer te corrigeren voordat ze wortel geschoten had.

In het Nieuwe Testament kunnen we lezen dat de eerste apostelen hard werkten om de kerk die Jezus aan hun zorg had overgelaten in stand te houden, maar dat zij wisten dat hun inspanningen uiteindelijk vergeefs zouden zijn. Paulus schreef aan de heiligen in Tessaloniki, die ongedurig op de wederkomst van Christus zaten te wachten: 'want eerst moet de afval komen' (zie 2 Tessalonicenzen 2:3). Ook waarschuwde hij Timoteüs dat er 'een tijd [komt] dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen (...), dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren' (2 Timoteüs 4:3–4).

En Petrus verwachtte de grote afval toen hij het had over 'tijden van de verademing' die zouden komen voordat God wederom Jezus Christus zou zenden 'die voor u tevoren bestemd was (...); Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher' (Handelingen 3:19–21).

Met de ons bekende uitzondering van de apostel Johannes, stierven Petrus en zijn mede-apostelen uiteindelijk een gewelddadige dood. De apostel Johannes en de leden van de kerk probeerden te overleven te midden van afschuwelijke onderdrukking. Het is aan hen te danken dat het christendom het overleefde en tegen het einde van de tweede eeuw na Christus een invloedrijke kracht was geworden. Vele moedige heiligen hebben ervoor gezorgd dat het christendom bleef bestaan.

Ondanks het belang van de werken van die heiligen, hadden ze toch niet hetzelfde apostolische gezag dat Petrus en de andere apostelen hadden ontvangen onder de handen van de Heer Jezus Christus zelf. Toen dat gezag verloren was gegaan, begonnen de mensen uit te zien naar andere bronnen voor leerstellige uitleg. Als gevolg daarvan gingen vele eenvoudige en kostbare waarheden verloren.

Uit de geschiedenis weten wij van een groot concilie dat in 325 na Christus in Nicea gehouden werd. Inmiddels was het christendom uit de donkere kerkers van Rome te voorschijn gekomen om de staatsgodsdienst van het Romeinse Rijk te worden, maar de kerk had nog steeds problemen – voornamelijk wegens het feit dat de christenen het onderling niet eens konden worden over de leer. Om aan de meningsverschillen een eind te maken, riep keizer Constantinus een groep christelijke bisschoppen te zamen die eens en voor altijd de officiële leer van de kerk moesten vastleggen.

Er werd niet zo gauw overeenstemming bereikt. De meningen over fundamentele onderwerpen als het wezen van God liepen sterk uiteen en er werd verhit gedebatteerd. De beslissingen werden niet bereikt op grond van inspiratie of openbaring, maar volgens meerderheid van stemmen. Sommige partijen die het er niet mee eens waren, splitsten zich af en vormden nieuwe kerken. Dergelijke leerstellige concilies werden later in 451, 787 en 1545 gehouden, met nog meer afscheidingen als resultaat.

De mooie eenvoud van het evangelie van Christus werd aangevallen door een vijand die voor meer verwoesting zorgde dan de zwepen en kruisen van het oude Rome: de wisselvallige filosofieën van ongeïnspireerde mannen. De leer stoelde meer op publieke opinie dan op openbaring. Dit tijdperk noemen wij de Middeleeuwen, een tijdperk van geestelijke duisternis. Ze waren duister hoofdzakelijk omdat het licht van het evangelie van Jezus Christus verloren was gegaan.

In 1517 echter raakte de Geest Maarten Luther aan, een Duits priester die onvrede had met het feit dat de kerk zover afgedwaald was van het evangelie zoals Christus dat gepredikt had. Zijn werk leidde tot hervorming, een beweging die werd uitgebreid door visionaire mensen als

Een cameraman tijdens de priesterschapsbijeenkomst van de conferentie.

Johannes Calvijn, Huldrych Zwingli, John Wesley en John Smith.

Ik geloof dat deze hervormers geïnspireerd waren om een godsdienstig klimaat te scheppen waarin God de verloren waarheden en het verloren gezag van het priesterschap kon herstellen. Op gelijke wijze inspireerde God de eerste ontdekkers en kolonisten van Amerika en de opstellers van de grondwet van de Verenigde Staten om een landsbestuur te ontwikkelen waaronder het evangelie hersteld kon worden.

Tegen 1820 was de wereld klaar voor 'de wederoprichting aller dingen' waarvan Petrus had gesproken en alle 'heilige profeten [van God], van oudsher' (Handelingen 3:21).

In die tijd was er godsdienstige onrust op het platteland in het noorden van de staat New York. Voorgangers van verschillende kerken streden afgunstig om de gelovigen in de dorpen en gehuchten, waaronder Palmyra, waar het gezin van Joseph Smith senior en Lucy Mack Smith woonde.

Het gezin Smith raakte ook betrokken in die godsdienstige opwinding en verscheidene gezinsleden sloten zich bij verschillende kerken aan. Moeder Smith en drie van de kinderen – Hyrum, Samuel en Sophronia – sloten zich bij een kerk aan (zie GJS 1:7) en vader Smith en z'n oudste zoon, Alvin, bij een andere.

Toen de 14-jarige Joseph junior erover nadacht bij welke kerk hij zich wilde aansluiten, onderzocht hij elke geloofsrichting zorgvuldig. Hij luisterde naar de respectieve predikanten en probeerde de waarheid te ontdekken. Hij wist dat er 'één Heer, één geloof, één doop' (Efeziërs 4:5) was, maar hij wist niet welke.

'Middenin deze woordenstrijd en botsende meningen', schreef Joseph Smith later, 'vroeg ik me vaak af: Wat moet ik doen? Welke van al deze groepen hebben gelijk, of hebben ze allemaal ongelijk? Als er één gelijk heeft, welke is dat dan, en hoe kom ik het te weten?' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:10).

De jonge Joseph zocht de antwoorden op zijn vragen in de Schriften. Toen hij in de Bijbel las, werd hij getroffen door een eenvoudige, directe aansporing in de brief van Jakobus: 'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden' (Jakobus 1:5).

Joseph dacht hierover na: 'Nog nooit had een tekst uit de Schriften een mensenhart sterker getroffen, dan deze, toen, het mijne. Hij leek wel met grote kracht in iedere vezel van mijn hart door te dringen. Ik dacht telkens en telkens weer over deze tekst na, in het besef dat, als iemand ooit wijsheid van God nodig had, ik het was; ik immers wist niet wat ik doen moest, en als ik niet meer wijsheid zou krijgen dan ik toen bezat, zou ik het nooit te weten komen' (GJS 1:12).

Met het eenvoudige geloof van een jongeman en gemotiveerd door de inspiratie van de Heilige Geest, besloot Joseph naar een bos in de nabijheid van zijn ouderlijk huis te gaan en Jakobus' belofte te beproeven.

Op een mooie, heldere lentemorgen trok Joseph zich terug in het bos. Toen hij een rustige, afgelegen plek had gevonden en om zich heen had gekeken om te zien of hij wel alleen was, knielde hij neer en bad. Nauwelijks had hij dat gedaan of hij werd bevangen door een overweldigend gevoel van duisternis, alsof een of andere kwade macht hem probeerde ervan af te brengen. Joseph gaf zich niet over, bad des te vuriger tot God – en God zelf antwoordde.

Ik lees voor uit het relaas van Joseph:

'[Ik zag] recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel (...)

'Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!' (GJS 1:16–17).

Ik getuig tot u dat die Personen God, onze Hemelse Vader, en zijn verrezen Zoon, Jezus Christus, waren in een van de heiligste geestelijke manifestaties aller tijden!

Zij zeiden tegen Joseph dat hij zich bij geen van de bestaande kerken moest aansluiten.

Toen Zij hun boodschap gebracht hadden, vertrokken de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus. Joseph bleef lichamelijk uitgeput achter, maar wel geestelijk verrijkt met opwindende herstelde waarheid. Hij wist nu zeker dat God, onze Hemelse Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, echt bestaan, want hij had Ze gezien. Hij wist dat Ze twee afzonderlijke personen zijn. Hij wist dat geen kerk op aarde het gezag van het priesterschap had om in de naam van onze Hemelse Vader en Jezus Christus te handelen.

Waarschijnlijk is de belangrijkste les die de jonge Joseph in het heilige bos leerde deze gewichtige waarheid: de hemel is *niet* verzegeld. God communiceert met stervelingen. Hij heeft ons net zo lief als Hij de mensen liefhad die vroeger hebben geleefd. Welk een troost is die heerlijke zekerheid in een wereld vol verwarring en ontmoediging! Welke gevoelens van *vrede* en *geborgenheid* vervullen het hart van iemand die begrijpt dat de hemelse God ons kent en om ons geeft, individueel en collectief, en dat Hij ons boodschappen geeft, ofwel rechtstreeks, ofwel door zijn levende profeten, als wij dat nodig hebben.

Mijn dierbare vrienden, ik getuig tot u dat dit waar is en dat de Vader en de Zoon aan Joseph Smith verschenen zijn in een wonderbaarlijk visioen, als een stap in het proces van de herstelling van de volheid van het evangelie van Jezus Christus op aarde. In volgende, even wonderbaarlijke, ervaringen was Joseph Smith Gods werktuig bij:

- De vertaling, ontleend aan oude kro-

nieken, van Heilige Schrift, het Boek van Mormon, een getuige van Jezus Christus;

- De herstelling van het gezag van het priesterschap;
- De herstelling van de sleutels der verzegeling om het hart van de kinderen tot de vaders te wenden;
- De oprichting van de herstelde Kerk van Jezus Christus in deze laatste dagen, met het volledige evangelie zoals dat in het midden des tijds door de Heiland en zijn apostelen werd gepredikt;
- De vervulling van bijbelse profetie;
- De voorbereiding op de wederkomst van Jezus Christus.

Tijdens de rondleidingen in de Orlando-tempel zei ik tegen de gasten die niet van ons geloof zijn, dat ik het wel begreep als zij deze boodschap overweldigend vonden. Ik zei tegen mijn vrienden in Orlando, zoals ik dat hier ook vanmorgen zeg, dat het evangelie ofwel hersteld is, ofwel niet hersteld is. Ofwel is de oorspronkelijke kerk van de Heiland en haar leer verloren gegaan, ofwel ze is dat niet. Het Boek van Mormon is een getuige van Jezus Christus, of het is dat niet. Het volledige evangelie van Jezus Christus is op aarde hersteld door Gods gekozen profeet in de laatste dagen, ofwel het is dat niet.

Zo eenvoudig is de waarheid. Ofwel deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden zoals ik getuigd heb, ofwel ze hebben niet plaatsgevonden. Als apostel van de Heer Jezus Christus in de laatste dagen getuig ik, en met mij miljoenen getrouwe leden van de kerk, dat wat ik u vanochtend uitgelegd heb, waar is. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is op aarde hersteld door Joseph Smith en wordt nu geleid door een levende profeet. Dat weet ik zeker!

Deze informatie is alleen van waarde voor ons als we zelf weten dat ze waar is. Gelukkig hebben we een eenvoudige maar zekere manier om erachter te komen. Het vereist enige inspanning en oprecht gebed. Maar het is de moeite waard!

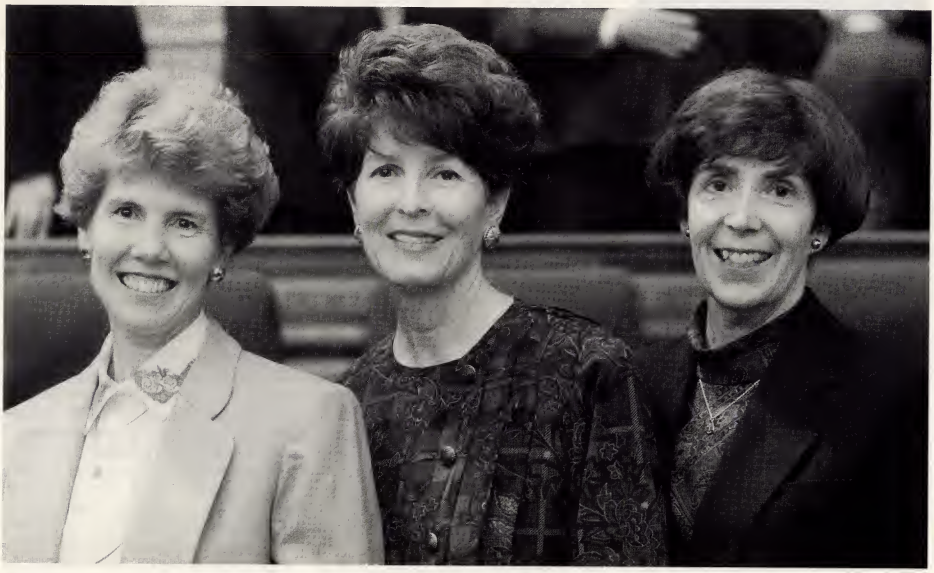
In het laatste hoofdstuk van het Boek van Mormon staat een belangrijke belofte van een oude profeet, genaamd Moroni, aan degenen die op zekere dag deze Schriftuur zouden lezen. Zijn belofte geldt voor iedere oprechte waarheidszoeker. Dit zijn z'n woorden: 'En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid ervan aan u bekendmaken.

'En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten' (Moroni 10:4–5).

Moroni spoort ons aan rechtstreeks naar de bron van waarheid te gaan voor antwoorden op onze vragen. Als wij ons nederig en oprecht tot Hem wenden, zal Hij ons helpen om waarheid van dwaling te onderscheiden. Zoals de Heiland zijn discipelen verzekerde: 'En gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken' (Johannes 8:32).

Broeders en zusters, we kennen de waarheid en omdat dat zo is, wordt er van ons verwacht dat we die aan alle kinderen van onze Hemelse Vader uitdragen. Tegen onze dierbare vrienden van de kerk zeg ik, laat alstublieft deze gelegenheid niet aan u voorbijgaan om persoonlijke openbaring van God te ontvangen. Denk na over wat ik gezegd heb. Overweeg het zorgvuldig. Vergelijk het met alles wat u gelooft. Behoud het goede en voeg daaraan toe het volledige, herstelde evangelie van Jezus Christus. Ga na wat u hebt gevoeld onder het luisteren. Doe dan de uiteindelijke proef op de som: vraag het aan God. Wees gespitst op zijn antwoord; en volg dan uw gevoelens.

Als u dat doet, ben ik ervan overtuigd dat u te weten zult komen, zoals ik dat weet, dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de ware kerk van God op aarde is. Mijn dierbare vrienden, dat God u zal zegenen met de vrede en de vreugde die het evangelie verschaft, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het nieuwe jeugdwerkpresidium, van links: Anne G. Wirthlin, eerste raadgeefster; presidente Patricia P. Pinegar; en Susan Carol L. Warner, tweede raadgeefster.

De wezen en weduwen – geliefd door God

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Welk een macht, gevoeligheid en medeleven werden door onze Meester en ons Voorbeeld tentoongespreid. Ook wij kunnen anderen tot zegen zijn als we zijn nobele voorbeeld maar willen volgen.'

Vele jaren geleden heb ik eens een grote vergadering van kerkleden bijgewoond in Berlijn. Een geest van rustige eerbied verspreidde zich onder de menigte terwijl er een orgelprelude van lofzangen werd gespeeld. Ik keek naar degenen die voor mij zaten. Het waren vaders en moeders en betrekkelijk weinig kinderen. Het grootste gedeelte van degenen die op de overvolle banken zaten, waren vrouwen van middelbare leeftijd – en ze waren alleen. Plotseling drong het tot mij door dat zij misschien weduwen waren die hun echtgenoten tijdens de Tweede Wereldoorlog hadden verloren. Mijn nieuwsgierigheid eiste een antwoord op mijn onuitgesproken gedachte, dus vroeg ik aan de persoon die de vergadering leidde om een soort appel te houden. Toen hij al diegenen die weduwe waren vroeg om op te staan, bleek dat wel de helft van die grote menigte opstond. Hun gezicht weerspiegelde de meedogenloze gevolgen van de wreedheid van de oorlog. Hun hoop was vernietigd, hun leven was gewijzigd en hun toekomst was hun ontnomen. Achter ieder gelaat bevond zich een verhaal van verdriet. Ik hield een toespraak voor hen en voor allen die eens de liefde hadden gekend en dan diegenen hadden verloren die hen het meest dierbaar waren.

Frederick W. Babbel, die ouderling Ezra Taft Benson na de oorlog heeft vergezeld op zijn reis naar Europa om de heiligen te helpen die een zware strijd om het bestaan voerden, vertelt een hartverscheurend verhaal in zijn boek *On Wings of Faith*. Een vrouw, moeder van vier kleine kinderen, was pas weduwe geworden. Haar man, jong en knap, die ze meer liefhad dan het leven zelf, was omgekomen in de laatste dagen van de angstwekkende veldslagen in hun geboortestreek Oost-Pruisen. Zij en haar kinderen waren gedwongen om naar West-Duitsland te vluchten, een afstand van zo'n vijftienhonderd kilometer. Het was zacht weer toen zij hun lange en moeilijke reis te voet begonnen. Het constante gevaar van wanhopige vluchtelingen en plunderende troepen was moeilijk genoeg; maar toen kwam de kou van de winter, vergezeld van sneeuw en ijs. Haar zeer beperkte middelen waren nu geheel uitgeput. Alles wat zij had was haar sterke geloof in God en in het evangelie zoals het was geopenbaard aan de profeet van de laatste dagen, Joseph Smith.

Op zekere ochtend gebeurde het ondenkbare; ze werd wakker met een beklemmend hart. Het lichaampje van haar driejarige dochtertje was koud en stil, en ze realiseerde zich dat de dood haar had opgeëist. Met grote moeite bereidde de moeder een ondiep graf, waarin ze haar dierbare kind begroef.

De dood zou echter steeds opnieuw haar metgezel zijn op die reis. Haar kind van zeven stierf, en toen haar vijfjarig zoontje. Haar wanhoop nam haar geheel in beslag. Uiteindelijk, toen ze haar bestemming haast had bereikt, stierf ook de baby in haar armen. Zij had haar man en al haar kinderen verloren. Zij had al haar aardse goederen, haar huis, en zelfs haar geboorteland opgegeven.

Uit de diepte van haar wanhoop knielde zij neer en bad vuriger dan zij ooit in haar leven had gedaan: 'Lieve Hemelse Vader, ik weet niet hoe ik verder kan gaan. Ik heb niets meer over – alleen mijn geloof in U. Ik voel in de verslagenheid van mijn ziel een overweldigende dankbaarheid voor het zoenoffer van uw Zoon, Jezus Christus. Ik weet dat ik, dankzij zijn lijden en dood, weer met mijn gezin zal leven; omdat Hij de ketenen des doods heeft verbroken, zal ik mijn kinderen weer in het vlees zien en het voorrecht hebben hen op te voeden. Hoewel ik op dit moment geen verlangen heb om te leven, doe ik dat toch, zodat wij als gezin herenigd zullen worden om samen bij U terug te keren.' Dit gebed, dit getuigenis, gaf haar de kracht om haar uiteindelijke doel, Karlsruhe, te bereiken.

Misschien niet zo wreed en aangrijpend, doch evenzeer ontroerend, zijn de levens die beschreven worden in de overlijdensberichten in onze tijd als de ongenode vijand, de dood genaamd, op het toneel van ons sterfelijk bestaan verschijnt en een liefdevolle echtgenoot of lieve vrouw uit ons bereik rukt, en vaak ook op jeugdige leeftijd onze kinderen en kleinkinderen. De dood toont geen genade. De dood kent geen aanneming des persoons, maar bezoekt allen op verraderlijke manier. Soms is het na een lange lijdensweg en is het een zegen, terwijl in andere gevallen zij die in de kracht van hun leven verkeren, worden weggerukt.

Zoals vanouds stellen zij die door smart gebroken zijn, geregeld en stilzwijgend de oude vraag: 'Is er geen balsem in Gilead?'[1] 'Waarom ik; waarom nu?'

De woorden van een prachtig lofzang verschaffen gedeeltelijk een antwoord:

Waar is een toevluchtsoord? Waar is verlichting
Als het verstand'lijk woord geen uitkomst meer biedt,
als, met geloof verflauwd, zoekend naar richting,
ik mij afzijdig houd met mijn verdriet?

Hij worstelt met mij mee, deelt in mijn lijden
In mijn Getsemane, Heiland en Vriend.
Zijn vrede geeft Hij mij, rust in mijn strijden.
Goed en constant is Hij, eeuwig alziend.[2]

Het lot van de weduwe is een terugkerend onderwerp in de Heilige Schriften. Ons hart gaat uit naar de weduwe in Sarefat. Haar man was gestorven. Haar kleine voorraad eten was opgebruikt. Verhongering en dood wachtten haar. Toen kwam de profeet van God met een schijnbaar schaamteloos gebod dat de weduwe hem te eten moest geven. Haar antwoord is bijzonder aangrijpend: 'Zowaar de Here, uw God, leeft, ik heb geen broodkoek, maar enkel een handvol meel in de pot en een weinig olie in de kruik. En zie, ik ben bezig een paar stukken hout te sprok-

kelen. Dan wil ik het thuis voor mij en mijn zoon gaan bereiden, en als wij het gegeten hebben, moeten wij maar sterven.'[3]

De geruststellende woorden van Elia doordrongen haar gehele ziel:

'Vrees niet, ga het thuis bereiden, zoals gij gezegd hebt, doch bereid mij daarvan eerst een kleine koek en breng mij die hier; voor u en uw zoon kunt gij het later bereiden.

'Want zo zegt de Here, de God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken. (...)

'Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had. (...) Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet.'[4]

Zoals de weduwe van Sarefat was ook de weduwe in Naïn. Het Nieuwe Testament van onze Heer geeft een ontroerend verslag van het liefdevolle respect dat de Meester voor de treurende weduwe had:

'En het geschiedde (...) dat Hij reisde naar een stad, genaamd Naïn. En zijn discipelen reisden met Hem, en een grote schare.

'Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was, en veel volk uit de stad was bij haar.

'En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zeide tot haar: Ween niet.

'En naderbij gekomen raakte Hij de baar aan – de dragers stonden stil – en zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op!

'En de dode ging overeind zitten en begon te spreken, en Hij gaf hem aan zijn moeder.'[5]

Welk een macht, gevoeligheid en medeleven werden door onze Meester en ons Voorbeeld tentoongespreid. Ook wij kunnen anderen tot zegen zijn als we zijn nobele voorbeeld maar willen volgen. Gelegenheden doen zich overal voor. Wat wij nodig hebben is ogen om het beklagenswaardige lot te zien, oren om het onuitgesproken smeken van een gebroken hart te horen; ja, en een ziel vol medeleven, zodat wij niet alleen van oog tot oog of van stem tot oor kunnen communiceren, maar zoals op de verheven manier van de Heiland, van hart tot hart.

Het woord *weduwe* schijnt een zeer belangrijke betekenis voor onze Heer te hebben gehad. Hij waarschuwde zijn discipelen voor het voorbeeld van de schriftgeleerden, die rechtschapenheid veinsden met hun lange gewaden en lange gebeden, maar die de huizen van de weduwen opaten.[6]

Aan de Nephieten werd deze rechtstreekse waarschuwing gegeven: 'En ik zal tot u komen om te oordelen; en Ik zal een snelle Getuige zijn tegen (...) hen, die (...) de weduwe verdrukken.'[7]

Aan de profeet Joseph Smith gaf Hij de volgende opdracht: 'En de voorraadschuur moet door de vrijwillige gaven der kerk worden onderhouden; en voor de weduwen en wezen, moet worden gezorgd, alsmede voor de armen.[8]

Presiderende bisschop Merrill J. Bateman, links, en bisschop H. David Burton, eerste raadgever in de Presiderende Bisschap, genieten zichtbaar van de conferentie.

Het huis van de weduwe is meestal niet groot of sierlijk. Vaak is het juist bescheiden en eenvoudig. Het ligt dikwijls verscholen bovenaan een trap of achteraan een gang en bestaat uit een enkele kamer. Naar zulke huizen stuurt hij u en mij.

Er kan een werkelijke behoefte aan levensmiddelen, kleding of zelfs onderdak zijn. Zulke dingen kunnen verschaft worden. Bijna altijd blijft er hoop op dat speciale bloemetje om de ziel te voeden.

'Bezoekt de eenzamen, de treurigen,
Troost de huilenden, de vermoeiden.
O, verspreid liefdevolle daden op uw pad
En maak de wereld vandaag een mooiere plaats.'[9]

Laten wij bedenken dat de begrafenisbloemen verwelken en de condoleanties van vrienden herinneringen worden, en dat de gebeden en toespraken vervagen in de gangen van ons geheugen. Zij die treuren zijn meestal alleen. Het gelach van kinderen, het rumoer van tieners, en de liefdevolle bezorgdheid van een overleden metgezel worden gemist. De klok tikt harder, de tijd gaat langzamer voorbij, en vier muren vormen inderdaad een gevangenis.

Hopelijk kunnen we ons allemaal de woorden, die gesproken werden door de Meester om ons tot goede daden aan te sporen, herinneren en aanvoelen, 'In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.'[10]

Wijlen ouderling Richard L. Evans heeft voor onze overdenking en handeling deze waarschuwing achtergelaten:

'Wij die jong zijn, mogen nooit zo blindelings worden opgeslorpt door onze eigen bezigheden dat we vergeten dat er nog anderen zijn die in eenzaamheid zullen leven, tenzij wij hen laten delen in ons leven, zoals zij ooit ons in hun leven hebben laten delen. Wij kunnen hun niet hun jeugd teruggeven. Maar we kunnen hen helpen om te leven in de warme gloed van een zonsondergang, die door onze oplettendheid, onze voorzorg, en onze actieve en ongeveinsde liefde mooier wordt gemaakt. Leven in zijn volledigheid is een liefdevolle dienstverlening van generatie op generatie. God geve dat zij die ons toebehoren nooit in eenzaamheid zullen achterblijven.'[11]

Vele jaren geleden werd de Salt Lakevallei door een strenge droogte getroffen. De produkten in de opslagplaats voor de bisschoppen op Welfare Square waren niet van de gebruikelijke kwaliteit, noch werden ze in overvloed gevonden. Vele produkten ontbraken, in het bijzonder vers fruit. Het gebed dat ik op een bepaalde avond opzond toen ik me als jonge bisschop zorgen maakte over de behoeften van de vele weduwen in mijn wijk, is van bijzondere betekenis voor mij. Ik vertelde de Heer dat deze weduwen, die onder de beste vrouwen gerekend konden worden die ik in de sterfelijkheid kende,

en wier behoeften eenvoudig en bescheiden waren, geen hulpmiddelen hadden waarop ze konden terugvallen.

De volgende ochtend kreeg ik een telefoontje van een lid van de wijk. Hij was de eigenaar van een landbouwproduktenbedrijf dat in onze wijk gesitueerd was. 'Bisschop,' zei hij, 'ik wil graag een vrachtwagen met sinaasappels, grapefruits en bananen naar het magazijn voor de bisschoppen sturen om aan de behoeftigen te geven. Zou u maatregelen kunnen treffen?' En of ik maatregelen kon treffen! De opslagplaats voor de bisschoppen werd gewaarschuwd. Vervolgens werden alle bisschoppen gebeld, die zorgden voor de verdeling van de gehele vracht. Bisschop Jesse M. Drury, de geliefde welzijnspionier en winkelier, zei dat hij nog nooit zo'n dag had meegemaakt. Hij beschreef de gebeurtenis in één woord: 'Geweldig!'

De vrouw van die gulle zakenman is nu ook weduwe. Ik weet dat de beslissing die zij en haar man toen hebben genomen een mooie herinnering voor haar is en haar ziel troost en vrede schenkt.

Ik uit mijn oprechte waardering voor een ieder die de weduwe indachtig is. Voor de attente buren die een weduwe voor een maaltijd uitnodigen; en voor dat vorstelijke leger van edele vrouwen, de huisbezoeksters van de zustershulpvereniging, voeg ik toe, moge God u zegenen voor uw vriendelijke daden en uw ongeveinsde liefde jegens haar, die de armen uitstrekt naar verdwenen handen en luistert naar stemmen die voorgoed gestild zijn. De woorden van de profeet Joseph Smith beschrijven hun roeping: 'Ik woonde op verzoek de vrouwelijke hulpvereniging bij, wiens oogmerk het is om de armen, de behoeftigen, de weduwen en de wezen te ondersteunen, en alle liefdadige doeleinden na te streven.'[12]

Ik wil alle zorgzame, meelevende bisschoppen bedanken die erop toezien dat er geen weduwe is met lege kasten, of een onverwarmd huis of dat geen leven zonder zegeningen is. Ik bewonder de wijkleiders die de weduwen voor alle gezellige activiteiten uitnodigen, en vaak een jonge Aäronisch-priesterschapsdrager als begeleider verschaffen.

Vaak bestaat de behoefte van de weduwe niet uit levensmiddelen of onderdak, maar uit een gevoel van betrokkenheid bij bepaalde gebeurtenissen. President Bryan Richards uit Salt Lake City, die nu als zendingspresident werkzaam is, bracht een lieve weduwe naar mijn kantoor wiens man gestorven was tijdens hun voltijdzending. President Richards legde uit dat zij over voldoende financiële middelen beschikte en dat zij het verlangen had om de opbrengst van twee levensverzekeringen van haar overleden man aan het algemeen zendingsfonds van de kerk te schenken. Ik kon mijn tranen niet bedwingen toen ze me op bescheiden manier meedeelde: 'Dat is wat ik verlang. Het is wat mijn zendingsbewuste man zou willen.' De gave werd ontvangen en genoteerd als een zeer belangrijke bijdrage aan het zendingswerk. Ik zag hoe de kwitantie werd uitgeschreven in haar naam, maar ik geloof in mijn hart dat het ook in de hemel werd genoteerd. Ik nodigde haar en president Richards uit om mij te volgen naar de lege vergaderzaal van het Eerste Presidium in het bestuursgebouw van de kerk. Het is een prachtig en vredig vertrek. Ik vroeg die lieve weduwe om te gaan zitten in de stoel waarin doorgaans de president van de kerk plaatsneemt. Ik wist dat hij het niet erg zou vinden, want ik kende zijn goedhartigheid. Toen ze daar heel nederig in die grote leren stoel zat, greep ze beide leuningen stevig vast en zei: 'Dit is één van de gelukkigste dagen van mijn leven.' Dat was het ook voor president Richards en voor mij.

Ik reis nooit naar mijn werk door een bepaalde drukke straat in Salt Lake City – Seventh East – zonder de herinnering aan een zorgzame dochter, gekweld door gewrichtsontsteking, met een bordje warm eten in haar hand bestemd voor haar hoogbejaarde moeder die aan de overkant van die drukke verkeersweg woonde. Ze is nu thuis bij haar moeder die haar is voorgegaan in de dood. Maar haar dochters hebben een belangrijke les van haar geleerd. Zij doen hun vader, die nu weduwnaar is, een groot genoegen door iedere week zijn huis schoon te maken, hem uit te nodigen voor maaltijden en hem te laten delen in het plezier van het samenzijn, wat in het hart van deze weduwnaar een dankbaar gebed achterlaat voor zijn dochters, die het licht in zijn leven zijn. Vaders zowel als moeders ervaren eenzaamheid.

Op een avond tijdens de kersttijd bezochten mijn vrouw en ik een verpleeghuis in Salt Lake City. Wij zochten tevergeefs naar een 95-jarige weduwe wiens geest verward was geraakt en die geen woord meer kon spreken. Een verpleger leidde ons in onze speurtocht en we vonden Nell in de eetkamer. Ze had haar maaltijd genuttigd en zat stilletjes voor zich uit te staren. Ze keek niet op of om. Toen ik haar hand probeerde te pakken, trok ze die terug. Ik zag dat ze heel stevig een kerstkaart vasthield. De verpleger glimlachte en zei: 'Ik weet niet wie die kaart gestuurd heeft, maar ze wil hem niet loslaten. Ze zegt niets maar ze aait de kaart en houdt hem tegen haar lippen en kust hem.' Ik herkende de kaart. Het was er één die Francis, mijn vrouw, een week eerder aan Nell had gestuurd. We verlieten Maytime Manor [het verpleeghuis] met een groter gevoel van kerstvreugde dan toen we aankwamen. We hebben tegen niemand iets gezegd over de geheimzinnige kaart en het leven dat hij had verblijd en het hart dat hij had ontroerd: De hemel was nabij.

We hoeven niet tot de kerst of Thanksgiving Day te wachten om te reageren op de vriendelijke aansporing van de Heiland: 'Ga heen, doe gij evenzo.'[13]

Naarmate we in zijn voetsporen volgen, naarmate wij zijn gedachten en daden overdenken, en naarmate wij zijn geboden onderhouden, zullen we gezegend worden. Overal zullen de treurende weduwe, het weeskind en de eenzamen van hart door ons dienstbetoon verblijd, getroost en ondersteund worden, en tegelijkertijd zullen wij een groter begrip krijgen van de woorden in de brief van Jakobus: 'Zuivere en onbevlekte godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.'[14]

Dat wij allen op deze sabbatdag, en altijd, de vrede zullen ontvangen die de Heiland heeft beloofd, is mijn vurig en nederig gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1 Jeremia 8:22
2 Lofzang 88
3 1 Koningen 17:12
4 1 Koningen 17:13–16
5 Lucas 7:11–15
6 Lucas 20:46, 47
7 3 Nephi 24:5
8 LV 83:6
9 *Deseret Sunday School Songs* (Salt Lake City: Deseret Sunday School Union, 1909), nr. 197
10 Matteüs 25:40
11 Richard L. Evans, *Thoughts for One Hundred Days* (Salt Lake City: Publishers Press, 1966), blz. 222
12 *History of the Church*, deel 4, blz. 567
13 Lucas 10:37
14 Jakobus 1:27

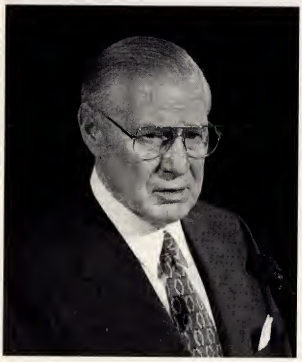

Zondagmiddagbijeenkomst
1 oktober

De sleutels die nooit roesten

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ik beveel alle leden van de kerk ten zeerste aan om de leerstellingen en raad op te volgen van hen die nu, als profeten, zieners en openbaarders, de sleutels bezitten.'

Enkele maanden geleden bezocht ik, vergezeld van mijn lieve vrouw, Ruth, ouderling Holland en zijn lieve vrouw, Patty, in een reisgezelschap het fascinerende oude stadsdeel van Jeruzalem. Wij waren op zoek naar een deur waarin de naam Hyde gekrast was. De betoverende geuren van uitgestalde specerijen en de kreten van marktkramers die hun waren aanprezen, boeiden ons uitermate. Toen we het klooster van de Heilige Zaligmaker betraden op zoek naar de bewuste deur, liepen we door oude gangetjes tussen stenen muren. Men vertelde ons dat delen van die muren tot de tijd van de kruistochten teruggingen. Aan één muur hing een heel assortiment verroeste oude sleutels. Sommige waren kolossaal. Alle waren groter dan de sleutels die we in onze tijd gebruiken, en veel sleutels zagen er bijzonder sierlijk uit. De meeste deuren waar de sleutels eens voor gemaakt waren, bestaan niet meer, en zo ja, dan waren de sleutels en sloten te roestig om de deur nog open te krijgen.

Vandaag wil ik spreken over andere sleutels die niet van metaal zijn. De sleutels waarover ik het wil hebben, roesten nooit. Het zijn de sleutels tot het leven en het heil in het koninkrijk van God. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Ik zal u een sleutel geven die nooit zal roesten – als u trouw blijft aan de meerderheid van de twaalf apostelen, en aan de verslagen van de kerk, zult u nooit misleid worden.'[1]

De profeet heeft eveneens verklaard: 'Het priesterschap is eeuwig. De Heiland, Mozes en Elias gaven de sleutels aan Petrus, Jakobus en Johannes op de berg toen ze voor Hem verheerlijkt werden.'[2] Petrus, Jakobus en Johannes hebben de sleutels van het koninkrijk van God aan de profeet Joseph verleend en hem geordend als apostel en bijzondere getuige van de naam van de Heiland, en om de sleutels van zijn bediening te dragen.[3] De sleutels van de vergadering van Israël, van de bedeling van Abraham, en de onmisbare sleutels van verzegeling werden in 1836 aan de profeet verleend door Mozes, Elias en Elia.[4]

De profeet Joseph had ongetwijfeld een sterk voorgevoel van zijn martelaarsdood en bereidde zich daar ook op voor. President Joseph Fielding Smith zegt daarover:

'De profeet verklaarde niet te weten waarom, maar zei dat de Heer hem geboden had de Twaalf met deze sleutels en dit priesterschap te begiftigen, en toen dat was gedaan, verheugde hij zich ten zeerste en de woorden die hij toen uitsprak, komen in hoofdzaak hierop neer: "Indien zij mij doden, hebt u alle sleutels en alle ordeningen en kunt u die op anderen bevestigen, en zullen de machten van Satan niet in staat zijn om het koninkrijk zo snel af te breken als u het zult kunnen opbouwen, en op uw schouders zal de verantwoordelijkheid rusten om dit volk te leiden."'[5]

Vlak nadat hij gehoord had over de dood van de profeet Joseph en de patriarch Hyrum, ontmoette Wilford Woodruff de toenmalige president van het Quorum der Twaalf Apostelen, Brigham Young, en schreef daarover: 'Ik kwam Brigham Young tegen op straat in Boston, voor het huis van zuster Voce. Hij was net teruggekeerd. We schudden elkaar de hand, maar geen van beiden was in staat ook maar een woord uit te brengen. (...) Toen we onze tranen hadden gedroogd begonnen we te praten. (...) Tijdens het gesprek sloeg hij [Brigham Young] op een bepaald ogenblik op zijn dijbeen en zei: "God zij dank, de sleutels van het koninkrijk zijn hier."'[6]

Toen Brigham Young naar Nauvoo terugkeerde, vocht Sidney Rigdon, die raadgever van Joseph Smith was geweest, het leiderschap van Brigham Young en de apostelen aan. Brigham Young zei het volgende tot de vergaderde heiligen: 'Als het volk wil dat president Rigdon hen leidt, dan kan het hem hebben; maar ik zeg u dat het Quorum der Twaalf de sleutels van het koninkrijk van God in de hele wereld bezit.' En hij vervolgde: 'Ik weet waar de sleutels van het koninkrijk zijn, en waar ze altijd zullen zijn. U kunt niemand tot profeet roepen; u kunt ouderling Rigdon niet boven de Twaalf stellen. In dat geval dient hij door hen geordend te worden.'[7]

Brigham Young werd als president van het Quorum der Twaalf de volgende president van de kerk, in opvolging van de profeet Joseph Smith. Hetzelfde is gebeurd toen president Howard W. Hunter president Ezra Taft Benson opvolgde na diens overlijden. Zoals president Joseph Fielding Smith heeft geschreven:

'Er is niets geheimzinnigs aan het kiezen van de opvolger van de president van de kerk. De Heer heeft dit lange tijd geleden al geregeld. *De apostel die het langst lid van de Raad der Twaalf is, wordt automatisch de presiderende ambtenaar van de kerk* en hij wordt zo ook gesteund door de Raad der Twaalf die het presiderende lichaam van de kerk wordt als er geen Eerste Presidium is. De president wordt *niet gekozen* maar hij moet *gesteund* worden zowel door de broeders van de Raad als door de leden van de kerk.'[8]

Op vijf juni 1994 kwam het Quorum der Twaalf, waarvan president Hunter op dat ogenblik de president was en dat als groep alle sleutels van het koninkrijk bezit, bijeen in de Salt Lake-tempel. President Howard W. Hunter werd toen geordend en aangesteld door de Twaalf bij monde van president Gordon B. Hinckley. Op die manier werd president Hunter de president en wettige bestuurder van de kerk, en de enige man die alle sleutels van het koninkrijk van God op aarde kan verlenen, gebruiken, en toezicht kan houden op het gebruik ervan. Tevens werd hij de opvolger die de sleutels ontving die Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith, Heber J. Grant, George Albert Smith, David O. McKay, Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee,

Bonnie D. Parkin, rechts, tijdens de conferentie gesteund als tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium, met presidente Janette C. Hales, midden, en Virginia H. Pearce, eerste raadgeefster.

Spencer W. Kimball en Ezra Taft Benson bezeten hebben.

De sleutels die de Heiland aan Petrus, Jakobus en Johannes gegeven heeft, en die zij aan de profeet Joseph gegeven hebben, zijn niet verroest. Zij zullen alle geestelijke deuren van de bedeling van de volheid der tijden openen. Zij worden op het ogenblik gebruikt door president Howard W. Hunter, zijn raadgevers in het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf, die onder leiding van het Eerste Presidium werkzaam zijn.

Hoe lang zullen die sleutels op aarde blijven? President Wilford Woodruff heeft gezegd: 'Toen de Heer de sleutels van het koninkrijk van God gaf, de sleutels van het Melchizedeks priesterschap en van het apostelschap, en ze verzegelde op het hoofd van Joseph Smith, deed Hij dat met de bedoeling dat ze hier op aarde zouden blijven tot aan de komst van de Zoon des Mensen. (...) Zij waren in het bezit van Joseph Smith tot aan zijn dood en werden daarna overgedragen op een andere man. (...) Die had de sleutels in zijn bezit tot aan zijn dood. En op hun beurt, of in de voorzienigheid van God, vielen zij op Wilford Woodruff.

'Ik zeg tot de heiligen der laatste dagen dat de sleutels van het koninkrijk van God hier aanwezig zijn, en dat zij hier zullen blijven tot aan de komst van de Zoon des Mensen. Laat heel Israël dat goed begrijpen. Misschien blijven ze maar een korte tijd bij mij, maar dan zullen ze overgaan op een andere apostel, en daarna nog een andere, enzovoort tot aan de komst van de Heer Jezus Christus in de wolken des hemels om iedere man te belonen 'naar de werken, die in het sterfelijke lichaam zijn verricht.'[9]

Er is slechts één hoofd van deze kerk, en dat is de Heer Jezus Christus. Hij is het hoofd van allen. President Howard W. Hunter staat onder hem. Hij is de man die de Heer gekozen heeft om aan het hoofd te staan van de kerk, tezamen met zijn raadgevers in het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf. Alle andere organisaties van de kerk zijn ondergeschikt aan degenen die deze sleutels bezitten.

Waarom zijn die geestelijke sleutels zo belangrijk? Die geestelijke sleutels omvatten 'het recht om de zegen van communicatie met de hemelen te genieten, en het voorrecht en het gezag om de verordeningen van het evangelie van Jezus Christus te bedienen, het evangelie van bekering te prediken en van de doop door onderdompeling tot vergeving der zonden.'[10] De sleutels van de bediening van engelen horen bij het Aäronisch priesterschap.[11] Het Melchizedeks priesterschap omvat 'de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk, namelijk de sleutel van de kennis Gods'.[12] Om effectief en geldig te zijn moet elke handeling in de kerk verricht worden onder het gezag dat verbonden is aan de sleutels, op de juiste tijd en plaats, op de juiste manier en in de juiste volgorde. De sleutels van het priesterschap vormen samen het gezag en de macht om aan alle werkzaamheden van het koninkrijk van God op aarde leiding te geven. Degenen die ze bezitten hebben het voorrecht om de aangelegenheden van de kerk binnen hun bevoegdheidsgebied te presideren en daar leiding aan te geven.

Waarom is het zo noodzakelijk diegenen te volgen die de sleutels van het priesterschap bezitten? Dat beginsel heeft deze kerk en haar volk vanaf het begin geleid; het is een beginsel van openbaring. De levende orakelen van God die in het bezit waren van de sleutels om aan zijn heilig werk leiding te geven, hebben sedert die tijd onder de leden van de kerk geleefd. Zonder profeten, zieners en openbaarders kan de kerk en het koninkrijk van God groeien noch gedijen.

Valdes, een inwoner van de Franse stad Lyon, onderkende in 1170 de noodzaak voor apostolische leiding. Hij was rijk en gaf al zijn rijkdom op om het eenvoudige leven te gaan leven van een volgeling van de apostelen van Christus. Hij was voornamelijk werkzaam onder de armen in en rond Lyon en liet gedeelten uit de Bijbel in hun taal vertalen. Hij en zijn volgelingen reisden twee aan twee rond om de eenvoudige waarheden van de Bijbel te verkondigen. Sommigen van hen staken de Alpen over naar Italië om te wonen in de dalen van Piemonte.[13]

Deze moedige groep mensen, die bekend werden als de Waldenzen, werden door hun tijdgenoten beschouwd als gevaarlijke afvalligen. Door de eeuwen heen werden zij 'tot de brandstapel veroordeeld, levend begraven, gesteni gd, (...) opgehangen, in kerkers samengedreven waar zij allerlei ziekten opliepen, [en] achtervolgd (...) over steile rotsen en besneeuwde bergen.'[14] Maar zij hielden hardnekkig vol en sloegen hele legers van despoten terug om hun kostbare erfgoed te bewaren, van geloof in de vroege apostelen die in het bezit waren van de sleutels die nooit roesten.

In 1655 vaardigde hun opperheer, de hertog van Savoie, een bevelschrift uit dat zij ofwel hun overtuiging moesten afzweren, ofwel uitgeroeid moesten worden. De daaropvolgende slachting schudde uiteindelijk het geweten wakker van sommige omwonenden, zoals de grote Engelse dichter John Milton die, ontzet over die goddeloze daad, het sonnet 'On the Late Massacre in Piedmont' schreef:

Wreek, o Heer, uw geslachte heiligen,
van wie de beenderen verspreid liggen op de koude Alpentoppen.[15]

In 1850 beklom ouderling Lorenzo Snow van de Raad der Twaalf Apostelen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een hoge bergtop nabij LaTour om de Waldenzen in Piemonte te bezoeken. Terwijl hij en zijn beide gezellen daar stonden op een hoge, vooruitspringende rots, verkondigde hij hun dat Joseph Smith de Vader en de Zoon gezien had en het evangelie in zijn volheid en volledigheid had hersteld. Hij getuigde tot hun dat de sleutels van het heilige apostelschap waren hersteld en dat er inderdaad levende apostelen en profeten op aarde waren. Velen geloofden in zijn opzienbarende boodschap

en werden lid van de kerk. Naar aanleiding van die ervaring bij de Waldenzen in de bergvalleien van de Alpen schreef president Snow de volgende inspirerende lofzang:

Lof en dank voor de kracht der heuv'len,
o Heer, der heren Heer.
Gij hebt sterk gemaakt Uw kind'ren,
in het [bergland daar, weleer].[16]

John Daniel Malan was de eerste van de Waldenzen die zich op 27 oktober 1850 liet dopen. Na hem volgden leden van de families Cardon, Stalle, Beuse, Pon, Malan, Gaudin, Chatelain en vele andere. Sommigen maakten deel uit van de eerste handkargroepen die in het begin van de jaren 1850 naar de Salt Lake Valley kwamen. Velen van hen trouwden met leden van andere bekende geslachten uit het Westen van de Verenigde Staten zoals de Larsons, de Maughans, de Crocketts, de Miners, de Budges, de Thatchers, de Steeds en de Parkinsons.[17] Velen van hun afstammelingen hebben geestelijke kracht geput uit die Waldenzische wortels en zorg gedragen voor de wijngaarden van de pas herstelde kerk. In deze tijd leveren zij unieke bijdragen aan de wereldwijde kerk, steunend, zoals hun voorvaderen voor hen, op hun geloof dat de apostelen sleutels bezitten die nooit roesten.

Ik beveel alle leden van de kerk ten zeerste aan om de leerstellingen en raad op te volgen van hen die nu, als profeten, zieners en openbaarders, de sleutels bezitten. Zij zijn degenen die ons zullen inspireren om op de juiste manier het hoofd te bieden aan de wisselvaligheden van onze tijd. Ik smeek iedereen geen poging te ondernemen evangeliebeginselen of Schriftuur selectief te gebruiken om geestelijke ongehoorzaamheid te rechtvaardigen, noch om zich, tegen de raad in van degenen die met profetische stem spreken in de kerk, te onttrekken aan de verantwoordelijkheid die verbonden en verordeningen met zich meebrengt. De Schriften en leerstellingen van de kerk laten, zoals Petrus waarschuwde, 'geen eigenmachtige uitlegging toe'.[18]

Wie de hedendaagse bezitters van die sleutels van het koninkrijk Gods volgen, ontvangen grote stoffelijke en geestelijke kracht. Persoonlijke kracht vloeit voort uit gehoorzaamheid aan de eeuwige beginselen waarin de levende gezanten van de Heer ons onderrichten. Moge de Geest van God op ons rusten naarmate wij de levende orakelen volgen.

Aan het einde van deze historische conferentie wil ik graag tot de wereld getuigenis afleggen van een zeer belangrijke aangelegenheid. Als bijzondere getuige van de Heer Jezus Christus bevestig ik dat er volledige eenheid en liefde en onderling respect bestaat onder hen die de sleutels van het koninkrijk van God op aarde bezitten. Wij steunen ten volle president Howard W. Hunter, president Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson als het Eerste Presidium. Deze boodschap van volkomen eenheid en steun aan het Eerste Presidium heeft president Boyd K. Packer vorige donderdag namens de Twaalf uitgesproken in de Salt Lake-tempel. President Rex D. Pinegar, namens de Zeventigen en bisschop Merrill J. Bateman van de Presiderende Bisschap sloten zich daarbij aan. Alle algemene autoriteiten stemden eenparig in met president Packers betuigingen van volledige steun aan het Eerste Presidium en aan elkaar. Met zulke eenheid zullen de poorten der hel ons niet overweldigen. Daarvan getuig ik plechtig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ook in de Assembly Hall op Temple Square kan de conferentie gevolgd worden.

NOTEN

1 Geciteerd in *Young Woman's Journal*, december 1906, blz. 543; *Ensign*, juni 1994, blz. 15.

2 *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 140; zie tevens Matteüs 17:1–3.

3 Zie LV 27:12–13.

4 Zie LV 110.

5 Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, deel 1, blz. 231.

6 'The Keys of the Kingdom', *Millennial Star*, 2 september 1889, blz. 546.

7 *History of the Church*, deel 7, blz. 233.

8 *De leer tot zaligmaking*, deel 3, blz. 135–136.

9 *Millennial Star*, 2 september 1889, blz. 547.

10 Joseph F. Smith, *Evangelieleer*, blz. 140.

11 LV 13; 107:20.

12 LV 84:19.

13 Zie Giorgio Tourn, *The Waldensians: The First 800 Years*, vert. Camillo P. Merlino (Turijn: Claudiana, 1980), blz. 3–4.

14 Archibald F. Bennett, 'The Vaudois Revisited', *Improvement Era*, januari 1948, blz. 12.

15 Ibid.

16 *Heilige Lofzangen*, nr. 110. De oorspronkelijke tekst is een gedicht van Felicia D. Hermans getiteld 'Hymn of the Vaudois Mountaineers in Times of Persecution'; de HLD-adaptatie is van Edward L. Sloan; de vertaling van de laatste regel is hier aangepast zodat hij inhoudelijk dichter aansluit bij de Engelse versie.

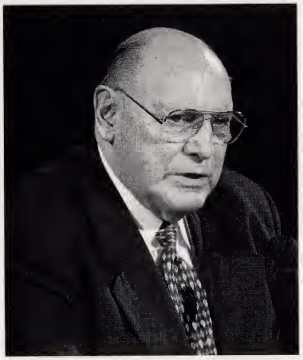
17 Archibald F. Bennett, 'The Vaudois of the Alpine Valleys and Their Contribution to Utah and Latter- Day Saint History', proefschrift aan de faculteit geschiedenis van Brigham Young University, 1960, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, Salt Lake City, blz. 9, 16.

18 2 Petrus 1:20.

Diepe wortels

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ons volk dient te leven volgens de beginselen van zijn godsdienst en, ongeacht wat de wereld doet, de president van de kerk te volgen als onze profeet, ziener en openbaarder.'

Mijn geliefde broeders en zusters, ik vind het een voorrecht om samen met u president Howard W. Hunter in deze algemene conferentie te mogen steunen als de veertiende president van de kerk in deze evangeliebedeling. Hij is een man zonder enig bedrog. Ik steun hem met mijn gehele hart en bid dat ik trouw werkzaam mag zijn onder zijn geïnspireerd leiderschap en onder zijn geweldige raadgevers.

Onlangs reden mijn vrouw en ik op het eiland Molokai (Hawaii) voorbij twee reusachtige bomen die door de wind ontworteld en omgewaaid waren. Deze enorme bomen hadden buitengewoon oppervlakkige wortels. Ik vroeg me af of ze de wind en storm wellicht overleefd hadden als hun wortels dieper waren geweest. Sommige bomen worden zelfs omgewaaid door betrekkelijk lichte windstoten. De sierlijke palmbomen, bijvoorbeeld, zijn prachtig om naar te kijken, maar zullen niet blijven staan in een hevige wind, omdat zij niet goed verankerd zijn. Het contrast met reusachtige eikebomen die een wortelstelsel hebben dat tweeënhalf keer dieper kan gaan dan zijzelf hoog zijn, is wel zeer groot. Zulke bomen waaien zelden om, hoe hevig de stormen ook zijn.

Trouwe leden van de kerk moeten zijn als eiken met diepe wortels in de vruchtbare grond van de fundamentele evangeliebeginselen. Wij dienen de eenvoudige fundamentele waarheden van het evangelie te begrijpen en na te leven en ze niet ingewikkeld te maken. Onze grondslagen dienen stevig te zijn en diepgeworteld om het hoofd te kunnen bieden aan de winden van verzoeking, valse leerstelling, tegenslag, en de hevige aanvallen van de tegenstander zonder tot andere gedachten gebracht of ontworteld te worden. Leden die slechts oppervlakkig in het evangelie geworteld zijn, dienen hun wortels dieper te verankeren in de harde bodem die zich onder de losse bovengrond bevindt.

Geestelijke voeding is even belangrijk voor onze kracht en gezondheid als uitgebalanceerde maaltijden. We voeden onszelf geestelijk door wekelijks van het avondmaal te nemen, dagelijks in de Schriften te lezen, dagelijks individueel en als gezin te bidden en regelmatig tempelwerk te verrichten. Geestelijke kracht is als een accu, die regelmatig moet worden opgeladen.

Ik wil enkele essentiële evangeliebeginselen met u doornemen waarin onze geestelijke wortels zich dienen te verankeren. De belangrijkste is wel de realiteit van onze Hemelse Vader, zijn Zoon Jezus Christus en de Heilige Geest.

Onze Hemelse Vader is de vader van de geest van alle mensen; wij zijn zijn nageslacht, zijn zonen en dochters. Wij hebben van Hem goddelijke kenmerken geërfd. Omdat Hij zijn kinderen liefheeft, heeft Hij voorzien in een plan waardoor we vooruitgang kunnen maken, ons hoogste potentieel kunnen verwezenlijken en in zijn tegenwoordigheid kunnen terugkeren. De profeet Joseph Smith heeft ons geleerd: 'God zelf die zich te midden van geesten en heerlijkheid bevond, achtte het goed, omdat Hij intelligenter was, om wetten in te voeren, waardoor de overigen het voorrecht mochten genieten om evenals Hij vooruitgang te maken.'[1]

Jezus Christus is oneindig veel meer dan een groot leraar en filosoof. Hij is de eerstgeboren Zoon van God en de eniggeboren Zoon in het vlees. Hij is de Heiland en Verlosser van de hele mensheid. Hij heeft het grote geluksplan van de Vader aanvaard met de woorden: 'Vader, Uw wil geschiede, en U zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid.'[2] Het plan van de Vader heeft ons de vrijheid gegeven om te kiezen tussen goed en kwaad, en op die manier te leren, ons te ontwikkelen en vooruitgang te maken. Het aanbod van Jezus om verzoening te doen, te lijden voor de zonden van alle mensen en aan de eisen van de wet van gerechtigheid te voldoen voor de zondaars die zich bekeren, maakt deel uit van dat plan. Anders moeten die zondaars zelf lijden en de straf voor hun eigen overtredingen betalen.

Hij offerde zijn sterfelijk leven op, werd gekruisigd, en was de eerste die uit de dood opstond, waardoor Hij de letterlijke opstanding van alle kinderen van onze Hemelse Vader mogelijk heeft gemaakt. Onder leiding van zijn Vader heeft Hij deze aarde voor ons geschapen, waar wij kunnen bewijzen dat we gehoorzaam willen zijn en 'alles zullen doen wat de Here, [onze] God, [ons] ook zal gebieden.'[3] Hij heeft ook ontelbare andere werelden geschapen. Hij is onze middelaar bij de Vader en ons voorbeeld in alle dingen. Zijn liefde en vriendelijkheid jegens ons kunnen we niet bevatten. Hij staat aan het hoofd van zijn kerk, die zijn naam draagt, en leidt haar door middel van zijn profeten.

De Heer Jezus Christus is de rots van ons heil. In de bergrede heeft Hij gezegd:

'Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots.

'En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest.

'En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand.

'En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in.'[4]

Tot de heiligen in onze bedeling heeft Hij gezegd: 'Doet goed; laat aarde en hel tegen u samenspannen, want indien gij op Mijn rots zijt gebouwd, kunnen zij u niet overweldigen.'[5]

De Heilige Geest is het derde lid van de Godheid. De profeet Joseph Smith heeft ons geleerd: 'De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens, maar de Heilige Geest heeft geen lichaam van vlees en beenderen, doch is een Persoon van geest.'[6] Hij is een getuige van de waarheid van het evangelie. Hij is een openbaarder en een leraar die informatie aan onze geest

overdraagt, op een manier die veel zekerder is dan via onze natuurlijke zintuigen kan worden waargenomen. Hij kan ons leiden bij iedere keuze die we doen en iedere beslissing die we nemen. Hij zal ons nooit bedriegen of misleiden. Hij is de Trooster die ons gemoedsrust schenkt in tijden van nood.

Even reëel is dat andere wezen dat wil voorkomen dat we ons wortelen in God en in zijn waarheden. Twee van zijn namen zijn Lucifer en Satan. Hij is de tegenstander van onze Hemelse Vader en Jezus Christus en van alles wat goed is. Hij heeft het plan van de Vader verworpen in het voorsterfelijk bestaan met de woorden: 'Zend mij, ik wil Uw zoon zijn, en ik zal het ganse mensdom verlossen, dat niet één ziel verloren ga, en ik zal het voorzeker doen; geef mij daarom Uw eer!'[7] Daarna zei de Vader:

'Omdat die Satan tegen Mij rebelleerde, en den vrijen wil van den mens zocht te vernietigen, dien Ik, de Heere God, hem had gegeven, en ook omdat Ik hem Mijn eigen macht moest geven, deed Ik hem door de macht van Mijn Eniggeborene nederwerpen.

'En hij werd Satan, ja, de duivel, de vader van alle leugen, om de mensen te misleiden en te verblinden, en om hen gevankelijk weg te voeren naar zijn wil, allen, die niet naar Mijn stem zouden luisteren.'[8]

Vanaf dat ogenblik heeft Satan de krachten van het kwaad geleid in een strijd om de zielen der mensen en het heilsplan te dwarsbomen. De profeet Moroni uit het Boek van Mormon leert ons dat 'alle dingen, die goed zijn, van God (komen); en wat slecht is, komt van de duivel; want de duivel is een vijand van God, en strijdt voortdurend tegen Hem, en verzoekt en verleidt voortdurend tot zonde, en om het kwade te doen.

'Doch ziet, wat van God is, nodigt steeds uit en spoort voortdurend aan om het goede te doen; daarom is (...) God lief te hebben, en Hem te dienen, door God ingegeven. (...)

'De Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden (...). Alles, wat uitnodigt om het goede te doen, en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden (...).

'Doch wanneer iets de mens overhaalt om kwaad te doen, en niet in Christus te geloven, Hem te verloochenen en God niet te dienen, dan (...) (is) het van de duivel; want op deze wijze gaat de duivel te werk; want hij beweegt niemand om goed te doen, neen, niemand; evenmin doen zijn engelen het; evenmin doen zij het, die zich aan hem onderwerpen.'[9]

De zonden van corruptie, oneerlijkheid, ruzie, twist en andere kwaden komen niet zomaar toevallig voor in deze wereld. Zij zijn het bewijs dat Satan en zijn volgelingen een meedogenloze campagne voeren. Hij gebruikt ieder instrument en middel dat hem ter beschikking staat om te bedriegen, te verwarren en te misleiden. Hij heeft veel volgelingen die bereid zijn voor geld alles te doen, ongeacht wat de gevolgen van hun wandaden mogen zijn.

Een ander essentieel beginsel is zedelijke reinheid. Een van de meest verspreide misleidingen van de laatste jaren is de opvatting dat onzedelijkheid normaal en aanvaardbaar is, en geen negatieve gevolgen heeft. Het tegendeel is waar: onzedelijkheid ligt ten grondslag aan veel leed en aan veel andere wijdverspreide hedendaagse problemen, zoals om zich heen grijpende ziekten, abortus, gebroken gezinnen, gezinnen zonder vader, en moeders die zelf nog kinderen zijn. President Ezra Taft Benson heeft gezegd: 'De grootste plaag van dit geslacht is de zonde van seksuele onzedelijkheid.'[10] De Heer heeft gezegd: 'Gij zult (...) [geen] overspel bedrijven, (...) noch iets dergelijks doen.'[11] Dat wil zeggen dat we abnormaal seksueel gedrag dienen te vermijden, zoals ontucht, homoseksueel gedrag, kindermishandeling en elke andere verdraaiing van het geluksplan van God.

Een evangeliebeginsel dat geestelijke en lichamelijke kracht verschaft, is het woord van wijsheid. Vele jaren nadat de profeet Joseph Smith die openbaring in 1833 had ontvangen, bleven de mensen zich ten onrechte voorhouden dat ze deze gezondheidswet ongestraft konden negeren of overtreden. Ik geloof dat de Heer president Heber J. Grant inspireerde om vaak en op krachtige wijze over het woord van wijsheid te spreken en aldus de media van zijn tijd tegen te spreken die steeds subtieler en overtuigender begonnen te worden. In onze tijd heeft de medische wetenschap bewezen dat tabak en soortgelijke verslavende middelen vergiften zijn voor het menselijk lichaam.

We kunnen anderen de helpende hand reiken door de opdracht van de Heiland om zendingswerk te doen ter harte te nemen. 'Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.'[12] De Heer gebruikte de gelijkenis van de oogst toen Hij de vroegere heiligen instrueerde om het evangelie te verkondigen. Hij zei: 'Ziet, het veld is alreeds wit om te oogsten; laat daarom een ieder, die wenst te maaien, zijn sikkel met alle macht inslaan en maaien zolang het dag is, opdat hij voor zijn ziel eeuwige zaligheid in het koninkrijk Gods moge verwerven.'[13] Dat is ons heilig voorrecht en onze plicht.

Het veld is nog altijd wit om te oogsten. Het ledental van de kerk is nog steeds een klein percentage van de wereldbevolking. 'Want er zijn er nog velen op aarde onder alle sekten, genootschappen en gezindten, (...) die alleen verre van de waarheid worden gehouden, omdat zij niet weten, waar zij deze kunnen vinden.'[14] Wanneer we het evangelie verkondigen, dienen we rekening te houden met de gevoelens van andere mensen en eraan te denken dat 'wij het goed recht [eisen] de almachtige God te vereren volgens de stem van ons eigen geweten, en alle mensen hetzelfde goed recht toe[kennen], hoe, waar of wat zij ook mogen vereren.'[15]

De zendelingen zijn ijverig werkzaam om degenen die het evangelie aanvaarden, te onderrichten en te dopen. Gedurende dat proces gaat hun eigen getuigenis zich die-

De ouderlingen Vaughn J. Featherstone, links, en Albert Choules jr. begroeten elkaar hartelijk tijdens de conferentie.

Leden van het Mormoons Tabernakelkoor zingen op de zondag van de conferentie.

per wortelen. Het zendingswerk verschaft jongemensen het allerbeste fundament bij hun groei naar volwassenheid. Hun diepe wortels in het evangelie zullen hen in dit leven en in alle eeuwigheid staande houden. De kerk heeft grote behoefte aan meer zendelingen, veel meer zendelingen, waaronder echtparen, om haar opdracht te vervullen om het evangelie te verkondigen 'aan alle natiën, geslachten, talen en volken.'[16]

God heeft alles geopenbaard wat nodig is voor ons heil. We dienen datgene te onderrichten en te bespreken wat geopenbaard is en de zogenaamde verborgenheden te vermijden. Mijn raad aan de leerkrachten van de kerk, of zij nu les geven in de wijken of ringen, in kerkelijke instellingen voor hoger onderwijs, godsdienstige instituten en seminaries, of zelfs als ouders thuis, is om hun onderricht te baseren op de Schriften en de woorden van de hedendaagse profeten.

We dienen de raad op te volgen die Paulus aan de Efeziërs gegeven heeft: '[Wees] (...) niet meer (...) heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer.'[17] De winden van valse leer die in deze tijd zowel buiten en soms binnen de kerk blazen, zijn veel gevaarlijker voor het uiteindelijke eeuwig heil van de mens dan aardbevingen, orkanen, tyfoons, vulkaanuitbarstingen of andere natuurrampen. Die winden kunnen mensen die niet stevig verankerd zijn in de rots van ons heil, namelijk de leringen en het evangelie van Jezus Christus, ontwortelen.

Ons volk dient te leven volgens de beginselen van zijn godsdienst en, ongeacht wat de wereld doet, de president van de kerk te volgen als onze profeet, ziener en openbaarder. Wij dienen er altijd naar te streven gehoorzaam te zijn aan onze Hemelse Vader en Jezus Christus en de volgende woorden van de Heiland indachtig te zijn: 'Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.'[18]

De Heer heeft dit land [Amerika] voorbehouden als de plaats voor de herstelling van zijn kerk. Wil dit land zijn volledige potentieel verwezenlijken, dan dienen zijn burgers stevig geworteld te blijven in de beginselen die het land groot gemaakt hebben. De vijanden van God vallen de grondvesten van dit land aan. De wet die de Heer aan dit land gegeven heeft, staat vermeld in het Boek van Mormon. Daarin lezen wij dat dit land een 'land van belofte' is, 'dat de Here God voor een rechtvaardig volk had bewaard, (...) en welke natie het ook zal bezitten, moet God dienen, anders zal zij worden weggevaagd.'[19] De enige macht die sterk genoeg is om het hoofd te bieden aan een volheid van ongerechtigheid is de volheid van het evangelie van Jezus Christus.

Naarmate we de fundamentele evangeliebeginselen begrijpen en naleven, zullen we er een onwrikbaar getuigenis van ontwikkelen dat ons ervoor zal bewaren ooit te worden omvergehaald of ontworteld.

Onze Hemelse Vader heeft ons een hart vol moed en geloof gegeven, een sterke wil, en het begrip en het vermogen om duidelijk het verschil te zien tussen goed en kwaad, tussen wat juist en wat verkeerd is. In zijn barmhartigheid heeft Hij ieder lid de gave van de Heilige Geest gegeven, waardoor we inzicht en persoonlijke kracht ontvangen.

Hoewel het leven zwaar op ons kan wegen en verdriet ons zwaar kan belasten, toch blijft het licht dat van de Heiland uitgaat ons onvermoeibaar voortwenken. Wanneer we de zelfbeheersing opbrengen om het goede te doen, kan en zal dat aan ons leven leiding geven.

Ik wil besluiten met de volgende uitspraak. Wat haar standpunten betreft, sluit de kerk geen compromissen. En dat zal ze ook nooit doen. Nooit toont zij ook maar ergens enig teken van aarzeling of tegenzin om onverstoorbaar te getuigen van de goddelijkheid van Jezus Christus. Laten wij altijd denken aan die twee reusachtige bomen op Molokai, waarvan de wortels niet sterk of diep genoeg waren om weerstand te bieden aan de hevige winden die hen vernield hebben.

Ik getuig dat wij vrede kunnen vinden, veiligheid, vreugde en geluk in de beginselen van het evangelie. Ik weet dat onze Hemelse Vader leeft en dat zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser is. Zij kennen en houden van elk van ons. Het evangelie van Jezus Christus is hersteld door middel van de profeet Joseph Smith. Wij worden geleid door een profeet in deze tijd, president Howard W. Hunter. Daarvan getuig ik in alle nederigheid in de naam van Jezus Christus. Amen. □

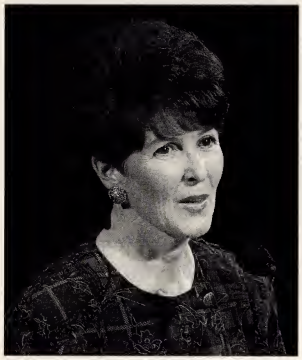
NOTEN

1 *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 323.
2 Mozes 4:2.
3 Abraham 3:25.
4 Matteüs 7:24–27.
5 LV 6:34.
6 LV 130:22.
7 Mozes 4:1.
8 Mozes 4:3–4.
9 Moroni 7:12–13, 16–17.
10 *Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 277.
11 LV 59:6.
12 Marcus 16:15.
13 LV 6:3.
14 LV 123:12.
15 Geloofsartikelen 1:11.
16 LV 42:58.
17 Efeziërs 4:14.
19 LV 82:10.
20 Zie Ether 2:7, 9.

'Leer de kinderen'

Patricia P. Pinegar
Algemeen jeugdwerkpresidente

'Leer en toon de kinderen dat hun Hemelse Vader van ze houdt en ze vertrouwt omdat ze zijn kinderen zijn. Leer en toon ze dat ze Jezus echt nodig hebben.'

President Hunter, president Hinckley, president Monson, ik dank u voor dit voorrecht om mijn getuigenis en mijn gevoelens van blijdschap, dankbaarheid en verantwoordelijkheid te mogen uiten aangaande mijn roeping in dienst van de jeugdwerkkinderen van de kerk.

Ik waardeer ten zeerste wat ouderling Wirthlin ons verteld heeft. Ik heb een gelijksoortige ervaring gehad.

Enige jaren geleden toen mijn man, Ed, en ik in het Zendingsgebied London-Zuid werkzaam waren, stak er een onverwachte storm op. De hele nacht ging de wind woest tekeer. 's Ochtends waagden we ons naar buiten om de schade vast te stellen. Die was verschrikkelijk. Veel bomen in onze tuin, in de buurt en over heel Zuid-Engeland waren ontworteld. We waren verbaasd omgevallen bomen te zien liggen met, er nog altijd aan vast, reusachtige wortelstelsels. Ik kwam tot de conclusie dat die bomen zich niet diep in de grond hoefden te wortelen om het nodige voedsel te verkrijgen, 'omdat de weg [zo] gemakkelijk is' (Alma 37:46): het regent immers overvloedig in Engeland. Hun wortels waren nog niet sterk of lang genoeg geweest om weerstand te bieden aan orkaanwinden.

Ook de reusachtige sequoia's van Noord-Californië hebben een zeer ondiep wortelstelsel. Wanneer zij echter tussen andere sequoia's staan, kunnen de krachtigste winden ze niet omblazen. De wortels van die sequoia's verstrengelen zich en versterken elkaar. Wanneer er dan een storm opsteekt, houden zij elkaar letterlijk overeind.

Ik wil u enkele voorbeelden uit mijn eigen leven geven, en die mensen bedanken die als sequoia's voor mij geweest zijn, voorbeelden van bezorgdheid en onderricht, die hun wortels met de mijne verstrengeld hebben en mij door hun woorden en hun leven geleerd hebben om standvastig te blijven staan.

Ik ben bijzonder dankbaar voor mijn moeder, die mij toestond verantwoording te dragen zonder zich blind te staren op mijn fouten. Ook voor mijn vader, die bijna 89 is en bij ons woont. Bedankt, pa! Bedankt dat u me volgens de schriftuurlijke raad onderricht hebt 'alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde; [ja,] intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende' (LV 121:41, 43).

De sterkste verstrengeling van wortels in mijn leven is die met mijn liefste levensgezel, Ed, een voorbeeld van grote rechtschapenheid. Hij heeft me veel geleerd en aangemoedigd, en is een voorbeeld van de bede van president Hunter 'dat we elkaar vriendelijker, hoffelijker, nederiger, geduldiger en vergevensgezinder zullen bejegenen' (*De Ster*, augustus 1994, Kerknieuws, blz. 2).

Ik dank mijn kinderen, die deel uitmaken van mijn wortelstelsel en mijn leven hoop geven. Bedankt dat jullie me helpen om blijmoedig pal te blijven staan omdat jullie dat ook proberen te doen.

Ik ben een gelukkige grootmoeder. Dertien van onze zeventien kleinkinderen zijn van jeugdwerkleeftijd of jonger. Door hen zal ik het jeugdwerk en kinderen in het algemeen beter gaan begrijpen. Zij kunnen mij de nodige dagelijkse training geven. Kan een grootmoeder een betere roeping hebben dan van kinderen te houden en die sterk te maken?

Mijn oprechte dank ook aan u, mijn broeders en zusters, die mij kracht geven door me te vergeven wanneer ik u heb teleurgesteld.

Veel mensen hebben mij in mijn leven aangemoedigd en mij laten aansluiten op hun krachtbronnen. Ik ben de algemeen jongevrouwenpresidente, Janette C. Hales, erg dankbaar, evenals het presidium, het bestuur en het personeel van de jongevrou-

wenorganisatie. Zij hebben mij de laatste twee jaar deelgenoot gemaakt van hun wijsheid en inzichten, en mij meer dan liefgehad en gesteund. Ik dank ook Michaelene Grassli, Betty Jo Jepsen, Ruth Wright en het algemeen bestuur jeugdwerk, voor hun toewijding en onvermoeibare inspanningen om alle leden van de kerk aan te moedigen om zich te concentreren op wat het beste is voor onze kinderen.

Toen ik tien of elf was, werd ik geroepen als jeugdwerkpianiste van de wijk in Hawaii waar ik ben opgegroeid. Dat is een van mijn levendigste herinneringen aan het jeugdwerk. Ik weet nog dat ik heel zenuwachtig was en dat ik veel fouten maakte. Maar ik herinner me nog duidelijker dat de jeugdwerkleidsters meer om mij gaven dan om de fouten die ik maakte.

Ik dank de gemeenschap van heiligen, de wijk als 'gezin', dat mij mijn leven lang 'veilige plaatsen' geboden heeft: plaatsen waar ik onderricht kon ontvangen, ervaringen kon opdoen, mij kon oefenen, en uiteindelijk de beginselen van het evangelie beter kon begrijpen en naleven.

Toen Ed en ik op een dag door het drukke stadsverkeer van Londen reden, keek hij me op een bepaald ogenblik met tranen in de ogen aan en zei: 'Kijk eens.' Ik keek om en zag een kind aan de kant van de straat. Toen zei hij: 'Wie zal de kinderen leren?' Die gedachte blijft mij steeds bij. Wie zal de kinderen leren? Wie zal het kind leren dat de vraag stelt: 'Zal mijn Hemelse Vader mijn gebed echt beantwoorden?' Wie zal Katie onderrichten die met vijf jaar vraagt: 'Waarom hebben wij Jezus nodig?' Wie zal de kinderen leren? Wilt u het doen, alstublieft? Wilt u het doen? Wilt u meehelpen de kinderen te leren?

Sinds mijn roeping ben ik herhaaldelijk in gebed neergeknield en heb gevraagd: 'Vader, wat wilt u dat wij de kinderen leren?'

Leer en toon de kinderen dat hun Hemelse Vader van ze houdt en ze vertrouwt omdat zij zijn kinderen zijn.

Leer en toon ze dat ze Jezus, onze Heiland en onze gids, echt nodig hebben. Laat ze zijn liefde begrijpen en aanvaarden en op Hem vertrouwen en volgen. Leer ze dat onze profeet, president Howard W. Hunter, gezegd heeft: 'Wij zouden ons in iedere situatie moeten afvragen: "Wat zou Jezus nu doen?", en dan moediger in overeenstemming met het antwoord handelen.' Hij heeft ook gezegd: 'Wij moeten Christus beter leren kennen dan wij Hem nu kennen; wij moeten Hem vaker indachtig zijn dan wij Hem nu indachtig zijn; wij moeten Hem moediger dienen dan wij Hem nu dienen' (*De Ster*, september 1994, blz. 6).

Leer de kinderen dat zij, wanneer zij met acht jaar gedoopt worden en de Heilige Geest ontvangen, de verantwoording dragen voor de keuzen die ze doen. Leer ze dat zij verzocht zullen worden, maar dat als zij luisteren naar de stille, zachte stem van de Heilige Geest, Hij ze zal helpen om het juiste te kiezen.

In deze evangeliewaarheden kunnen wij onze kinderen onderwijzen evenals in alle andere waarheden van het geluksplan dat onze Hemelse Vader zijn kinderen wil laten begrijpen en naleven. De gezinsavond kan een van die veilige en liefdevolle plaatsen zijn waar de Geest voelbaar is. Ik kan me nog levendig herinneren dat de gezinsavond met onze acht kinderen niet altijd gemakkelijk was. Denk ook aan andere gelegenheden om te leren: tijdens het gezinsgebed, tijdens de schriftstudie thuis (geef het niet op!), in de klas, in de hal, in de buurt.

Laat ieder van u alstublieft zijn als de onverzettelijke, betrouwbare sequoia's, en uw wortels van getuigenis, geloof, liefde, vriendelijkheid en geduld met ieder kind verbinden en verstrengelen! Hun wortels gaan niet diep genoeg om alleen overeind te blijven in de stormen van het leven. Zij hebben ons nodig, elk van ons, of we nu ouders zijn, leerkrachten, leiders of leidsters, jongeren, broeders of zusters. Zij hebben u nodig.

Ik eindig met mijn blik gericht op de toekomst. Ik ben zo dankbaar voor het beginsel presideren en voor zuster Anne Wirthlin en zuster Susan Warner. 'Er is redding, als er vele raadgevers zijn' (Spreuken 11:14). Eensgezind zullen wij onze priesterschapsleiders steunen en de ouders helpen om de kinderen te onderwijzen en te versterken.

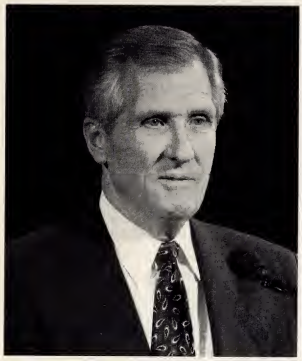
Tot de kinderen van het jeugdwerk over de hele wereld wil ik zeggen dat er veel mensen zijn die van je houden en om je geven, mensen die je zelfs niet kent, maar die willen dat je veilig en gelukkig bent en dat je vrede in je hart zult hebben. Ik houd van jullie en wil dat jullie je 'in de armen van zijn [en van mijn] liefde omsloten' voelen (2 Nephi 1:15). Luister aandachtig naar al het goede dat je hoort over onze Hemelse Vader en over Jezus, onze Heiland, en probeer dan je uiterste best te doen Hem te volgen door te doen wat Hij van je verlangt.

Wij kunnen allemaal worden als die sequoia's en elkaar steunen en sterken, in het bijzonder de kinderen, zodat wanneer de stormen opsteken, wij elkaar staande kunnen houden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De gemakkelijke dingen

Ouderling Rex D. Pinegar
van het Presidium der Zeventig

'We mogen de eenvoudige en gemakkelijke dingen die het evangelie van ons eist, niet nalaten en daardoor onszelf en ons gezin de grote zegeningen onthouden die de Heer beloofd heeft.'

Ik beschouw het als een zegen om hier aanwezig te zijn en te luisteren naar de instructie die we ontvangen hebben. Het is een bijzonder voorrecht om deze mannen te mogen verwelkomen en afscheid te nemen van hen die ons zullen verlaten. Wij zijn dankbaar voor het uitstekende werk dat zij gedaan hebben.

President Hunter, ik houd van u en steun u met heel mijn hart en ziel, en alle leden van de Zeventig met mij. Wij willen tot iedereen plechtig getuigen dat Jezus Christus waarlijk bestaat en dat u geroepen bent als zijn profeet in deze tijd.

De eerste keer dat ik president Hunter ontmoette, was in 1967 toen ik naar zijn kantoor ging om in een nieuwe functie aangesteld te worden. Wij bespraken in het kort mijn nieuwe opdracht. Tot mijn verbazing zei hij toen iets van de volgende strekking: 'Broeder Pinegar, wij hebben niemand nodig in die roeping. Weet u wat we wel nodig hebben?' Ik wist niet wat ik moest antwoorden. Ik vroeg mij af of ik mij vergist had over mijn roeping. Op zijn eigen, vriendelijke manier zei hij dat als we het aan de eerstvolgende honderd kerkleden die het bestuursgebouw van de kerk voorbijliepen zouden vragen, ze bijna allemaal even bekwaam en gewillig zouden zijn om die roeping te vervullen. 'Wat wij nodig hebben,' zei hij, 'is huisonderwijzers. Dat is de grote behoefte van de kerk in deze tijd.'

Toen zei hij lachend: 'Nou vooruit, broeder Pinegar, ik zal u toch maar aanstellen.' Toen hij zijn handen op mijn hoofd legde, wist ik niet zeker wat ouderling Hunter zou gaan zeggen. Misschien zou hij me toch aanstellen als huisonderwijzer, dacht ik. Op een vriendelijke, geruststellende manier gaf hij mij een zegen dat ik in staat zou zijn om mijn roeping te vervullen. Ik nam me voor een betere huisonderwijzer te zijn.

Dat president Hunter het die dag over huisonderwijzers had, stemt helemaal overeen met de nadruk die hij thans legt op de eenvoudige boodschappen van het evangelie van Jezus Christus. Het belangrijke werk van de Heer wordt hoofdzakelijk tot stand gebracht door kleine, vriendelijke daden die de fundamentele leerstellingen van het evangelie illustreren. Gehoorzaamheid in de gemakkelijke dingen is altijd al de manier geweest waarop wij de zegeningen van de Heer ontvangen.

Denk eens aan het verhaal van Naäman, de legeroverste van de koning van Aram, die 'zeer gezien (was) bij zijn heer, (...) want door hem had de Here een overwinning aan Aram geschonken. Maar deze man, een krijgsheld, was melaats' (2 Koningen 5:1).

Op aanwijzing van de koning ging Naäman naar de profeet Elisa om van die gevreesde kwaal genezen te worden.

'En Naäman kwam met zijn paarden en met zijn wagens en hield stil bij de ingang van het huis van Elisa.

'Elisa zond een bode tot hem met de opdracht: Ga heen en baad u zevenmaal in de Jordaan, dan zal uw lichaam weer gezond worden en gij zult rein zijn.

'Toen werd Naäman toornig en (...) zeide: Zie, ik dacht bij mijzelf: hij zal zeker naar buiten komen en daar gaan staan en de naam van de Here, zijn God, aanroepen en zijn hand over de plek heen en weer bewegen en zo de melaatsheid wegnemen. (...)

'Toen traden echter zijn dienaren nader (...) en zeiden: (...) had de profeet u iets moeilijks opgedragen, zoudt gij dat dan niet doen? Hoeveel te meer, nu hij tot u gezegd heeft: Baad u en gij zult rein worden?

'Dus daalde [Naäman] af en dompelde zich zevenmaal onder in de Jordaan, naar het woord van de man Gods; en zijn lichaam werd weer gezond als het lichaam van een kleine jongen, en hij was rein' (verzen 9–11, 13–14).

Zijn wij soms ook niet als Naäman op zoek naar grote of belangrijke daden die we kunnen doen, terwijl we de gemakkelijke

De ouderlingen Carlos H. Amado, links, en Angel Abrea van de Zeventig in gesprek tussen twee bijeenkomsten.

Zendelingen die op Temple Square werkzaam zijn.

dingen die ons leven kunnen veranderen en ons van onze kwalen kunnen genezen, nalaten?

President Hunter heeft eens gezegd tijdens een haardvuuravond aan de Brigham Young University: 'Als u het gevoel hebt dat (...) wat u dit jaar, of in de loop van de komende jaren zult doen, u niet veel bekendheid gaat brengen, vat moed en bedenk dat de meeste van de beste mensen die ooit geleefd hebben, evenmin erg bekend waren.' ('No Less Serviceable', *Brigham Young University 1990–91 Devotional and Fireside Speeches*, Provo: BYU, 1991, blz. 6.)

Bij een andere gelegenheid heeft hij gezegd dat 'het een kwestie van lange adem is om tot ware grootheid te komen. (...) Blijkbaar vergt dat altijd regelmatige, consistente, kleine, en soms zeer gewone en alledaagse stappen over een lange periode.' ('What is True Greatness?', *Brigham Young University 1986–87 Devotional and Fireside Speeches*, Provo: BYU, 1997, blz. 115.)

De Heer heeft gezegd: 'Uit het kleine komt het grote voort' (LV 64:33).

Ook president David O. McKay heeft het gehad over de kracht die schuilt in kleine en eenvoudige daden:

'Er bestaat niet zoiets als één grote daad waarmee we het eeuwige leven kunnen verkrijgen. Ik heb de indruk dat dé grote les die onze huidige wereld moet leren, is om de heerlijke beginselen van het evangelie te gaan toepassen in de kleine daden en plichten van het leven. Laten we niet denken dat sommige dingen die hier vanmiddag genoemd zijn, onbelangrijk zijn, omdat ze klein en triviaal lijken. Op de keper beschouwd is het leven zelf een opeenstapeling van kleine dingen. Ons leven, ons lichamelijk bestaan, is de optelsom van kleine hartslagen. Als dat klein hart ophoudt met kloppen, zou het leven in deze wereld ophouden.

'De grote zon is een geweldige kracht in het heelal, maar wij ontvangen de zegeningen van haar warmte alleen wanneer die tot ons komt in kleine stralen, die, allemaal samen, de hele wereld met zonlicht vervullen. De donkere nacht wordt verfraaid door de glinsteringen van wat kleine sterren lijken te zijn. Op dezelfde manier is het ware christelijke leven opgebouwd uit kleine christelijke daden die verricht worden in het gezin, het quorum, de organisatie, in onze stad, om het even waar ons leven en onze handelingen zich ook mogen afspelen' (zie Conference Report, oktober 1914, blz. 87–88).

Wanneer wij onze aandacht richten op het thuis onderwijzen en naleven van de eenvoudige boodschappen van de Heiland, zal dat ons gezin sterker, de samenleving waarin we leven volmaakter, en onszelf beter maken. Het zal ons in staat stellen om ons met succes te verzetten tegen de uitholling van het gezinsleven, wat volgens de woorden van president Hunter de grootste uitdaging in onze hedendaagse wereld is. *Onze eerste verdedigingslijn in een wereld van geestelijk en moreel verval is en blijft het gezin.*

Wanneer ons vroeg in ons leven christelijke eigenschappen worden bijgebracht, worden daardoor waarden vastgelegd die ons voeren tot juiste keuzen en handelingen. Iemand heeft ooit gezegd: 'Kinderen zijn als natte specie: alles wat erop valt, laat een afdruk achter' (Haim G. Ginott).

Als tienerjongen begon ik voor een aannemer te werken. Ik moest betonfunderingen voor woonhuizen storten. Ik leerde dat beton een mengeling was van heel eenvoudige bestanddelen die apart niet vast genoeg zijn voor een fundering. Maar wanneer ze vermengd worden in de juiste volgorde en verhouding, vormen minuscule zandkorrels, kleine stenen, water en cementpoeder een unieke substantie van ongewone sterkte en duurzaamheid. Tot enkele uren na de mengeling kan het beton in om het even welke vorm gegoten worden. Voordat het volledig verhard is, zal zelfs de kleinste vogel die over het zachte oppervlak hupt, een afdruk nalaten. Daarna wordt die beton echter zo sterk dat zelfs een olifant erover kan lopen zonder sporen na te laten.

Net zoals enkele eenvoudige bestanddelen, op de juiste manier gemengd, een stevige fundering vormen voor een huis, zo zal de combinatie van de eenvoudige leerstellingen van het evangelie een sterke fundering voor het leven bieden.

Daarentegen moeten we ons ervan bewust zijn dat er kleine dingen zijn die ons kunnen vernietigen in plaats van ons te versterken of op te bouwen. Minuscule zoutkorrels gestrooid op beton kunnen, als ze niet worden weggenomen, ervoor zorgen dat het beton gaat breken of verbrokkelen. Op dezelfde manier kunnen kleine stappen in de verkeerde richting die genegeerd of ongecorrigeerd blijven, ons leven verzwakken en vernietigen. De opvatting dat kleine zaken er niet toe doen, kan grote problemen tot gevolg hebben.

Net zoals bij Naäman hebben onze profeten ons de raad gegeven kleine dingen na te komen die er wel degelijk toe doen. We hebben eenvoudige richtlijnen gekregen die we allemaal kunnen navolgen om ons gezin te versterken, onze geestelijke kwalen te genezen en in gedachte en daad volgelingen van Jezus Christus te worden. Ouders hebben de raad gekregen om één avond per week te reserveren om hun kinderen in de fundamentele evangeliebeginselen te onderrichten.

Het Eerste Presidium heeft het volgende gesteld:

'Geen enkele kerkelijke organisatie kan de ouders vervangen bij het vervullen van deze opdracht. De kerk kan er alleen voor zorgen dat ieder mogelijk hulpmiddel voor handen is zodat de ouders geen enkel excuus meer hebben om de allerheiligste en essentiële opdracht te vervullen, namelijk een stevig fundament te leggen voor hun gezin' (*Family Home Evening: Love Makes a House a Home*, lesboek, 1974, blz. 2).

Wanneer wij trouw goed verzorgde gezinsavonden houden, 'zullen [we] kracht opdoen om de verleidingen van de wereld te weerstaan en veel zegeningen te ontvangen die [ons] zullen helpen te beantwoor-

den aan de voorwaarden om voor eeuwig met ons gezin verenigd te zijn in het celestiale koninkrijk' (Het Eerste Presidium, Family Home Evening, lesboek, 1978, blz. 2).

Had de profeet ons iets moeilijks opgedragen voor die grote zegen, zouden wij dat dan niet doen? Regelmatig gezinsavond houden is iets gemakkelijks wat we kunnen doen om die grote zegeningen te ontvangen.

Nog iets gemakkelijks dat we allemaal kunnen doen om nader tot de Heiland te komen en zijn leiding te ontvangen, is dagelijks gezinsgebed houden. De Heiland heeft zelf gezegd: 'Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend' (3 Nephi 18:21).

Wij zullen nader tot onze Hemelse Vader komen wanneer we samen biddend zijn wil leren en Hem vragen om de kracht om zijn wil ook te doen. Die gewoonte verenigt gezinsleden rond een gemeenschappelijk oogmerk en doel. De Heer heeft het ons zo gemakkelijk gemaakt! Het enige wat wij hoeven te doen is om oprecht en in geloof in zijn naam te vragen; dan zal Hij onze gebeden horen en verhoren. Maar als de profeet ons iets moeilijks opdraagt voor zulke grote zegeningen, zouden wij dat dan niet doen? Regelmatig met ons gezin bidden is zo'n gemakkelijke manier om die grote zegeningen te ontvangen.

President Ezra Taft Benson heeft ons beloofd dat als wij trouw samen in het Boek van Mormon lezen en 'de daarin vervatte geboden naleven', wij onze kinderen dicht bij ons en bij de Heer kunnen houden en dat we 'zegeningen [zullen ontvangen] die ons tot op heden onbekend waren' (*De Ster*, 1986, nr. 6, blz. 74). Hij heeft gezegd dat we in het Boek van Mormon 'grote kracht, grote troost en grote bescherming' zullen vinden (*Ensign*, November 1986, blz. 7).

Wanneer we over de Heer lezen, naar zijn woorden luisteren en zijn leerstellingen leren, zullen we de vreedzame geest van waarheid en geloof in ons gezin en in ons hart ervaren. Wij zullen te weten komen wat Jezus wil dat we doen en zeggen.

Als de profeet ons iets moeilijks had opgedragen voor die grote zegeningen, zouden wij dat dan niet doen? Dagelijks in het Boek van Mormon lezen is een gemakkelijke voorwaarde om zulke grote zegeningen te ontvangen.

In het Boek van Mormon legt de profeet Nephi aan zijn volk uit waarom vele kinderen van Israël in de wildernis omkwamen na hun uittocht uit Egypte. Wegens hun ongerechtigheid zond de Heer 'vurige vliegende slangen onder hen; en wanneer zij waren gebeten, bereidde Hij een redmiddel, zodat zij konden worden genezen; zij behoefden slechts op te zien; en wegens de eenvoud van het redmiddel, of de gemakkelijkheid er van, waren er velen, die omkwamen' (1 Nephi 17:41).

Broeders en zusters, we mogen de eenvoudige en gemakkelijke dingen die het evangelie van ons eist, niet nalaten en daardoor onszelf en ons gezin de grote zegeningen onthouden die de Heer beloofd heeft.

In de laatste aprilconferentie heeft ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf de volgende vraag gesteld: 'Zouden ouders, gezien de ernst van de huidige omstandigheden, bereid zijn één activiteit buiten het gezin op te geven en die tijd en dat talent aan het gezin te besteden?' (*De Ster*, juli 1994, blz. 79.)

Charles Francis Adams, de kleinzoon van de tweede president van de Verenigde Staten, was een succesvol advocaat, lid van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden en de Amerikaanse ambassadeur in Groot-Brittannië. Hij had veel verantwoordelijkheden en weinig tijd over voor iets anders. Maar hij hield wel een dagboek bij. Op een dag schreef hij: 'Vandaag gaan vissen met mijn zoon – een verloren dag!'

De zoon van Charles, Brooks Adams, schreef op diezelfde dag in zijn dagboek: 'Vandaag wezen vissen met mijn vader – de heerlijkste dag van mijn leven!' (citaat uit Scott Walker, *Daily Guideposts*, 1994).

President Hunter heeft gezegd: 'Vaak zijn het de alledaagse opdrachten die het leven van anderen het meest ten goede beïnvloeden' ('What is True Greatness?', *Brigham Young University 1986–87 Devotional and Fireside Speeches*, blz. 115).

Ik bid dat wij de raad van onze profeet zullen opvolgen en het geloof hebben om de Heiland te volgen door de gemakkelijke dingen te doen die zijn evangelie van ons vereist. Immers, als de profeet des Heren ons iets moeilijks had opgedragen om de zegeningen des Heren te verkrijgen, wie onder ons zou dat dan niet doen? In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Sta in heilige plaatsen'

Ouderling Lance B. Wickman
van de Zeventig

'De tempel is de sleutel tot ons heil, (. . .) een plaats van dankzegging, een plaats van onderricht en een plaats van inzicht.'

Ik zal nooit die avond vergeten nu bijna dertig jaar geleden. Mijn vrouw, Patricia, en ik waren twee jaar getrouwd. Wij woonden in een klein halfvrijstaand huisje aan de noordkust van Oahu. Ik was infanterieofficier en pelotonscommandant, en ingedeeld bij een eenheid in de Schofieldkazerne op Hawaii. Onze brigade was opgeroepen om in Vietnam te gaan vechten. Mijn vliegtuig zou na middernacht vertrekken en een goede HLD-vriend had aangeboden om me om 11 uur naar het vliegveld te brengen.

Pat en ik zaten de hele avond op de bank van onze kleine woonkamer. We hielden elkaars hand vast en keken naar de klok waarop het onvermijdelijke uur zou aanbreken. We luisterden naar het zachte geklots van de branding op het strand. De klok tikte als de metronoom der sterfelijkheid in scherpe tegenstelling tot het gedempte geruis van de eeuwige zee. Het afscheidsuur brak onvermijdelijk aan. In de deuropening van onze kleine woning omarmde ik mijn vrouw nog een laatste keer en kuste haar tot afscheid. Toen ging ik weg. Ik sloot de deur en vroeg mij af of dit de laatste keer was dat ik mijn lieve vrouw in de sterfelijkheid gezien had. Het was werkelijk nacht.

Zwijgend reden mijn vriend en ik in het donker tussen de suikerriet- en ananasvelden van Oahu. Het was net alsof mijn hart zou breken. Toen we Schofield voorbijreden, vuurde een onzichtbare infanterie-eenheid op nachtoefening een vuursignaal af. Toen de schittering ervan even de inktzwarte duisternis verlichtte, was het alsof er ook een geestelijke vlam ontstak in de duisternis die van mijn ziel bezit genomen had. Mijn gedachten werden van deze droevigste dag ooit teruggevoerd naar de gelukkigste dag ooit: die prachtige dag in december toen Pat en ik in de tempel aan elkaar verzegeld werden, niet alleen voor dit leven, maar voor alle eeuwigheid. Ik dacht aan de eeuwige verbonden die we gesloten hadden. Net als een dageraad die aanbreekt, besefte ik dat Pat altijd de mijne zou zijn, om het even wat de onzekere nabije toekomst ook met zich zou brengen. Eenmaal op de luchtmachtbasis belde ik haar op. We spraken en lachten zachtjes met elkaar in een geest van hernieuwde hoop en vrede, opgewekt door geloof en inzicht, alvorens opnieuw afscheid te nemen. Het was pas middernacht, maar voor mij ging de zon al op.

Op een andere dag en plaats was de zon reeds aan het ondergaan over de aardse bediening van de Messias, toen Hij de tempel van Jeruzalem voor de laatste keer verliet. De Heiland beklom samen met zijn discipelen de Olijfberg en profeteerde toen aangaande de rampzalige gebeurtenissen die zouden voorafgaan aan de verwoesting van Jeruzalem en aan zijn wederkomst. Daarna gaf Hij zijn discipelen van toen en van nu de volgende veelbetekende waarschuwing: 'Dan moet gij *staan in de heilige plaats*; die het leest, die merke daarop' (Joseph Smith – Matteüs 1:12; cursivering toegevoegd; zie tevens Matteüs 24:15). Hedendaagse openbaring geeft ons meer inzicht en leert ons dat er in onze tijd, te midden van conflicten, rampen en pestilentiën, twee koninkrijken in een grimmige strijd verwikkeld zijn over de zielen der mensen – Zion en Babylon. Meer dan eens wordt in de Schriften het bevel gegeven om 'in heilige plaatsen te staan', als bescherming tegen de stormen van het leven in de laatste dagen (LV 45:32; zie ook LV 87:8, 101:16–23). De meest bekende heilige plaats, die ook een sleutelfunctie heeft ten aanzien van alle andere heilige plaatsen, is de tempel van de Heer.

Wanneer de woorden *Zion* en *tempel* in een zin samen voorkomen, horen ze ook bij elkaar. Toen de heiligen in augustus 1833 in Jackson County (Missouri) een geografisch Zion probeerden te vestigen in weerwil van veel vervolging, werd de profeet Joseph Smith in een openbaring opgedragen de Heer een huis te bouwen 'voor het [heil] van Zion' (LV 97:12). De tempel is de sleutel tot ons heil omdat het een plaats is van dankzegging, een plaats van onderricht en een plaats van inzicht 'in alle dingen' (zie LV 97:12–14). Daarna volgt deze heerlijke belofte: 'Ja, en Mijn aanwezigheid zal daar zijn, want Ik zal het binnengaan, en alle reinen van harte, die het zullen binnengaan, *zullen God zien*. (. . .) Daarom, (. . .) laat Zion zich verheugen, want dit is Zion: DE REINEN VAN HARTE; laat Zion zich daarom verheugen, terwijl alle goddelozen zullen treuren' (LV 97:16, 21; cursivering toegevoegd). Voor Zion, de reinen van hart, be-

zit de tempel de sleutel die heilige plaatsen ontsluit – plaatsen van verblijding – terwijl zij die zich op de zijwegen van Babylon bevinden, gedoemd zijn om te treuren.

Tijdens die tumultueuze oorlogsjaren in Vietnam heb ik nog tweemaal afscheid moeten nemen van mijn lieve vrouw. Later hebben we samen afscheid moeten nemen van ons vijfjarig zoontje dat door de sluier ging van deze wereld natar het hiernamaals; en nog later zouden we een gehandicapt dochtertje in de sterfelijkheid verwelkomen. Het leven heeft ons voor moeilijke taken gesteld, zoals het dat voor iedereen doet. Maar met de jaren heb ik de wijze woorden leren waarderen van een dierbare vriend, patriarch en verzegelaar in de tempel. 'Lance,' zei hij, 'de vreugde van de tempel is niet alleen de vreugde die ik in de tempel ervaar. *De tempel is in mij.* En wanneer ik de tempel verlaat, gaat de vrede van die plaats met me mee.'

Dat is mogelijk voor iedere rechtschapen ziel. Wanneer we de tempel bezoeken, zo vaak als afstand en persoonlijke omstandigheden dat toelaten, *zal de tempel in ons zijn.* Ondanks de beproevingen van het leven zullen we dan altijd in een heilige plaats staan. Het huis des Heren nodigt iedereen uit die tot Zion gerekend wil worden: 'Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen' (Jesaja 2:3).

Op de dag dat onze ring de inwijding van de San Diego-tempel bijwoonde, kwam ik samen met mijn dochter en een van onze zoons, een paar minuten eerder de celestiale kamer binnen. Mijn geliefde Pat leidde het koor. Het was alsof engelen met hen meeoefenden toen zij die prachtige woorden van de dierbare HLD- lofzang zongen die wij enkele minuten geleden ook gezongen hebben:

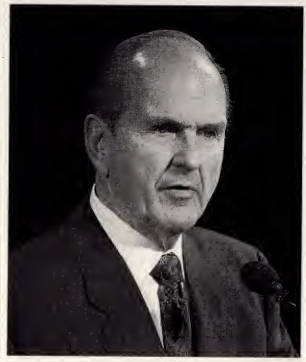
Hoog op der bergen kruin,
daar wappert een banier,
kom, hoor naar de bazuin,
de ware leer is hier.
In Zions schoon en vreedzaam land,
daar op een berg is zij geplant.
(Lofzang 5)

Onze blikken kruisten elkaar. In een paar ogenblikken herleefde ik in gedachten al die jaren van moeite en hartzeer tot op die heerlijke dag toen Pat en ik naar het huis des Heren waren gegaan. Ik drukte mijn kinderen tegen mij aan en ervoer op datzelfde ogenblik een heerlijk en celestiaal gevoel in mijn borst. Ik *wist* dat ik mij op een heilige plaats bevond. Ik voelde dezelfde vrede die ik die donkere nacht zoveel jaren geleden gevoeld had – en opnieuw verheugde ik mij. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De geest van Elia

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Samen in de tempel werkzaam zijn is een sublieme gezinsactiviteit, waar geen extra motivatie voor nodig is en die zelf de waarheid van dit unieke werk bevestigt.'

Gedurende het voorbije jaar hebben vier algemene autoriteiten hun sterfelijke zending beëindigd. Het heengaan van president Ezra Taft Benson en de ouderlingen Marvin J. Ashton, Sterling W. Sill en Clinton L. Cutler heeft vele blijken van liefde jegens hun nabestaanden opgeroepen. Tevens heeft hun heengaan een schriftuurlijke uitleg van de bezigheden aan de andere kant van de sluier onderstreept: 'De getrouwe ouderlingen van deze bedeling, wanneer zij het sterfelijke leven verlaten, (zetten) hun werk voort door het evangelie te prediken (...) in die grote wereld van de geesten der doden.'[1]

President Spencer W. Kimball heeft ons geleerd dat 'onze grote opdracht wat dit aspect van het zendingswerk betreft, erin bestaat om hier op aarde de verordeningen te verrichten die degenen nodig hebben die het evangelie aan de andere kant aanvaarden.'[2]

Samen met het feit van de honderdste verjaardag volgende maand van de oprichting van de Genealogical Society of Utah, onderstreept die gedachte het grote belang van de invloed van 'de geest van Elia'.[3] Het is een gelukkig toeval dat dat eeuwfeest bijna samenvalt met de verjaardag van president Howard W. Hunter, die ooit die vereniging gepresideerd heeft en ons aanmoedigt om het huis des Heren te bezoeken.

De doop noodzakelijk voor toelating tot het koninkrijk van God

Fundamenteel voor het christendom is de tijdloze uitspraak van Jezus: 'Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.'[4]

Na zijn kruisdood ging Jezus naar de geestenwereld, waar Hij het zendingswerk organiseerde onder degenen die gestorven waren zonder over het evangelie gehoord te hebben.[5] Het is logisch om te verwachten dat die zielen gedoopt moeten worden. Toch is er slechts één vers in het Nieuwe Testament dat rechtstreeks op die noodzaak wijst: 'Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?'[6]

Zonder hedendaagse openbaring zouden die vragen van Paulus een raadsel blijven. Zij worden echter door hedendaagse openbaring verduidelijkt. Het begin van die uitleg ontving de profeet Joseph Smith van de engel Moroni[7], die tegen hem zei:

'Ik zal door de profeet Elia het priesterschap aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.

'En hij zal de aan de vaderen gemaakte beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaderen wenden.[8]

'Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij Zijn komst volslagen worden verwoest.'[9]

Joseph vergeleek dat onderricht van Moroni met een gelijksoortige profetie door Maleachi, namelijk dat Elia zou terugkomen.[10] Wij weten dat Elia na die belofte van Maleachi inderdaad is teruggekeerd, tenminste twee maal. Bij de verheerlijking van Christus is Elia verschenen aan Petrus, Jakobus en Johannes op de berg.[11] Op 3 april 1836 is Elia aan de profeet en aan Oliver Cowdery verschenen in de Kirtland-tempel. Bij die gelegenheid heeft hij het volgende

gezegd: 'De sleutels van deze bediening (worden) aan u overgedragen.'[12]

De profeet Joseph Smith was uitverkoren om de kerk te herstellen, het priesterschapsgezag te ontvangen en te bedienen, en duidelijk en hoogst waardevolle waarheden te herstellen die voor de mens verloren waren gegaan.[13] Een van die waarheden was de leer over het heil voor de doden, die een onontbeerlijk onderdeel was van de beloofde 'wederoprichting aller dingen'.[14]

Enkele jaren geleden heeft ouderling Howard W. Hunter gezegd: 'Vindt u het redelijk dat mensen die op de aarde geleefd hebben en gestorven zijn zonder de gelegenheid te hebben gehad om zich te laten dopen, daarvan voor eeuwig verstoken zouden blijven? Is er iets onredelijks aan het idee dat de levenden zich plaatsvervangend laten dopen voor de doden? Misschien wel het grootste voorbeeld van plaatsvervangend werk voor de doden is de Meester zelf. Hij heeft zijn leven gegeven als een plaatsvervangende verzoening, opdat al wie zou sterven, opnieuw zou leven en het eeuwige leven hebben. Hij heeft voor ons gedaan wat wij niet voor onszelf kunnen doen. Op dezelfde manier kunnen wij verordeningen verrichten voor hen die de gelegenheid daartoe niet gehad hebben tijdens hun leven.'

Ouderling Hunter heeft daar het volgende aan toegevoegd: 'Niet alleen kan de doop plaatsvervangend worden verricht voor de doden; maar ook de begiftiging; en de verzegeling waardoor de vrouw de eeuwige gezellin wordt van haar echtgenoot en hun kinderen aan hen verzegeld worden als hun gezin. Die verzegeling van gezinnen kan zo blijven doorgaan totdat het gezin van God volmaakt is. Dat is het grote werk van de bedeling van de volheid der tijden. (...) De eenmaking en verlossing van het gezin van God was reeds het goddelijke plan voordat de aarde werd gegrondvest.'[15]

Die klassieke uitspraak van president Hunter benadrukt het belang van het tempelwerk voor onze eigen familie en helpt ons de profetie uit het Oude Testament te begrijpen dat 'verlossers de berg Sion (zullen) bestijgen'.[16] Deze verheven vorm van dienstbetoon voor mensen die wij niet kunnen zien is een van de edelste daden van menselijke vriendelijkheid.

Het tempelwerk – vroeger en nu

Vanaf de dagen van Adam tot aan het midden des tijds werden tempelverordeningen alleen verricht voor de levenden. Verordeningen voor de doden moesten wachten op de verzoening en de nasterfelijke bediening van de Heiland.[17]

Het ontwerp van de Kirtland-tempel voorzag niet in de doop voor de doden. Toch was de tempel belangrijk in voorbereiding daarop. Een week na de inwijding verscheen de Heer in eigen persoon in de tempel om hem te aanvaarden.[18] Onder zijn leiding herstelden Mozes, Elias en Elia ieder specifieke sleutels van priesterschapsgezag.[19]

Vijf jaar later bevonden de heiligen zich in Nauvoo (Illinois). Daar gebood de Heer hen opnieuw een tempel te bouwen, maar nu wel met bijkomende voorzieningen, want, zo zei Hij: 'Er is geen doopvont op aarde, waarin zij, Mijn heiligen, mogen worden gedoopt voor hen, die dood zijn –

'Want deze verordening behoort in Mijn huis te worden bediend.'[20]

Om elk misverstand te voorkomen gaf Hij daarna de volgende plechtige waarschuwing: 'Indien gij, na deze bepaalde tijd, deze [dopen voor de doden] *niet* doet, zult gij als een kerk, met uw doden, worden verworpen, zegt de Here.'[21]

Hoewel de Nauvoo-tempel door brand werd verwoest, heeft hij wel aan zijn heilig doel beantwoord.[22]

Genealogische verslagen gebruikt in de tempel

Over de hele wereld maken kerkleden trouw familieverslagen klaar om in onze vele tempels te gebruiken. Verordeningen die daar worden verricht, dienen uitgebreid gedocumenteerd te worden, omdat de Heer gezegd heeft:

'Wanneer iemand van u voor uw doden wordt gedoopt, moet er een klerk aanwezig zijn als ooggetuige van uw dopen; (...)

'Opdat al hetgeen gij optekent, in de hemel moge worden opgetekend, en wat gij ook op aarde bindt, in de hemel moge worden gebonden, en wat gij ook op aarde ontbindt, in de hemel moge worden ontbonden.'[23]

Deze belangrijke leerstelling maakte een grote indruk op de profeet.[24] Zijn gedachten waren in harmonie met die van vroegere profeten. Joseph schreef dat: 'Johannes de Openbaarder ditzelfde onderwerp met betrekking tot de doden overdacht, toen hij verklaarde, (...): *En ik zag de doden, (...) staande voor God; en de boeken werden geopend; (...) en de doden werden geoordeeld naar hun werken uit hetgeen in de boeken geschreven stond.*'[25]

De profeet Joseph voegde daaraan toe: 'Wat gij niet op aarde optekent, zal niet in de hemel worden opgetekend, want volgens de boeken zullen uw doden worden geoordeeld.'[26]

Elia en de sleutels van het priesterschapsgezag

In 1844 stelde Joseph Smith de volgende vraag: 'Wat is dit ambt en werk van Elia?' De profeet beantwoordde zijn eigen vraag onmiddellijk als volgt: 'Het is een van de grootste en belangrijkste onderwerpen, die God heeft geopenbaard. (...)'

'Dit (is) de geest van Elia, namelijk dat wij onze doden verlossen en ons aan onze vaderen verbinden die in de hemel zijn (...). Dit is de macht van Elia en vertegenwoordigt de sleutels van het koninkrijk van Jehova.'[27]

Sommigen onder ons hebben nog nooit de geest van Elia gevoeld, noch de macht die daarbij hoort. Toch zijn wij gebonden door de volgende waarschuwing:

'Dit (zijn) grondbeginselen met betrekking tot de doden en de levenden, die niet lichtvaardig kunnen worden veronachtzaamd (...). Want hun zaligheid is nodig en onontbeerlijk voor onze zaligheid, (...) zonder ons (kunnen zij) niet tot volmaking komen. Evenmin kunnen wij zonder onze doden tot volmaking komen.'[28]

Joseph Smith had de opdracht 'het fundament (...) te leggen'[29] voor dit grote werk. Belangrijke bijzonderheden zouden later geopenbaard worden. Op de aprilconferentie van 1894 kondigde president Wilford Woodruff de volgende openbaring aan: 'Wij willen dat van nu af aan de heiligen der laatste dagen hun genealogie gaan opsporen zover als zij kunnen, en dat zij verzegeld worden aan hun vaders en moeders. De kinderen moeten verzegeld worden aan hun ouders, en deze keten dient voortgezet te worden zover als enigszins mogelijk is. (...) Ziedaar de wil des Heren voor zijn volk.'[30]

Het eeuwfeest van de Genealogical Society of Utah

Die openbaring in april leidde tot de oprichting van de Genealogical Society of Utah op 13 november 1894. De doelstellingen daarvan waren 'een genealogische bibliotheek op te richten en in stand te houden (...); leden te leren hoe zij goede familieverslagen kunnen samenstellen en hun stamboom samenstellen; en het verrichten van tempelverordeningen te bevorderen.'[31] Door de gebeurtenissen van dat historische jaar werden familiehistorisch onderzoek en tempelwerk als *een geheel* in de kerk beschouwd.

In de daaropvolgende eeuw is er veel tot stand gebracht. Steeds meer mensen raken enthousiast over het zoeken naar hun voorouders en de kerk doet haar uiterste best om hen daarbij te helpen. De kerk heeft de term *familiegeschiedenis* geïntroduceerd om dat speurwerk onder *al* haar leden aan te moedigen, en in het bijzonder onder die leden die door het woord *genealogie* afgeschrikt worden. Daarnaast zijn er over de hele wereld 2150 drukke en produktieve centra voor familiegeschiedenis opgericht. Het FamilySearch® Center in de Joseph Smith Memorial Building bijvoorbeeld heeft verschillende honderdduizenden bezoekers ontvangen. Van dat aantal hebben tenminste tweederde iets over hun voorouders in de computerbestanden gevonden.

Meer dan 300 000 exemplaren van het computerprogramma van de kerk, genaamd Personal Ancestral File®, worden in bibliotheken en gezinnen gebruikt door vele honderdduizenden mensen. Over de hele wereld maken miljoenen genealogische onderzoekers gebruik van ons programma FamilySearch®. De meesten daarvan zijn geen lid van de kerk. De vrijgave van namen voor tempelverordeningen, wat vroeger veel tijd en arbeid kostte, gebeurt thans, met behulp van TempleReady™, veel gemakkelijker en bijna onmiddellijk.

Zuster Nelson, onze kinderen, en ikzelf hebben namen van onze eigen voorouders ingediend bij de tempel en verordeningen voor hen verricht. Omdat we het geluk hebben dichtbij een tempel te wonen, spreken we daar heel vroeg 's ochtends af. In minder dan een uur is het voorbereidende werk gedaan. Onze kinderen worden dan rechtstreeks naar school gebracht, hun moeders gaan terug naar huis, en hun vaders naar hun werk. En iedereen is op tijd! Voor begiftigings- en verzegelingswerk hebben de volwassenen die zich kunnen vrijmaken, ervoor gekozen om die bijzondere ervaring in de vooravond met elkaar te delen. Daarna werken we thuis onze gegevens bij en genieten we van de lekkernijen die zuster Nelson gemaakt heeft.

Wij doen ook het tempelwerk voor de voorouders van een Russische bekeerling die niet in staat is om zelf naar een tempel te reizen. Deze toegewijde bekeerling heeft de gegevens van zijn familieleden toevertrouwd aan onze zoon toen die in Rusland op zending was, met het dringend verzoek voor hen tempelwerk te verrichten. Wanneer onze kinderen en kleinkinderen naar de tempel gaan om die verordeningen te verrichten, hebben ze wel de hulp van onze zoon nodig om de namen uit te spreken, maar niet om de vreugde te voelen die hen ten deel valt.

Samen in de tempel werkzaam zijn is een sublieme gezinsactiviteit, waar geen extra motivatie voor nodig is en die zelf de waarheid van dit unieke werk bevestigt.

Het recht op keuzevrijheid, aansprakelijkheid en privacy

Wie heeft er baat bij dergelijk tempelwerk? Het beginsel keuzevrijheid geldt aan beide zijden van de sluier. Daar, aan de andere zijde van de sluier, zijn keuzevrijheid en aansprakelijkheid van het allergrootste belang.[32] Niet iedereen zal die verordeningen aanvaarden; evenmin zal iedereen die ze wil aanvaarden, voldoen aan de gestelde normen. Volgens de Schriften zal dat plaatsvervangende werk alleen van kracht worden wanneer aan de voorwaarden van persoonlijk geloof[33], bekering[34] en gehoorzaamheid[35] voldaan wordt.

Hier, aan deze zijde van de sluier, speelt de beperking mee van beschikbare tijd en beschikbare tempels. Dat betekent dat het familiehistorisch onderzoek en tempelwerk voor *onze eigen voorouders* voor ons topprioriteit dient te zijn. De geest van Elia zal de kerkleden individueel inspireren om hun eigen voorgeslacht aan elkaar te verbinden, eerder dan lijsten met namen in te dienen van mensen of populaire persoonlijkheden waarmee ze verder geen familiebanden hebben.[36]

Wij zijn ons bewust van de mensen die niet tot onze godsdienst behoren en zich zorgen maken, of zelfs beledigd zijn, door de tempelverordeningen die wij voor de

doden verrichten. Onze boodschap aan hen is dat onze Hemelse Vader zelf leiding gegeven heeft aan de herstelling van de sleutels van het priesterschapsgezag en dat Hij zeker niet de bedoeling had ook maar iemand van zijn kinderen te beledigen. Integendeel, zijn bedoeling was om hen te zegenen. Deze leerstelling en de bijhorende verordeningen getuigen van liefde en zijn bedoeld om de fijnste van alle relaties te laten voortduren – die van het eeuwige gezin.

Niettemin is de kerk ontvankelijk voor die bezorgdheid. Het Eerste Presidium heeft verzocht, voor zover dat mogelijk is, de individuele rechten op privacy te beschermen. De volgende richtlijn dateert uit 1972: 'Wie namen wil indienen voor mensen die geen rechtstreekse voorouders zijn, moet voordat hij de gegevens indient van personen die in de laatste 95 jaar geboren zijn, daartoe toestemming verkrijgen van het naaste nog in leven zijnde familielid van die overledene.'[37] Bovendien wordt degene die van onze computerprogramma's gebruik maakt *iedere keer opnieuw* herinnerd aan die rechten van voorrang en privacy.

Ook blijven onze kerkleiders hun grootmoedigheid en goodwill tonen door de diensten van onze afdeling familiegeschiedenis volledig kosteloos toegankelijk te stellen aan geïnteresseerden, ongeacht hun godsdienstige overtuiging! Op hun beurt worden alle gebruikers uitgenodigd zelf waardevolle gegevens toe te voegen aan de immer groeiende wereldverzameling van genealogische informatie.

Gelegenheden om te dienen

In een recente verklaring heeft president Howard W. Hunter onder meer het volgende gezegd: 'Laten we de tempel bezoeken en de tempel liefhebben. Laten wij ons naar de tempel haasten, (...) niet alleen voor onze voorouders (...), maar ook voor de persoonlijke zegeningen van het tempelbezoek.'[38]

Die uitnodiging van president Hunter herinnert ons eraan dat we gegevens van voorouders die gemakkelijk verkrijgbaar zijn, moeten indienen, de bijhorende verordeningen voor hen verrichten en, waar mogelijk, regelmatig de tempel bezoeken. De hoeveelheid en frequentie is afhankelijk van onze persoonlijke omstandigheden en mogelijkheden, en van de leiding van kerkleiders en van de Geest. Tijdens ons aardse leven kunnen we allemaal wel iets van betekenis doen.

Ik wil eraan toevoegen dat het dagelijks scheppen van fijne herinneringen in onze familie ertoe bijdraagt om van onze familiegeschiedenis een aangename ervaring te maken. Iedere dag op aarde kan ons een stukje van de hemel brengen.

Vele mensen leggen hun levensweg af zonder een levensgezel of -gezellin. Ook aan hen bestaat er behoefte bij hun families aan beide zijden van de sluier. Anderen zullen misschien nooit de kans krijgen de tempel tijdens hun sterfelijk leven te bezoeken. Voor de getrouwen schuilt er veel troost in de wetenschap dat niemand die de Heer liefheeft en er ernstig naar streeft zijn geboden te onderhouden, zegeningen onthouden zal blijven.[39] Wij zullen geoordeeld worden naar onze werken *én* de verlangens van ons hart, op des Heren eigen tijd en wijze.[40]

Geen enkele sterveling had dit goddelijk werk kunnen bedenken. Het is een bewijs van de herstelling van het evangelie in zijn volheid en wordt aangedreven door de geest van Elia. 'Laten wij daarom als een kerk en als een volk, (...) de Here een offerande in gerechtigheid brengen; en laten wij in Zijn heilige tempel, (...) een boek opdragen dat de geslachtslijsten van onze doden bevat, (...) dat alleszins aannemelijk [is].'[41] Dan zullen we als heilanden op de berg Zion zegeningen ontvangen en anderen tot zegen zijn. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1 LV 138:57.

2 *Ensign*, januari 1977, blz. 3.

3 2 Koningen 2:15.

4 Johannes 3:5. Zie tevens Marcus 16:16; LV 5:16; Mozes 6:59. Jezus zelf werd gedoopt om 'alle gerechtigheid te vervullen' (Matteüs 3:15; 2 Nephi 31:5–6).

5 Zie 1 Petrus 4:6; LV 138:10–37.

6 1 Korintiërs 15:29; zie tevens *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 160.

7 Voornamelijk van 1823 tot 1827.

8 Later zei Joseph Smith dat 'het woord *terugvoeren* had vertaald moeten worden met *binden of verzegelen*' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 300; cursivering toegevoegd).

9 LV 2:1–3.

10 Zie Maleachi 4:5–6.

11 Zie Matteüs 17:3. Mozes bezat de sleutels van de vergadering van Israël en de vergadering van de tien stammen. Elia bezat de sleutels van de verzegelbevoegdheid. Dat zijn de sleutels die zij aan Petrus, Jakobus en Johannes op de berg verleenden. Andere schriftuurplaatsen die van de verzegelbevoegdheid gewag maken, zijn: Matteüs 16:18–19; LV 128:10; 138:45–48.

12 LV 110:16.

13 Zie 1 Nephi 13:26, 28–29, 32, 34–35, 40.

14 Handelingen 3:21.

15 *Ensign*, december 1971, blz. 71–72.

16 Obadja 1:21.

17 Zie LV 138:18–37.

18 Zie LV 110:1–4, 7.

19 Zie LV 110:7–16; tevens LV 2:1–3 en de informatie onder noot 11.

20 LV 124:29–30.

21 LV 124:32; cursivering toegevoegd.

22 De doopvont is op 8 november 1841 'ingewijd door Brigham Young. Zij werd voor de eerste maal gebruikt twee weken later toen de ouderlingen Brigham Young, Heber C. Kimball en John Taylor veertig dopen voor de doden verrichten.' (*Church History in the Fulness of Times*, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1989, blz. 252.) 'Volgens de tempelverslagen hebben 5615 heiligen hun begiftiging ontvangen voordat zij westwaarts trokken' – en genoten zij van de daarbijhorende zegeningen gedurende hun gezegende reis. (Ibid, blz. 303–304.)

23 LV 127:6–7.

24 Zie LV 128:1.

25 LV 128:6; cursivering in het origineel.

26 LV 128:8.

27 *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 307.

28 LV 128:15; zie ook 18.

29 LV 1:30; 21:2; 124:118.

30 In *Messages of the First Presidency*, bew. James R. Clark, 6 delen. (Salt Lake City: Bookcraft, 1965-1975); deel 3, blz. 256–257. Zie tevens *Deseret Semi-Weekly News*, 17 april 1894, blz. 1.

31 Archibald F. Bennett, 'The Genealogical Society of Utah', *Improvement Era*, april 1935, blz. 225.

32 President Ezra Taft Benson en zijn raadgevers hebben de volgende verklaring afgelegd: 'Wat de verordeningen voor de overledenen betreft, hoeven wij ons niet af te vragen of de personen deze waardig zijn, of de verordeningen aanvaard zullen worden, of wat de mogelijke gevoelens zullen zijn van andere overledenen voor wie de verordeningen gevolgen hebben. (...) Dergelijke overwegingen moeten, noodzakerlijkerwijs, aan gene zijde van de sluier plaatsvinden' (Brief van het Eerste Presidium, 8 december 1988).

33 Zie Alma 19:13; Ether 3:14; Mozes 5:9.

34 Zie LV 138:58.

35 Ibid.

36 President Joseph Fielding Smith heeft geschreven: *'Wij gaan het tempelwerk niet voor iedereen doen, daar het niet voor iedereen bestemd is. Wij gaan het tempelwerk doen voor hen die er op grond van hun geloof en bekering recht op hebben het celestiale koninkrijk binnen te gaan.* (...) Ik weet niet of de een het waardig is en de ander niet. Het is ons door de Heer vergund het werk te doen voor al onze verwanten' (*De leer tot zaligmaking*, deel 2, blz. 170; cursivering in het origineel).

37 *Records Submission Manual*, 4e uitg. (Salt Lake City: Genealogical Society of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1973), blz. 16.

38 *Ensign*, juli 1994, blz. 5.

39 Zie Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, deel 2, blz. 74; Bruce R. McConkie, *The Mortal Messiah*, 4 delen (Salt Lake City: Deseret Book Company, 1979–1981), deel 3, blz. 188.

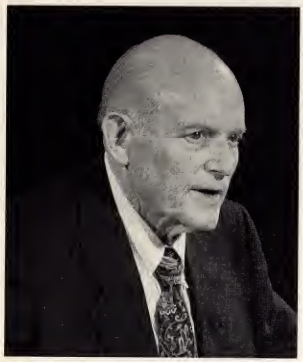
40 Zie 2 Nephi 9:41; Alma 41:3; LV 137:9.

41 LV 128:24.

Volg de Zoon van God

President Howard W. Hunter

'Wij bevinden ons op een punt in de geschiedenis van de wereld en de groei van de kerk waarop wij meer aandacht aan heilige zaken dienen te besteden en meer te handelen naar wat de Heiland van zijn discipelen verwacht.'

Mijn geliefde broeders en zusters, we zijn gekomen aan het einde van alweer een geweldige conferentie van de kerk. De Geest is in ruime mate uitgestort. Ik beveel bij u de wijze en geïnspireerde raad aan die u ontvangen heeft van de algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de hulporganisaties van de kerk. Ik bid nederig dat ieder van ons het besluit zal nemen om hun raadgevingen in ons leven te gaan toepassen nu we ze nog vers in ons geheugen hebben.

Ik wil u laten weten dat ik een grote liefde en waardering heb voor mijn toegewijde raadgevers, president Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson. Het zijn mannen met veel wijsheid, ervaring en inzicht. Ik houd van mijn broeders van het Quorum der Twaalf Apostelen, met wie ik meer dan 34 jaar werkzaam geweest ben, en ik steun hen. Aan de leden van de Zeventig en de Presiderende Bisschap wil ik mijn liefde en dankbaarheid uitspreken voor hun offervaardigheid en dienstbetoon aan de kerk in heel de wereld. Mijn eerbetoon gaat tevens uit naar de algemene functionarissen van de hulporganisaties.

Onder het nadenken over de boodschappen van deze conferentie, heb ik mezelf afgevraagd: Hoe kan ik anderen helpen deelgenoot worden van de goedheid en de zegeningen van onze Hemelse Vader? Het antwoord is de aanwijzingen te volgen die wij ontvangen van hen die we steunen als profeet, ziener en openbaarder, en van de andere algemene autoriteiten. Laten we de woorden die zij gesproken hebben onder de geest van inspiratie bestuderen en ze vaak raadplegen. De Heer heeft zijn wil aan de heiligen in deze conferentie kenbaar gemaakt.

Ik getuig plechtig en dankbaar dat Jezus de Christus is, de Heiland van de wereld. Op Hem richt zich onze aanbidding; Hij is de sleutel tot ons geluk. Laten wij de Zoon van God op ieder ogenblik en in iedere omstandigheid van ons leven navolgen. Laten wij Hem als ons voorbeeld en onze gids aannemen.

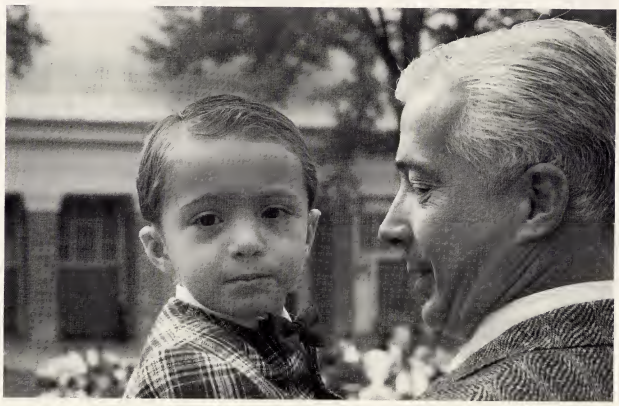
Wij bevinden ons op een punt in de geschiedenis van de wereld en de groei van de kerk waarop wij meer aandacht aan heilige zaken dienen te besteden en meer te handelen naar wat de Heiland van zijn discipelen verwacht. In iedere situatie dienen wij ons af te vragen: 'Wat zou Jezus doen?', en dan moedig te handelen volgens het antwoord op die vraag. Wij moeten bezig zijn met zijn werk zoals Hij bezig is met het werk van zijn Vader. Wij dienen ons in te spannen om te worden als Christus, het enige voorbeeld in deze wereld dat volmaakt en zonder zonde is.

Nogmaals leggen we de nadruk op de persoonlijke zegeningen die volgen op dienen in de tempel en op de heiligheid en veiligheid die die heilige muren bieden. Het is het huis van de Heer, een plaats van openbaring en vrede. Tempelbezoek verrijkt en verdiept ons inzicht in het doel van het leven en in de betekenis van het zoenoffer van de Heer Jezus Christus. Laten wij de tempel, het dienen daar, de tempelverbonden en het tempelhuwelijk verheffen tot ons belangrijkste doel op aarde en de grootste ervaring in de sterfelijkheid.

Laten wij onze kinderen deelgenoot maken van de geestelijke gevoelens die we in de tempel ervaren. En laten we ze ijveriger en op een eenvoudige manier de bedoelingen van het huis des Heren bijbrengen voor zover die besproken kunnen worden.

Laten wij ervoor zorgen dat iedere zendeling goed voorbereid is wanneer hij de tempel bezoekt en dat die tempelervaring voor hem een nog groter hoogtepunt is dan zijn zendingsoproep. Laten wij het erop aanleggen, en onze kinderen leren en ze ervan overtuigen dat zij in het huis des Heren behoren te trouwen. Laten wij krachtiger dan ooit verkondigen dat het er werkelijk toe doet waar men huwt en met welke bevoegdheid men man en vrouw wordt verklaard.

Al onze inspanningen om het evangelie te verkondigen, de heiligen te vervolmaken en de doden te verlossen voeren ons naar de heilige tempel. De reden daarvoor is dat de tempelverordeningen absoluut cruciaal zijn; bij het ontbreken daarvan kunnen we niet in Gods tegenwoordigheid terugkeren. Ik moedig iedereen aan om waardig te zijn de

tempel te bezoeken of zich voor te bereiden op de dag dat u dat heilige huis kunt betreden om uw verordeningen en verbonden te ontvangen.

Laat de schoonheid, betekenis en vrede van de tempel meer invloed in uw dagelijks leven krijgen opdat het duizendjarig rijk moge aanbreken, de tijd waarin zoals beloofd 'zij hun zwaarden tot ploegscharen (zullen) omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal [dan] tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren, [maar] (...) wandelen in het licht des Heren' (Jesaja 2:4–5).

Tijdens zijn aardse bediening heeft onze Heer keer op keer een oproep gedaan die zowel een uitnodiging als een uitdaging was. Tegen Petrus en Andreas heeft Christus gezegd: 'Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken' (Matteüs 4:19). Wij zijn betrokken bij het redden van zielen, het uitnodigen van mensen om tot Christus te komen en tot het water van de doop zodat zij vooruitgang kunnen maken op het pad dat leidt naar het eeuwige leven. Deze wereld heeft het evangelie van Jezus Christus nodig. De enige manier waarop de wereld ooit vrede zal vinden wordt verschaft door het evangelie. Als volgelingen van Jezus Christus streven wij ernaar de cirkel van liefde en begrip onder de mensen op aarde uit te breiden.

De profeten die mij zijn voorgegaan hebben geleerd dat iedere jongeman die daartoe geschikt is en aan de gedragsnormen voldoet, een voltijdzending dient te vervullen. Ik onderstreep vandaag opnieuw die behoefte. Wij hebben in het zendingsveld ook een grote behoefte aan geschikte, volwassen echtparen. Jezus heeft tegen zijn discipelen gezegd: 'De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er te weinig. Bidt daarom de Heer van de oogst, dat hij arbeiders uitzende in zijn oogst' (Lucas 10:2).

En nu, mijn geliefde broeders en zusters, door de macht en het gezag van het priesterschap dat ik draag en krachtens de roeping die ik nu heb, smeek ik mijn zegeningen over u af. Ik zegen u bij uw inspanningen om meer als Christus te gaan leven. Ik zegen u met een groter verlangen om een tempelaanbeveling waardig te zijn en de tempel zo dikwijls te bezoeken als de omstandigheden dat toestaan. Ik zegen u dat u de vrede van onze Hemelse Vader bij u thuis zult ontvangen en geleid zult worden wanneer u uw gezin leert de Meester te volgen.

Ik getuig nogmaals dat het herstelde evangelie van Jezus Christus waar is. Ik ervaar zeer sterk hoe afhankelijk ik ben van de Heer om leiding te kunnen geven aan zijn koninkrijk. Ik dank u nogmaals voor uw steunverlening, uw geloof en gebeden voor mij en de algemene autoriteiten. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Algemene vergadering van de zustershulpvereniging
24 september 1994

'Zoekt en gij zult vinden'

Elaine L. Jack
Algemeen presidente zustershulpvereniging

'De zustershulpvereniging is een hedendaags forum waar zusters samen geestelijke waarheid leren (...) Wij verruimen onze gedachten en vullen ons geloofsreservoir.'

Mijn geliefde zusters, ik heb zo uitgekeken naar dit moment dat ik met u kan spreken en u kan vertellen wat er leeft in mijn hart. Als zusters in de zustershulpvereniging zijn wij met elkaar verbonden door ons geloof in Jezus Christus en zijn evangelie. Wij putten altijd kracht uit ons samenzijn, ongeacht waar dat plaatsvindt.

Ik heb in mijn leven de leiding ervaren van acht verschillende presidenten van de kerk en heb een getuigenis van de goddelijke roeping van ieder van hen, alsmede van hun voorgangers. Ik ben geboren toen president Heber J. Grant aan het hoofd van de kerk stond. Ik heb bij het grootbrengen van mijn kinderen kunnen putten uit de wijsheid van president David O. McKay. Ik ben de afgelopen vier jaar algemeen presidente van de zustershulpvereniging geweest onder leiding van president Ezra Taft Benson. Vandaag zijn wij gezegend om Howard W. Hunter bij ons te hebben als profeet en veertiende president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

President Hunter, wij houden van u. Wij voelen ons geïnspireerd door uw rustige, edele gelaat, uw vriendelijkheid, uw oordeelkundigheid en uw toewijding. Wij zijn dankbaar voor uw onweerstaanbare boodschap om het voorbeeld van Jezus Christus te volgen in een geest van zorgzaamheid, deernis en ootmoed. En wij danken God voor de sleutels van het heilig priesterschap die u gebruikt en waarmee u ons tot zegen bent.

Als spreekbuis voor ruim drie en een half miljoen zusters van de zustershulpvereniging, wil ik u verzekeren dat wij u steunen als profeet, ziener en openbaarder van deze kerk. Hoewel wij onze hand pas volgende week tijdens de algemene conferentie officieel ter ondersteuning kunnen opsteken, zeg ik vandaag, namens de vrouwen van deze kerk: 'Wij danken u, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd' (Lofzang 17). Bovendien, president Hunter, zeggen wij onze steun toe aan uw raadgevers, de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen, de Quorums der Zeventig en de Presiderende Bisschap. Weet dat de zusters van de kerk met genoegen en in alle harmonie onder de leiding van onze priesterschapsleiders werken, zowel op algemeen als plaatselijk niveau.

Bij de overgang van de leiding van president Benson op president Hunter, zoals wij die hebben aanschouwd, blijkt duidelijk dat dit een kerk van orde is. Jezus Christus heeft de orde van alle dingen hier op orde bepaald. Wij hoeven ons geen zorgen te maken, want Hij heeft ons verteld: 'Laat uw hart daarom vertroost zijn aangaande Zion; want alle vlees is in Mijn hand; wees stil, en weet, dat Ik God ben' (LV 101:16).

De zustershulpvereniging maakt deel uit van die orde, want het is de organisatie van de Heer voor de vrouwen. Ons bereik is wereldwijd en onze invloed is van vitaal belang voor alle vrouwen. Veertig jaar geleden bracht president Belle S. Spafford hulde aan de leidsters van het eerste uur die 'door goddelijk inzicht kennis hadden gekregen

van de bestemming van de zustershulpvereniging' (Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon en Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1992, blz. 337).

In deze tijd is de zustershulpvereniging zich nog steeds aan het ontwikkelen tot hetgeen zij zoveel jaar geleden hebben voorzien. Als ZHV-zusters zijn wij een voorbeeld van geestdrift en hoop, van spiritualiteit en medeleven. Wij zijn vrouwen uit vele verschillende culturen, van verschillende leeftijden en met uiteenlopende ervaringen die de handen ineenslaan om getuigenissen te ontwikkelen en de naastenliefde uit te dragen waar wij om bekendstaan.

Zusters, wij leven in een gecompliceerd tijdperk. De technologie heeft een aantal taken vereenvoudigd en leermogelijkheden verschaft die onze grootmoeders zich nooit hadden kunnen indenken. Maar door een geautomatiseerde maatschappij staan wij ook onder een grotere druk, waardoor wij zorgvuldig moeten afwegen hoe wij onze tijd moeten gebruiken, en wat wij kunnen doen om het grootste effect te hebben. Onze zusterkring stelt ons in staat te werken, te beïnvloeden, te onderrichten, te trainen en te verheffen. Wij zorgen ook voor een opmerkelijke levenslust. Dagelijks, vaak op moedige wijzen, bewijzen de zusters van deze kerk hun trouw aan de verbonden die zij hebben gesloten.

Zovelen van u hebben mij geschreven over uw ervaringen, uw moeilijkheden, uw overwinningen en uw getuigenissen. Ik ben u dankbaar voor uw bereidheid anderen te laten delen in wat u hebt geleerd. Wat ik te voorschijn zie komen is het profiel van vrouwen die ervan doordrongen zijn dat 'de Here (...) het hart en een gewillige geest' verlangt (LV 64:34). Sta mij toe u over enkele van die ervaringen te vertellen, want wij kunnen er machtige lessen uit putten.

Een zuster uit New Mexico beschrijft haar inspanningen om een conferentieboodschap te begrijpen: 'Ik las en herlas de boodschap, bad er vaak over en dacht na over de betekenis ervan (...). de gevolgen waren verbazingwekkend. Ik had altijd wel geloofd dat ik een kind van God was, maar ergens in de loop van dit studieproces ontving ik de geestelijke bevestiging dat het werkelijk waar was.'

In Argentinië proberen de ZHV-leidsters hun zusters bij te brengen hoe belangrijk het is een voedselvoorraad op te bouwen. Zij schrijven: 'Helaas zijn de meeste zusters hier niet in staat om een extra kilo suiker, of meel, of een extra liter olie te kopen. Toch moedigen wij hen aan om voedsel op te sparen, zelfs al is het maar met één lepel tegelijk.'

In Tonga hebben de ZHV-zusters de schoonmaak van de plaatselijke school aangepakt. 'Het was een geweldig gezicht, al die zusters druk in de weer met hun schoffel en hun kapmes (...) en daarnaast het bekoorlijke geluid van de kokosbezems terwijl zij de rommel bijeenveegden. De vreugde van het samen werken heeft de (...) zusters verbonden in de geest van dienstbaarheid.'

Een zuster uit Zuid-Afrika schrijft: 'Onze ring is een van de verstverwijderde van het hoofdkantoor van de kerk, maar ook al bevinden we ons aan de andere kant van de wereld, wij zijn één van hart; en als ZHV-zusters streven wij ernaar te leven zoals de Heiland, die zijn leven heeft gegeven in dienst van anderen.'

Ik heb een soortgelijke brief ontvangen van een zuster uit Broken Arrow (Oklahoma) die schrijft: 'Met 19 jaar zat ik in de ZHV naast een lieve grootmoeder terwijl ik leerde breien. Zij leerde het ook. In de loop der jaren heb ik geleerd brood te bakken, en wat kracht en doorzettingsvermogen kunnen betekenen. Ik leerde dat mijn peuter het normale gedrag van een tweejarig kind vertoonde, en ik leerde dat onze Hemelse Vader van mij houdt. Ik heb leren onderwijzen, omhelzen, leiden en volgen.'

Een ZHV-leidster in de staat Georgia schrijft over de onbaatzuchtige hulp die werd verleend na een verwoestende overstroming: 'De zusters hier leven de leringen van de Heiland na.' Ze voegt er aan toe: 'Zeg tegen zuster Jack dat ze zich geen zorgen over ons hoeft te maken. De zusters hier vormen een gemobiliseerde hulpeenheid. We redden het wel.' Dankuwel, allemaal! Die verzekering, 'we redden het wel' doet mij goed. Overal in de kerk dragen vrouwen hun steentje bij.

De Heer heeft ons in deze bedeling uitdrukkelijk opgedragen om de Geest te zoeken, om veel te leren om in staat te zijn 'de dingen dezer wereld terzijde te leggen en die van een betere te zoeken' (zie LV 25:10). Ik ben ervan overtuigd dat dit een duidelijke oproep is voor de vrouwen van de kerk in deze tijd. Willen wij standvastig en getrouw blijven, dan moeten wij de Heer als onmiskenbaar doel voor ogen houden.

Zoeken houdt zoveel meer in dan een beetje rondkijken. 'Zoeken' duidt op energie, richting, emotie en doel. Zoeken vergt geheel ons 'hart, macht, verstand en sterkte' (LV 4:2). Wij zusters zijn goed in het gebruiken van ons hart en onze handen bij het werk van de Heer. Maar ons verstand moet er ook aan te pas komen. Meer dan honderd jaar geleden heeft de toenmalige algemeen presidente van de zustershulpvereniging, Emmeline B. Wells eens gezegd: 'Ik geloof in vrouwen, vooral vrouwen die nadenken' ('Why, Ah! Why', *Woman's Exponent*, deel 3, 1 oktober 1874, blz. 67). Ik ook.

Hoe moeten we zoeken met ons verstand? Met ons intellect kunnen wij nadenken, omstandigheden analyseren, informatie sorteren, mogelijkheden afwegen, ideeën in ons achterhoofd opslaan, gevolgtrekkingen maken uit ervaringen, antwoorden vinden op problemen; wij kunnen bepaalde gedachten als een schat koesteren en openbaring ontvangen. Is dat het niet wat de Heer bedoelde toen Hij zei: '(...) gij moet het in uw gedachten uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is (...)' (LV 9:8).

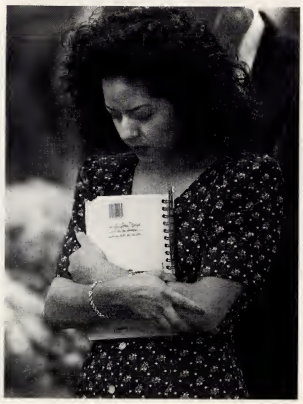
Ik voel mij altijd geïnspireerd door deze uitspraak van de profeet Joseph Smith: 'Als gij een ziel wilt redden, moeten uw gedachten zich verruimen tot de hoogste hemelen toe' (*History of the Church*, deel 3, blz. 295). Wij moeten onze gedachten verruimen willen wij dat verheven doel bereiken dat ons allemaal zo vertrouwd is: 'De heerlijkheid Gods is intelligentie, of met andere woorden, licht en waarheid' (LV 93:36).

Naarmate wij ernstig streven naar licht en waarheid, ontwikkelen wij een helderheid in ons leven die ons geestelijk inzicht en onze overgave weergeeft. Die helderheid wordt verworven wanneer wij leren van onze dagelijkse ervaringen, studeren en persoonlijke openbaring ontvangen van de Heilige Geest. Wij hebben de belofte ontvangen:

'Welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, in de opstanding zal dit met ons verrijzen. En indien een persoon in dit leven door zijn ijver (...) meer kennis (...) verwerft dan een ander, zal hij in de toekomende wereld zo veel verder vooruit zijn' (LV 130:18–19).

Kennis – licht en waarheid omzetten in dagelijkse handelingen door Gods wetten na te leven – is wat wij nastreven.

Niet zo lang geleden moest ik spreken voor ZHV-zusters in de staat North Dakota. Toen onze zaterdagochtendvergadering was besloten, voegden we ons bij een aantal

zusters uit South Dakota die onze leidstersvergadering hadden bijgewoond en nu met hun gehuurde bus naar huis gingen. Er zou bij hen een haardvuuravond voor de zusters worden gehouden. Naar verwachting zou de reis vier uur duren, in werkelijkheid waren we de rest van de dag en een stuk van de avond onderweg. De bus kwam drie keer met panne te staan. We hebben de halve middag op de parkeerplaats van een wegrestaurant gestaan totdat de chauffeur de motor eindelijk weer aan de praat kreeg.

Dit had een vervelende ervaring kunnen zijn. Er waren gezinnen die op de thuiskomst van hun moeder rekenden; er stonden echtgenoten te wachten om met hun vrouw nog eens drie uur naar huis te rijden. En het was een hele warme dag.

Maar tijdens die rit over de prairie maakte ik iets mee waarvan ik veel heb geleerd en dat mij ook grote geestelijke voldoening heeft geschonken. Twee uur voor wij onze bestemming bereikten, ging een van de zusters in het gangpad voorin de bus staan om haar getuigenis te geven. De anderen volgden een voor een en vertelden over de kracht en zegen van het priesterschap in hun gezin, of over antwoorden op hun gebeden bij ernstige ziekte, of de invloed van de geest bij het zoeken naar werk, of leiding bij het aanvaarden van het evangelie. Door hun getuigenissen zag ik hoe gemakkelijk het licht en de waarheid van het evangelie een stempel drukte op de wijze waarop zij iedere dag kennis vergaarden.

De Heer heeft ons een leven lang gegeven om te leren. Dat proces is een onderdeel van onze eeuwige vooruitgang. President Brigham Young onderstreepte het belang daarvan toen hij zei: 'Wanneer zullen we eens klaar zijn met leren? Nooit, maar dan ook nooit!' (*Journal of Discourses*, deel 3, blz. 203.)

De zustershulpvereniging is een hedendaags forum waar zusters samen geestelijke waarheid leren. Wij kunnen dat doen in een sfeer van vertrouwen en vriendschap. In de zustershulpvereniging verruimen wij onze gedachten en vullen wij ons geloofsreservoir. Een zuster uit Spanje heeft het volgende over dat proces geschreven: 'Sinds wij lid van deze kerk zijn geworden, is ons gezichtspunt veranderd. Onze geest is ontwaakt en wij willen leren. Naarmate wij leren uit de lesboeken van onze geliefde organisatie, hebben wij een groot verlangen om ons intellect te ontwikkelen.' Vervolgens vertelt zij dat sommigen van hen het volwassenenonderwijs zijn gaan volgen en dat een van hen, de vrouw van de bisschop, een studie aan de universiteit heeft gevolgd. Ze zegt: 'We zijn allemaal zo trots op haar.'

Deze ZHV-zusters streven naar kennis en steunen elkaar daarin. Zij gebruiken hun macht en hun verstand.

Door zich op kennis te richten, maken deze vrouwen deel uit van de grote inspanning van de kerk ter bestrijding van het analfabetisme. Bij de aankondiging daarvan zei president Gordon B. Hinckley: 'Wij gaan nu een geweldig programma lanceren (...) met oneindige gevolgen voor het leven van toekomstige geslachten. Het is erop gericht licht te brengen in het leven van hen die niet kunnen lezen en schrijven' (*Ensign*, maart 1992, blz. 6).

Streven naar alfabetisme is een dwingende uitdaging. Kunnen lezen stelt ons in staat om meer licht en waarheid te zoeken. Licht is meer dan een omstandigheid waardoor wij kunnen zien met onze ogen. Het omvat de openbaring van 'dingen zoals ze zijn, zoals ze waren, en zoals ze zullen worden' (LV 93:24). Licht brengt duidelijkheid uit de duisternis.

Licht en waarheid zijn geen vage termen. Waarheid is fundamenteel voor het evangelie. Hoe meer wij naar kennis streven, des te beter zullen wij in staat zijn om het onderscheid te maken tussen een dwaze gedachte en een verstandig denkbeeld. Uit een dergelijke wijsheid vinden wij de waarheid. Zoals wij hebben gezongen, 'Moog' hemel en aarde ook eenmaal vergaan, dan verblijft nog de waarheid, de som van 't bestaan, onverwoestbaar in al d'eeuwigheid' (Lofzang 177).

Wij streven vurig naar waarheid. Natuurlijk zijn er velen om ons heen die het goede proberen te doen, want als lid van de kerk hebben wij beslist niet het alleenrecht op goedheid. Maar wij bezitten wel de Geest die ons in staat stelt de waarheid te herkennen, waar wij die ook vinden. Die kennis onderscheidt ons van anderen en geeft ons niet alleen vreugde, maar ook een zware verantwoordelijkheid.

Wij moeten ernaar streven Jezus Christus te kennen, want die kennis is uniek en eeuwigdurend. Jezus heeft ons uitdrukkelijk gezegd: 'Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naarstig' (LV 88:63). Zusters, als ik slechts twee woorden van raad mocht geven, zouden ze luiden: Zoek Jezus! Moroni heeft ons deze woorden toegevoegd: 'En nu wil ik u aansporen deze Jezus te zoeken, van Wie de profeten en apostelen hebben geschreven, opdat de genade van God, de Vader, en ook van de Here Jezus Christus, en van de Heilige Geest, Die getuigenis van Hen geeft, in u moge zijn, en voor eeuwig in u moge verblijven.' (Ether 12:41). Wat een belofte, en wat een uitdaging!

Jezus zoeken voedt onze geestelijke ziel en zet ons er tegelijkertijd toe aan anderen te voeden. Hoewel wij dat op bescheiden manieren doen, maken die inspanningen een groot verschil. Jezus zoeken stimuleert ons om prioriteiten te stellen, om tijd te vinden om iedere dag in de Schriften te lezen om de hele dag de geest van de Heer te kunnen voelen. Jezus zoeken is het evenwicht leren vinden tussen wat wij in ons hart voelen en de waarheid die ons verstand onderkent, en om te tonen door onze daden dat wij dat evenwicht begrijpen.

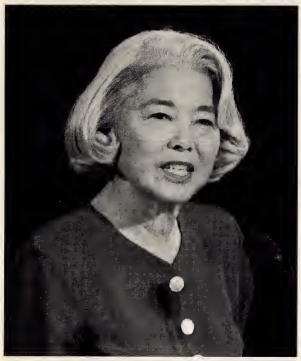
Wij horen vaak zeggen dat de tijden veranderd zijn, en in zeker opzicht is dat ook zo. Maar zij zijn ook hetzelfde gebleven. De boodschap, waarvan de Heilige Geest tot ons getuigt, dat wij Jezus en de waarheden van het eeuwige evangelie moeten zoeken, is onveranderlijk.

Ik getuig dat die eeuwige waarheden ons zijn gegeven door onze Hemelse Vader, die ons liefheeft. Zij zullen ons de kennis en de kracht geven om ons leven te leiden met hoop, moed en geloof. Dat de zusterschap van de zustershulpvereniging, die door de Heer is ingesteld door middel van een profeet, de vrouwen van deze kerk tot zegen zal zijn en hen zal schragen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Roeien met beide riemen

Chieko N. Okazaki
Eerste raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'Zusters, het is noodzakelijk dat wij blijven groeien. Onze proeftijd op aarde omvat de verantwoordelijkheid om toe te nemen in kennis en wijsheid.'

Mijn geliefde zusters en broeders, aloha!

Wat is het heerlijk om vandaag bij u te zijn en de kracht te voelen van onze zusterschap in het evangelie van Jezus Christus. Wij zijn bij elkaar als vrouwen met een doel, als zusters in de zustershulpvereniging, ofwel de organisatie van de Heer voor vrouwen. Te zamen met dit prachtige koor, luidt mijn smeekbede dat wij allen tot Christus zullen komen en rust zullen vinden in zijn eeuwige liefde.

Ik wil u graag iets vertellen over de macht van kennis, en het verband tussen kennis en zelfredzaamheid. De Heer heeft de heiligen in deze evangeliebedeling belangrijke instructies gegeven om op vele terreinen naar kennis te streven. Er staat in de Schriften dat dit moet gebeuren door 'studie' en door 'geloof'. In Leer en Verbonden 88:118, bijvoorbeeld, ontvangen wij de volgende uitnodiging van de Heer: '(...) gij [moet] ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.' Diezelfde uitnodiging wordt nog twee keer herhaald in de Leer en Verbonden (LV 109:7, 14).

Tot kennis komen door studie en door geloof zegt mij dat beide benaderingen nodig zijn om tot zelfredzaamheid te komen. Iedereen die te maken heeft met het project van de zustershulpvereniging ter bestrijding van het analfabetisme weet dat leren lezen en schrijven zowel studie als geloof vergt. Wij moeten beide aankweken.

Ik wil u graag een voorbeeld geven. Stel dat u wilt weten hoe het lichaam van de mens werkt. Door geloof weten wij dat ons lichaam is geschapen door een geïnspireerd proces, dat het is gemaakt naar het beeld van onze hemelse Ouders, dat wij de verantwoordelijkheid hebben om het heilig en gezond te houden tijdens onze aardse proeftijd, en dat wij het in de opstanding opnieuw zullen ontvangen, in volmaakte staat. Dat is de boodschap van het geloof, die wij kunnen vergelijken met één riem van ons bootje.

Maar begrijpen hoe het lichaam functioneert – of een bepaalde ziekte wordt veroorzaakt door een chemische stoornis of door een bacterie, hoe je een gebroken been moet zetten, of hoe je als chirurg een slecht functionerende hartklep moet vervangen – vergt een intensieve en gedetailleerde studie. Studie is dus de andere riem waarmee wij kennis kunnen verkrijgen.

Wat gebeurt er wanneer wij proberen te roeien met maar één riem? We blijven in kringetjes ronddraaien. Als we hard roeien, gaan we snel. Als we zachtjes roeien, gaan we langzaam. Maar het blijft ronddraaien in kringetjes. Zo is het ook wanneer wij studie proberen te vervangen met geloof, of proberen geloof te oefenen zonder studie. Maar al te vaak ontdekken we dat we alleen maar in kringetjes ronddraaien. Ik geloof dat de Heilige Geest ons bepaalde antwoorden pas kan geven wanneer wij bewust naar kennis zoeken.

Let eens op de grote vooruitgang die in de geneeskunde is geboekt door hen die bij hun opleiding beide riemen hebben gebruikt. Ouderling Russell M. Nelson, bijvoorbeeld, lid van de Raad der Twaalf Apostelen, heeft in zijn voormalige beroep als hartchirurg beide riemen gebruikt. Met de opgedane vaardigheid van zijn handen, de verworven kennis door studie en ervaring, en het geloof in zijn hart dat hij onder het opereren door de Heilige Geest zou worden gesteund, heeft hij hedendaagse wonderen verricht die het leven hebben gered van vele mensen, waaronder de nodige presidenten van de kerk en algemene autoriteiten. Als hij enkel op geloof had vertrouwd, zou hij nog steeds een groot man zijn geweest, maar niet een groot chirurg. Als hij alleen op studie had vertrouwd, zou hij wellicht een groot chirurg zijn geweest, maar volgens mij zou de Heer hem een aantal opdrachten niet hebben toevertrouwd.

En zo vergaat het ons ook. Iedere vrouw behoort haar uiterste best te doen om beide gaven te ontwikkelen: de gave van geloof en de gave van studie. Wij moeten zowel studie als geloof gebruiken om zelfredzaam te worden. Wij moeten begrijpen wat hun onderlinge verband is en welke uitwerking zij hebben op ons.

Er zijn vele soorten zelfredzaamheid. In de welzijnsgids, *Op 's Heren eigen wijze*, staat: 'In ons streven naar zelfredzaamheid moeten wij aandacht besteden aan de volgende gebieden: opleiding; gezondheid; werk; voorraad; middelenbeheer; en sociale, emotionele en geestelijke kracht.'[1] Laten wij één aspect van zelfredzaamheid onder de loep nemen – werk – en leren wat het verband is tussen dit onderwerp en kennis verkrijgen door studie en door geloof.

Wij geloven in onze profeten. Zij hebben ons erop gewezen hoe belangrijk het is dat moeders met jonge kinderen hun volledige aandacht aan het gezin geven. Zij maken ons attent op de behoeften van onze kinderen en op hun kwetsbaarheid. De aanwezigheid van de moeder is een belangrijke factor bij de ontwikkeling van een veilige, liefdevolle en stimulerende omgeving waarin kinderen kunnen opgroeien tot gezonde, zelfredzame mensen. Het ideale gezin voor de opvoeding van kinderen is, naar onze mening, een stabiel gezin met twee ouders, waar de moeder er voor honderd procent is voor haar jonge kinderen.

Maar niet alle situaties zijn ideaal. Niet alle vrouwen zijn moeder, en niet alle moeders hebben kinderen thuis. Daarnaast kunnen niet alle moeders ervoor kiezen steeds thuis te zijn bij hun kinderen. Dikwijls wordt hun keuze beperkt door de omstandigheden. Ook kunnen andere verantwoordelijkheden en mogelijkheden hen voor moeilijke beslissingen stellen. Vrouwen en gezinnen zullen gelukkiger zijn wanneer zulke beslissingen met studie en geloof worden genomen.

Misschien zullen onze studie en ons geloof een hulp en steun zijn voor een zoekende zuster, maar laten wij een ander nooit veroordelen. Wij kennen haar omstandigheden niet. Wij weten niet hoezeer zij zich

heeft afgepijnigd alvorens tot een beslissing te komen. Ongeacht of zij een alleenstaande zuster is, of zij en haar man, als zij getrouwd is, samen de leiding van de Heer hebben gezocht, of dat zij grotendeels zelf de verantwoordelijkheid heeft gedragen voor de beslissingen inzake de financiële en emotionele geborgenheid van haar kinderen, laten wij haar, als haar zusters, aanvaarden en steunen. Laten wij op de Heer vertrouwen, onszelf vertrouwen, en elkaar vertrouwen in de overtuiging dat wij ons uiterste best doen. Wij hebben al onze kracht nodig voor onze dagelijkse bezoekingen. Laten wij vooral niet onze afkeuring toevoegen aan de last die een zuster toch al mee te torsen heeft. En laten wij evenmin toelaten, bij het torsen van onze eigen lasten, dat onze kracht ondermijnd wordt door ons iets aan te trekken van andermans onbezonnen oordelen.

Laten wij elkaar in de zustershulpvereniging tot steun zijn. Wij zitten allemaal in het ZHV-bootje en we moeten allemaal meeroeien, zo hard als maar kan. Laten wij inzien hoe waardevol ieders bijdrage is. Laten wij geen enkele zuster buitensluiten, ongeacht de keuzen die zij heeft gedaan en ongeacht haar omstandigheden. Laten wij er in de eerste plaats vol vertrouwen van uitgaan dat zij haar beslissingen heeft genomen met behulp van studie en gebed, en haar vervolgens de ondersteunende sfeer verschaffen waarin zij die beslissingen ten uitvoer kan brengen, de gevolgen kan evalueren, en ze zonodig kan bijstellen. Als een verandering nodig of wenselijk is, zal die gemakkelijker tot stand komen in een klimaat van bemoediging en koestering.

Ieder jaar wordt het steeds belangrijker dat vrouwen hun vermogen vergroten om in hun eigen onderhoud en dat van kinderen te voorzien, mochten de omstandigheden daartoe aanleiding geven. In 1975 heeft President Hunter, die toen lid van het Quorum der Twaalf was, dit onderwerp met name behandeld: 'Er zijn dwingende redenen voor de zusters om zich eveneens op een vak voor te bereiden. Wij zouden willen dat zij voor het huwelijk een zo goed mogelijke schoolopleiding en beroepsopleiding volgden. Wij willen dat zij, mochten zij weduwe worden, of mocht hun huwelijk op een scheiding uitlopen, een zo goed en zo lonend mogelijk vak kunnen uitoefenen. Als een zuster niet trouwt, heeft zij recht op een beroep dat haar in staat stelt haar talenten en gaven te ontwikkelen.'[2] Zo mogelijk is president Hunters raad nog relevanter geworden in de welhaast twintig jaar die sindsdien zijn verstreken naarmate het tengevolge van de nationale economie steeds moeilijker is geworden om een gezin te onderhouden met slechts één loonzakje, naarmate meer moeders alleen achterblijven om hun kinderen op te voeden, en naarmate meer vrouwen lange perioden van hun leven alleenstaand zijn. Hij raadt ons allemaal aan om de riem van studie te benutten om onszelf op beroepsniveau voor te bereiden op goede en lonende activiteiten, met inbegrip van betaald werk.

Maar het voorbeeld van president Hunters leven toont ons ook hoe belangrijk geloof is. Hij beschrijft zijn eerste werkkring als 'in bepaalde opzichten heel aantrekkelijk'. Maar omdat die de samenwerking inhield met een aantal mensen van wie de normen hem een onprettig gevoel gaven, besloot hij van beroep te veranderen.[3] Door dit voorbeeld leren we dat wij werk moeten zoeken waarbij wij de Geest van de Heer kunnen ontvangen. Met andere woorden: roeien dat bootje – en wel met beide riemen!

Kennis vergaren door studie stond vroeger bij ons thuis hoog in het vaandel. Mijn ouders waren landarbeiders op een plantage op het 'grote eiland' van Hawaii. Voor beide was ongeveer zes jaar school het maximum geweest. Voortgezet onderwijs zat er niet in en een universitaire opleiding was een onbereikbare droom. Maar zij hunkerden er wel naar hun kinderen die dingen te geven. Wellicht om dat ik vijf jaar lang enig kind ben geweest, was hun droom op mij geprojecteerd, ondanks het feit dat het in een traditioneel Japans gezin ongebruikelijk is dat een dochter meer begunstigd wordt dan een zoon. Zij hebben vele offers gebracht om het voor mij mogelijk te maken voortgezet onderwijs te genieten, en nog meer om mij te laten studeren. Zij hebben hetzelfde gedaan voor mijn broers in het beroep dat zij kozen, hoewel die er niet de voorkeur aan hebben gegeven verder te studeren. Totdat ik afstudeerde hadden mijn ouders nog nooit de campus van een universiteit betreden. Het enige contact dat zij ooit hadden gehad met iemand die gestudeerd had, was met de enige leraar in ons dorp.

Maar zij verschaften mij mijn gereedschap, en zij schonken mij hun vertrouwen. Wat bedoel ik met gereedschap? Wel, zij leerden mij om leergierig te zijn, om vragen te stellen, om te letten op de natuur en op de mensen – vooral in een nieuwe omgeving – om mijn medemensen met respect te behandelen en betrekkingen met hen aan te gaan, om hard te werken en altijd mijn best te doen. Zij geloofden dat, ongeacht wat ik met mijn leven zou doen, die vaardigheden mij tot steun zouden zijn. En ze hadden gelijk.

En wat bedoel ik met vertrouwen? Zij hebben mij met vijftien jaar weggestuurd om het voortgezet onderwijs te kunnen volgen. Zij hebben mij op tientallen kleine manieren laten merken dat zij vertrouwen hadden in mijn keuzen, dat zij erop vertrouwden dat ik mijn doel zou blijven nastreven en dat ik een rechtschapen leven zou leiden. Het is een van de grote vreugden in mijn leven dat ik het vertrouwen van mijn ouders nooit heb beschaamd.

Omdat ik bereid was mij te verdiepen in een studie van het evangelie van Jezus Christus, werd ik lid van de kerk en ontwikkelde ik een groot geloof in de Heiland. Mijn geloof gaf mij meer kracht om kennis na te streven door middel van studie. Ik kan leren door studie en leren door geloof niet van elkaar scheiden. Beide raken mijn hart, verlichten mijn verstand en moedigen mij aan bij mijn dienstbetoon.

Leren door studie en leren door de Geest zijn de twee helften van mijn leven. Deze riemen hebben mij geholpen mijn beroepsbootje voort te stuwen, om een goed huwelijk te sluiten, om mijn zoons op te voeden, en om te dienen in de kerk. Ik heb beide nodig bij mijn streven naar zelfredzaamheid. U hebt beide nodig bij uw streven naar zelfredzaamheid.

Petrus' laatste woorden aan de heiligen van zijn tijd bestonden uit raad om te groeien 'in de genade en in de kennis van onze Here en Heiland, Jezus Christus' (2 Petrus 3:18), terwijl koning Benjamin zijn volk aanspoorde om toe te nemen 'in de kennis der heerlijkheid van Hem, die u heeft geschapen, of in de kennis van hetgeen rechtvaardig en waar is' (Mosiah 4:12).

Zusters, we moeten echt blijven groeien. Onze proeftijd op aarde omvat de verantwoordelijkheid om toe te nemen in kennis en wijsheid. Wij moeten de beide riemen van studie en geloof gebruiken zodat ons

bootje niet vol loopt door de stormen van het leven. Wij moeten onze kinderen leren diezelfde riemen te gebruiken. Laten wij hen aanmoedigen om de waarde van een opleiding goed te onderkennen en om toe te nemen in kennis en wijsheid door studie en geloof.

Sommigen onder u zijn misschien van mening dat uw kans om meer kennis te verkrijgen verkeken is. Dat is niet zo. Wij kunnen ons leven lang blijven leren. Niemand van ons is bij machte al haar levensomstandigheden te beheersen, maar wij kunnen die omstandigheden met vertrouwen tegemoet treden als we het juiste gereedschap hebben en het op de juiste manier gebruiken.

Lieve zusters, vertrouw op de Heer. Het leven zal u voor vele moeilijke en zelfs angstige beslissingen stellen. Luister naar de Geest bij het nemen van die beslissingen, in overleg met hen die mede met de gevolgen van die beslissingen te maken hebben. Steek uw licht op bij anderen die goed geïnformeerd zijn. Vraag, desgewenst, om een priesterschapszegen ter aanvulling van uw gebeden tot de Heer. En wanneer uw koers duidelijk voor u ligt, volg die dan met al uw kracht en put daar vreugde uit.

Ik ben mijn leven lang aan het leren. Ik houd van alles wat ik iedere dag weer leer over het heerlijke evangelie en de wonderen van de wereld waarin wij leven. Ik ben zo gelukkig met de belofte van eeuwige vooruitgang, zo gelukkig dat ik mag uitkijken naar een eeuwigheid van leren. Laten wij vertrouwen op studie en geloof, zodat wij een rechte koers vooruit kunnen aanhouden in plaats van in een kringetje rond te draaien.

Lieve zusters, ik ben zo dankbaar voor de zustershulpvereniging en de onnoemelijke steun die zij voor vrouwen kan zijn. Ik ben dankbaar voor de verzoening die de Heiland teweeg heeft gebracht, en voor het evangelie van Jezus Christus dat ons verheft, eeuwige kennis binnen ons bereik brengt en ons redenen geeft voor ons geloof. Ik ben dankbaar voor de herstelling van de kerk van Jezus Christus door de profeet Joseph Smith. Ik ben dankbaar voor de steun van onze priesterschapsleiders bij onze rechtvaardige inspanningen. Ik weet dat de Heer onze gebeden hoort en verhoort. Dat wij elkaar zullen liefhebben en vertrouwen en dienen door studie en ook door geloof, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1 *Op 's Heren eigen wijze* (Gids voor leiders: welzijnszorg), blz. 6.

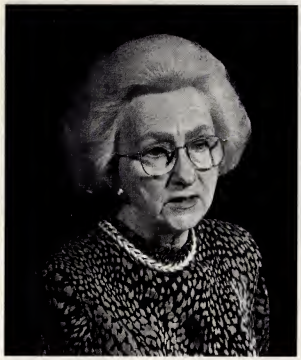
2 Howard W. Hunter, 'Prepare for Honorable Employment, *The Ensign*, november 1975, blz. 124.

3 'Valiant Servant of the Lord', *Church News*, 11 juni 1994, blz. 4.

Naastenliefde en kennis

Aileen H. Clyde
Tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'Wij geloven dat onze liefdevolle daden zinvol zijn naarmate zij de Heilige Geest toegang verschaffen in ons leven.'

De vrouwen van onze kerk hebben zich talloze keren ingezet om elkaar, hun gezin en de samenleving liefdevol te dienen. De taken die wij ondernemen kunnen zeer uiteenlopend zijn, maar wij geloven dat de manier waarop wij zulke taken aanpakken ons van de wereld onderscheidt, namelijk ons verlangen om geestelijke leiding te ontvangen en de liefde onze drijfveer te laten zijn. Uit de Schriften menen wij te proeven dat naastenliefde, het woord dat wij gebruiken voor de hoogste vorm van de liefde, ofwel 'de reine liefde van Christus' (Moroni 7:47), wordt *aangeleerd*. Naarmate wij leren, zijn wij in staat om goedertieren te zijn, zonder afgunst, zonder verbittering, blij met de waarheid, alles bedekkend, gelovend, hopend en verdragend (zie 1 Korintiërs 13:4–7). De naastenliefde wordt ons geschonken naarmate wij van genade tot genade en van voorschrift tot voorschrift gaan:

'Want ziet, aldus zegt de Here God: Ik zal de kinderen der mensen regel op regel geven, en voorschrift op voorschrift, hier een weinig, en daar een weinig. Gezegend zijn zij, die naar Mijn voorschriften luisteren, en het oor lenen aan Mijn raad, want zij zullen wijsheid verwerven' (2 Nephi 28:30). Als vrouwen van de zustershulpvereniging streven wij ernaar wijsheid te leren, maar naastenliefde leren stellen wij op de eerste plaats.

De naastenliefde ontwikkelt zich bij ons naarmate wij merken dat wij niet louter door eigen baatzucht worden bewogen, maar oprecht gaan houden van familie en vrienden, en ons vervolgens, God zij dank, bewust worden van de onvoorwaardelijke liefde van de Heer voor ons, die ons doordringt van onze goddelijke verwantschap met elkaar *en* met Hem. Zulke liefde, ofwel naastenliefde, is meestal niet kant en klaar aanwezig in ons leven, maar kan komen naarmate wij leren en groeien en naar wegen zoeken om Gods liefde te leren kennen. Om dat te begrijpen, zijn de Schriften een grote steun voor ons. Wij lezen namelijk, in 1 Johannes 4:8–11 dat de liefde voorafgaat aan de kennis van God:

'Wie niet liefheeft, kent God niet, want God is liefde.

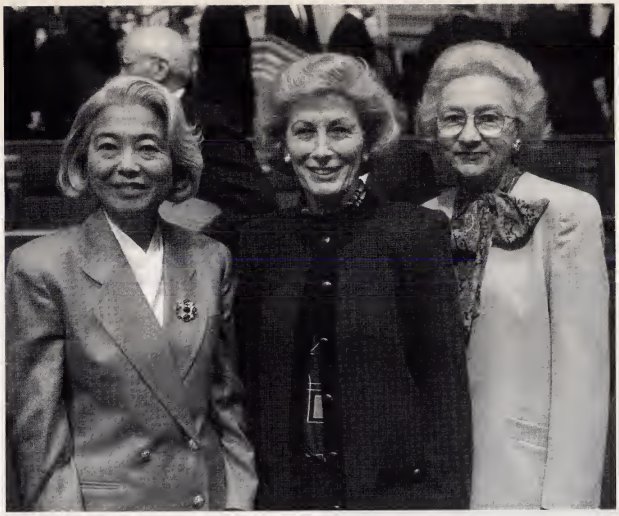
'Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.

'Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en zijn Zoon gezonden heeft als een verzoening voor onze zonden.

'Geliefden, indien God ons zó heeft liefgehad, behoren ook wij elkander lief te hebben.'

Wat wij 'behoren' te doen uit naastenliefde voor onszelf en voor elkaar is soms welhaast een reflex, maar is veel vaker het gevolg van moedige, bijgestuurde en onbaatzuchtige inspanning. De zustershulpvereniging biedt de vrouwen mogelijkheden die een aanvulling zijn op hun persoonlijke inspanningen om naastenliefde te ontwikkelen en in praktijk te brengen. Door onze gezamenlijke inspanningen kunnen de ZHV-leden elkaar het gevoel geven dat zij gesteund en bemind worden, vooral in tijden van nood. Wij toetsen onze inspanningen door de weg van Christus te volgen, de weg van onvoorwaardelijke liefde en begrip. Wij geloven dat onze liefdevolle daden zinvol zijn naarmate zij de Heilige Geest toegang verschaffen in ons leven.

Even belangrijk is dat de zustershulpver-

Het algemeen presidium zustershulpvereniging, van links: Chieko N. Okazaki, eerste raadgeefster; presidente Elaine L. Jack; en Aileen H. Clyde, tweede raadgeefster.

eniging ons in de gelegenheid stelt elkaar te onderwijzen met betrekking tot de reddende beginselen en verordeningen die wij ontvangen door de macht van het priesterschap en die wij in de Schriften kunnen vinden. Zo kunnen wij een werktuig worden om 'zielen te redden', zoals de profeet Joseph Smith voorzag in het jaar 1842. Net zoals ten tijde van de stichting van de zustershulpvereniging, zien de vrouwen van de kerk in deze tijd de naastenliefde als de manier bij uitstek om ons vermogen te ontwikkelen om God te *kennen*, en niet alleen te *weten van* God.

In het hogepriesterlijk gebed van onze Heiland dat geboekstaafd staat in het zeventiende hoofdstuk van Johannes, bad Hij als volgt voor ons: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (vs. 3). Vervolgens sprak hij over de apostelen en de gelovigen van die tijd: '(...) want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven' (vs. 8). Het soort kennen dat Christus' apostelen en andere gelovigen van die tijd te beurt viel, was een gave van de Geest. Maar let wel hoe belangrijk de woorden waren die Christus hun mondeling gaf en die daarna werden doorgegeven aan allen die bereid waren hun getuigenis aan te horen, woorden die ons op een later tijdstip ten deel vallen als geschreven getuigenissen. Wij komen tot een besef van de realiteit van God en Christus en onze betrekking tot Hen door een ware kennisketen die door woorden wordt overgebracht, ja, heilige woorden, *en* door de Heilige Geest.

Omdat wij beseffen hoe belangrijk woorden zijn bij het overbrengen van verlossende waarheden aan elkaar, schaart de zustershulpvereniging zich achter een project om hen die dat nodig hebben te leren lezen en om degenen onder ons die nu wel lezen, zinvoller te laten lezen.

Goed en met inzicht kunnen lezen is een belangrijke manier om God te leren kennen. Het is tevens een betrouwbare en universele manier. Ik zeg universeel omdat wij als mensen allemaal worden geboren met de gave om taal te herkennen en te formuleren. Dat is een van onze wonderbaarlijke talenten! Het is de bedoeling van onze Schepper dat wij ons vermogen om met Hem en met elkaar te communiceren zullen waarderen en ontwikkelen. Hij verwacht van ons dat wij die vermogens zullen gebruiken om een rechtschapen leven te leren leiden, om elkaar te verheffen en om onze goddelijke aard te ontwikkelen.

Dat kan de beweegreden zijn dat wij vanavond hier bij elkaar zijn. Wij hebben al eerder ervaren hoe het is om in grote gezelschappen vergaderd te zijn. Wij doen de nodige moeite om samen te komen – in menigten – om naar woorden te luisteren, de oren gespitst. Sommigen ontvangen instructie. Sommigen overpeinzen hetgeen naar voren is gebracht. Sommigen wegen de boodschap af, vooralsnog niet zeker van wat die voor hen betekent. Dat is een proces dat voor ons is bedoeld.

Ieder van ons weet hoe het voelt wanneer wij een waarheid of een besef dat wij ontvangen door andermans inspirerende woorden of muziek overeen laten komen met iets wat zich diep in onze ziel bevindt. Het voelt als een kleine kennisexplosie. Wij voelen ons verheven en verwarmd; beide ons verstand en ons hart zijn getroffen. Heel even bevestigen zulke ervaringen onze verwantschap met elkaar en met God. Zij maken ons er weer van bewust wie wij zijn en wie wij kunnen worden. Naarmate wij een dergelijke communicatie begrijpen, zijn wij beter in staat de mogelijkheden om te leren te zien, die overal om ons heen ongebruikt zijn blijven liggen. Het wordt gemakkelijker om in te zien hoe wij bezweken zijn voor de routine, zodat gemakzucht ons heeft belet om ons verstand en onze geestkracht te gebruiken om een weg te herkennen 'die nog veel verder omhoog voert' (1 Korintiërs 12:31).

Het zou nalatig van mij zijn als ik niet vermeldde dat de communicatiekanalen voor ons allemaal nu veel complexer en gevarieerder zijn dan voorheen. Televisie, audio, video, satelliet-uitzendingen, evenals het gedrukte woord, zorgen vanavond voor een veel groter gehoor voor deze ZHV-bijeenkomst. Dat is een zegen. Anderen, echter, zullen diezelfde technologie met andere bedoelingen gebruiken om ons weg te lokken. Het vergt onderscheidingsvermogen om te bepalen wat onze geest tot uitmuntendheid zal voeren en wat ons wellicht zal afleiden, in verwarring brengen of misleiden.

'Weest daarom voorzichtig, opdat gij niet wordt misleid; en opdat gij niet moogt worden verleid, moet gij ernstig naar de beste gaven streven, en steeds bedenken, waarvoor ze worden gegeven;

'Want voorwaar zeg Ik u, dat ze worden gegeven ten bate van hen, die Mij liefhebben en al Mijn geboden onderhouden, en van hem, die dit tracht te doen' (LV 46:8–9).

Als functionaresse van de zustershulpvereniging is het mij tot grote zegen geweest kennis te mogen maken met veel van Gods dochters die zich erop toeleggen zijn geboden te bewaren, die heilige verbonden hebben gesloten en ze nakomen, en die er oprecht naar streven zijn woord te kennen. Ieder van die vrouwen is uniek, met unieke kwaliteiten afhankelijk van persoonlijke omstandigheden die zeer uiteenlopend zijn. Zij onderscheiden zich van de wereld naarmate zij ernaar streven de waarachtigheid te verifiëren van de geestelijke gaven en van Gods liefde.

Dit voorjaar heb ik zo iemand in Californië ontmoet. Zij was een tengere vrouw die zichzelf met zachte stem beschreef als een van de bootmensen. Ze had Engels geleerd

en ervoor gezorgd dat ze in aanmerking zou komen voor een studiebeurs zodra ze in de Verenigde Staten aankwam. Zij volgde niet alleen een studie scheikundige technologie, ze trouwde ook, werd lid van de kerk en kreeg vier kinderen. Haar vermogen om te lezen maakte het haar mogelijk de vele uitdagingen het hoofd te bieden. Ze beschreef hoe moeilijk het was geweest de studieboeken te begrijpen die in een voor haar vreemde taal waren gesteld. Ze vertelde ook hoe het lezen van het Boek van Mormon haar begrip had vergroot, niet alleen van schriftuurlijke waarheden, maar ook van haar veeleisende studie op het gebied van de wis- en scheikunde.

Enige tijd nadat ze was afgestudeerd, werd zij in de steek gelaten door haar man, zodat zij werk moest zoeken om zichzelf en haar kinderen te onderhouden. Volgens haar werd zij bij een laboratorium aangenomen vanwege het voordeel van haar minderheidsstatus. Ze had echter geen ervaring en was niet bekend met de procedures die haar collega's vanzelfsprekend vonden. Daar haar enige mogelijkheid was zich tot de Heer te wenden, begon zij zich op het werk af te zonderen om zijn hulp in te roepen. Zij kwam ook tot de ontdekking dat haar geest helder werd door het Boek van Mormon te lezen, waarna zij allerlei ideeën kreeg om haar opdrachten uit te kunnen voeren. Haar vooruitgang heeft ertoe gevoerd dat wanneer haar medewerkers ergens geen raad mee weten, zij zich tot haar wenden voor inzicht en leiding.

Zij getuigde van haar zekere kennis van Gods bestaan, en in het bijzonder van zijn liefde. Haar inspanningen om haar gezin te verzorgen vergen al haar lichamelijke en geestelijke kracht. Maar op zaterdag neemt zij haar kinderen vaak mee naar de markt om eten te kopen dat zij samen klaarmaken en vervolgens naar een tehuis voor daklozen brengen. Zij wil vooral dat haar kinderen gaan begrijpen hoe haar leven was toen zij niets had. Zij leert hen Gods liefde te begrijpen door hen ertoe aan te moedigen naastenliefde te oefenen. Om de betekenis van haar getuigenis ten volle te kunnen begrijpen, heb ik mij gewend tot Alma 32:23:

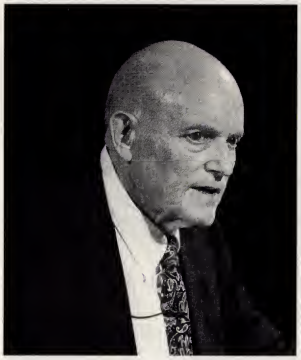
'Hij deelt zijn woord door engelen aan mensen mede, ja, niet alleen aan mannen, maar ook aan vrouwen. Nu, dit is niet alles; aan kleine kinderen worden dikwijls woorden gegeven, die de wijzen en geleerden beschaamd maken.'

Ik getuig tot u dat God leeft, dat Hij goed is, en dat zijn geestelijke gaven binnen ons aller bereik liggen. Dat wij Hem zullen kennen, en onze Heiland Jezus Christus, op manieren waardoor wij in staat zullen zijn elkaar door de Heilige Geest zuivere liefde te bieden, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Standvastig in het geloof

President Howard W. Hunter

'Wij smeken u zich met uw machtige invloed ten goede in te zetten voor de versterking van onze gezinnen, onze kerk en onze samenleving.'

Mijn geliefde zusters, de raad die u vanavond hebt ontvangen van het algemeen presidium van de zustershulpvereniging is aanbevelenswaardig. Ik groet u in alle liefde en respect, in het besef dat u dochters bent van onze Hemelse Vader, en wetend welke eeuwige bestemming binnen het bereik ligt van een ieder van u.

Uit naam van de algemene functionarissen van de kerk, dank ik u voor uw dienstbetoon aan de kerk, aan uw gezin, en aan de maatschappij. Ik ben mij ervan bewust dat veel van uw onbaatzuchtige en liefdevolle daden onbekend en ongeprezen blijven, en dat u ook niet altijd een dankuwel krijgt. Maar de Heer is u indachtig.

Wij bidden voor uw welzijn. Wij danken God voor uw verfijnende invloed op onze wereld door uw dienstbetoon, uw offers, uw medeleven en uw streven naar alles wat mooi en veredelend is.

Dankuwel voor uw positieve invloed op ons leven door te zijn wie u bent. Uw bestendige voorbeeld van rechtschapenheid vormt een schril contrast met de wegen van de wereld.

In deze tijd worstelen velen met de uitdagingen waar het leven ons voor stelt. Gezien de verwarring, de beroering en het kwaad overal om ons heen, is het niet verwonderlijk dat wij uitkijken naar iemand die hulp kan bieden. Sommige vrouwen hunkeren naar die inspiratie die het hart kan vertroosten, de wonden verbinden en voldoende kennis kan geven om de weg te wijzen wanneer er schijnbaar geen betrouwbare weg is waartoe wij ons kunnen wenden.

Maar wij zijn niet als wezen achtergelaten! Wij hebben de Schriften met de duurzame woorden van een liefhebbende Vader in de hemel, die ons vertelt dat wij zijn grootste prioriteit zijn: 'Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

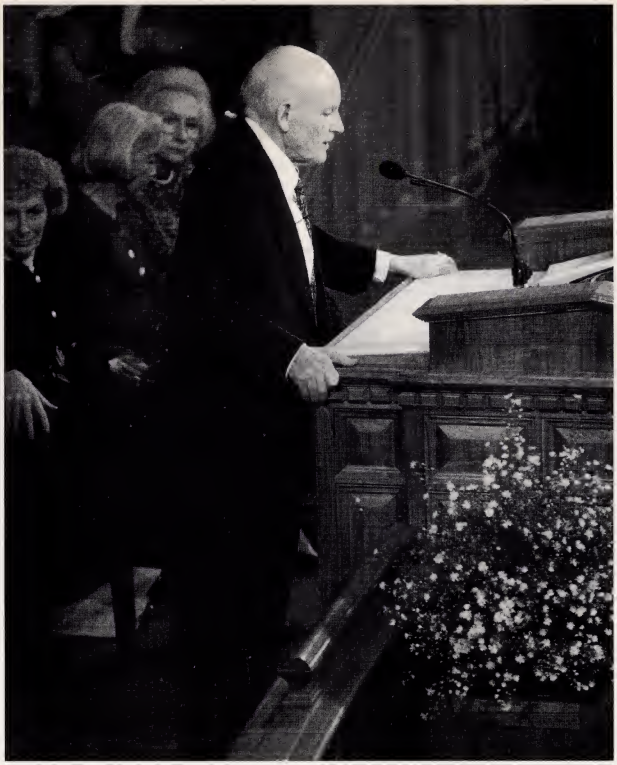
Naast die woorden van een liefhebbende Vader in de hemel, hebben wij de Heiland, van wie Alma heeft geschreven:

'Hij zal uitgaan en pijnen en smarten en allerlei verzoekingen doorstaan (...)

'(...) en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden' (Alma 7:11–12).

Het moet een hele troost zijn voor u, geliefde zusters van deze kerk, om te bedenken dat deze zelfde Jezus, onze Heiland dankzij de verzoening, blijk heeft gegeven van zijn liefde en bezorgdheid voor de vrouwen van zijn tijd. Hij bewees eer aan de arme weduwe die haar twee koperstukjes gaf (Marcus 12:42). Hij onderwees de Samaritaanse vrouw en maakte haar bekend dat Hij de Messias was (Johannes 4:7). Hij dreef zeven boze geesten uit Maria van Magdala (Marcus 16:9) en vergaf de vrouw die op overspel was betrapt (Johannes 8:3). Hij genas de dochter van de Griekse vrouw (Marcus 7:26); Hij genas de vrouw die reeds achttien jaar verkromd was en zich niet kon oprichten (Lucas 13:11), en hij genas Petrus' schoonmoeder die met koorts te bed lag (Matteüs 8:14).

Hij gaf de dode zoon terug aan zijn moeder (Lucas 7:12–15), en het dochtertje van Jaïrus aan haar ouders (Marcus 5:22–23, 35–42), en Lazarus aan zijn rouwende zusters (Johannes 11:1–5, 11–14, 43–44), die Hij tot zijn intiemste vrienden rekende. Hangende aan het kruis ging zijn hart uit naar

President Howard W. Hunter spreekt de zusters toe tijdens de algemene vergadering van de zustershulpvereniging, die een week voor de conferentie werd gehouden.

zijn moeder en Hij vertrouwde haar toe aan de zorg van zijn geliefde discipel, Johannes. Vrouwen verzorgden zijn lichaam voor het werd weggelegd in het graf. Het was Maria aan wie Hij het eerst verscheen als de verrezen Heer, en aan haar vertrouwde Hij de heerlijke boodschap aan zijn discipelen toe dat Hij was opgestaan.

Is er enige aanleiding om te denken dat Hij in deze tijd minder om vrouwen geeft? Voor zijn hemelvaart deed Hij zijn discipelen deze belofte: 'En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven (...) Ik zal u niet als wezen achterlaten' (Johannes 14:16, 18). Als dochters van onze Hemelse Vader bent ook u zo bevoorrecht die andere Trooster te mogen ontvangen, de gave van de Heilige Geest.

Onze Heer en Heiland vertrouwde op de vrouwen van zijn tijd voor een vertroostende hand, een luisterend oor, een gelovend hart, een vriendelijke blik, een bemoedigend woord, en voor trouw – ja, zelfs in het uur van zijn vernedering, smart en dood. Zo komt het mij voor dat er grote behoefte is om de vrouwen van de kerk in deze tijd op te wekken om zich achter de presiderende broeders te scharen ten einde de vloedgolf van het alomtegenwoordige kwaad te stuiten en het werk van onze Heiland te bevorderen. Samen moeten wij standvastig zijn in het geloof tegenover grotere aantallen andersdenkenden. Nephi heeft gezegd: 'Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen' (2 Nephi 31:20). Wanneer wij God gehoorzaam zijn, zijn wij een meerderheid. Maar slechts gezamenlijk kunnen wij het werk volbrengen dat Hij ons heeft opgedragen en voorbereid zijn op de dag dat wij Hem zullen zien.

Wij moeten uit alle macht arbeiden om te voorzien in de behoeften van anderen op dezelfde liefdevolle manier als Jezus dat deed onder de vrouwen van zijn tijd. Wij smeken u zich met uw machtige invloed ten goede in te zetten voor de versterking van onze gezinnen, onze kerk en onze samenleving. Door ijverig werkzaam te zijn voor een goede zaak, kunt u anderen tonen hoe zij, door Christus en zijn evangelie, met zijn reddende verordeningen en verbonden, te aanvaarden, hun ware bestemming in dit leven en in het hiernamaals kunnen bereiken.

Zij die Christus volgen, streven ernaar zijn voorbeeld na te leven. Zijn lijden voor onze zonden, tekortkomingen, smarten en kwalen behoort ons te motiveren om anderen op dezelfde liefdevolle, barmhartige manier de hand toe te reiken. Het is zeer gepast dat het motto van de oudste vrouwenorganisatie ter wereld – de zustershulpvereniging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen – luidt 'de liefde vergaat nimmermeer'.

In een vorige algemene vergadering van de vrouwen van de kerk, heeft president Spencer W. Kimball de volgende raad gegeven:

'Houd in gedachten, lieve zusters, dat de eeuwige zegeningen die u toekomen dankzij uw lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen veel, veel groter zijn dan welke andere zegeningen u zou kunnen ontvangen. Geen grotere eer kan u in deze wereld te beurt vallen dan bekend te staan als een vrouw Gods' ('The Role of Righteous Women,' *Ensign*, november 1979, blz. 102).

U bent gekozen om getrouwe vrouwen Gods te zijn in onze tijd, om boven bekrompenheid, achterklap, zelfzucht, zinnelijkheid en alle andere vormen van goddeloosheid te staan.

Wees u bewust van uw goddelijke geboorterecht als dochters van onze Hemelse Vader. Wees iemand die niet alleen met haar handen, maar ook met haar woorden geneest. Streef ernaar de wil van de Heer in uw leven te kennen, en zeg dan, zoals ook dat heerlijke voorbeeld, Maria, de moeder van Jezus, zei: 'Zie, de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord' (Lucas 1:38).

Mijn geliefde zusters, ik weet dat God leeft, dat Jezus zijn eniggeboren Zoon is, de Heiland van de wereld. Ik weet dat dit de kerk van Jezus Christus is. Hij staat aan het hoofd van deze kerk. Hij openbaart zijn wil aan zijn profeten. Tevens getuig ik van de waarachtigheid en de eeuwige aard van uw eervolle positie als vrouw.

Dat de Heer u zal zegenen naarmate u standvastig blijft in het geloof, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ze hebben tot ons gesproken

President Howard W. Hunter

'Wij bevinden ons op een punt in de geschiedenis van de wereld en de groei van de kerk waarop wij meer aandacht aan heilige zaken dienen te besteden en meer te handelen naar wat de Heiland van zijn discipelen verwacht. In iedere situatie dienen wij ons af te vragen: 'Wat zou Jezus doen?', en dan moedig te handelen volgens het antwoord op die vraag. Wij moeten bezig zijn met zijn werk zoals Hij bezig is met het werk van zijn Vader. Wij dienen ons in te spannen om te worden als Christus, het enige voorbeeld in deze wereld dat volmaakt en zonder zonde is.'

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Maar evenals elke aardse vader zijn zoons en dochters ieder mogelijk succes toewenst in het leven, zo geloof ik dat onze Vader in de hemel wenst dat zijn kinderen aan Hem gelijk worden en naast Hem kunnen staan, schitterend in goddelijke kracht en wijsheid.'

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wanneer we de president van de kerk onze steun verlenen door het opsteken van de hand, betekent dat niet alleen dat wij voor God erkennen dat hij de rechtmatige bezitter van de sleutels van het priesterschap is; het betekent ook dat we met God een verbond sluiten dat wij de leiding en raad die via zijn profeet komt, zullen volgen.'

Ouderling Rex D. Pinegar
van de Zeventig

'[Gezinsgebed] verenigt gezinsleden rond een gemeenschappelijk oogmerk en doel. De Heer heeft het ons zo gemakkelijk gemaakt! Het enige wat wij hoeven te doen is om oprecht en in geloof in zijn naam te vragen; dan zal Hij onze gebeden horen en verhoren.'

Ouderling Horacio Tenorio
van de Zeventig

'Maar wat voor mij als grootvader nog het geweldigste was, was dat mijn [kleinzoon] me zei dat hij wist wie Jezus Christus was en mij zijn getuigenis van de Heiland gaf. Nergens is meer waarheid en zuiverheid te vinden dan in het getuigenis van een driejarige jongen.'

Ouderling W. Don Ladd
van de Zeventig

'Het belangrijkste dat wij kunnen doen – jong of oud – is een band met Jezus Christus ontwikkelen. Als we dat doen, zullen we ons altijd op ons gemak voelen.'

Zuster Patricia P. Pinegar
Algemeen jeugdwerkpresidente

'Tot de kinderen van het jeugdwerk over de hele wereld wil ik zeggen dat er veel mensen zijn die van je houden en om je geven, mensen die je zelfs niet kent, maar die willen dat je veilig en gelukkig bent en dat je vrede in je hart zult hebben. Ik houd van jullie en wil dat jullie je 'in de armen van zijn [en van mijn] liefde omsloten' voelen (2 Nephi 1:15). Luister aandachtig naar al het goede dat je hoort over onze Hemelse Vader en over Jezus, onze Heiland, en probeer dan je uiterste best te doen Hem te volgen door te doen wat Hij van je verlangt.'

Zuster Michaelene P. Grassli
Voormalig algemeen jeugdwerkpresidente

'Onze kinderen behoren te weten dat als we de Schriften en de woorden van de profeten lezen, en gehoor geven aan de influisteringen van de Geest, wij kennis krijgen uit de bron van alle waarheid.'

Drie zeventigen, jeugdwerkpresidium en raadgeefster voor de jongevrouwen geroepen

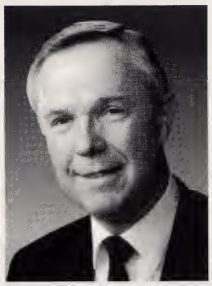
In de plechtige bijeenkomst die op zaterdag 1 oktober tijdens de openingsbijeenkomst van de 164e halfjaarlijkse algemene conferentie werd gehouden, werd door de leden van de kerk steun verleend aan president Howard W. Hunter, zijn raadgevers in het Eerste Presidium, de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen en de andere algemene autoriteiten, en aan de leiders en leidsters van de hulporganisaties van de kerk op algemeen niveau.

Bij deze steunverlening werden drie nieuwe leden aan het Eerste Quorum der Zeventig toegevoegd; het emeritaat werd verleend aan een lid van het Eerste Quorum der Zeventig; zeven broeders van het Tweede Quorum der Zeventig werden ontheven; een nieuw algemeen presidium zondagsschool werd geroepen; een nieuw algemeen presidium jeugdwerk werd geroepen; en een nieuwe raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen werd geroepen.

De broeders die geroepen zijn als lid van het Eerste Quorum der Zeventig zijn Dennis B. Neuenschwander, Andrew Wayne Peterson, en Cecil Osborn Samuelson, jr.

Ouderling Neuenschwander had sinds april 1991 deel uitgemaakt van het Tweede Quorum der Zeventig en is momenteel werkzaam als president van het Gebied Europa. Achtergrondinformatie over de ouderlingen Peterson en Samuelson, beiden uit Salt Lake City, is te vinden op blz. 94.

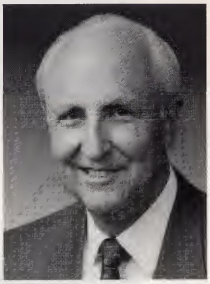
Aan ouderling Hartman Rector, jr. is het emeritaat verleend. Hij was sinds

Ouderling Dennis B. Neuenschwander, geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

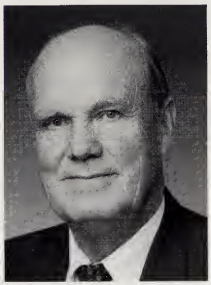
Ouderling Hartman Rector, jr., is emeritus algemeen autoriteit geworden.

Ouderling Albert Choules, jr., ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Ouderling Lloyd P. George, ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Ouderling Malcolm S. Jeppsen, ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Ouderling Richard P. Lindsay, ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Ouderling Merlin R. Lybbert, ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Ouderling Gerald E. Melchin, ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

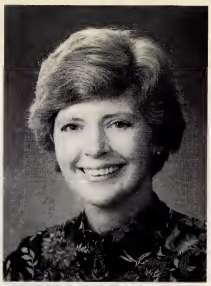
Ouderling Horacio A. Tenorio, ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Michaelene P. Grassli, ontheven als algemeen jeugdwerkpresidente.

Betty Jo N. Jepsen, ontheven als lid van het algemeen jeugdwerkpresidium.

Ruth B. Wright, ontheven als lid van het algemeen jeugdwerkpresidium.

1975 lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Daarvoor was hij sinds 1968 lid van de Eerste Raad der Zeventig. Ouderling Rector werd in 1952 lid van de kerk toen hij bij de Amerikaanse marine werkte. Na 26 jaar als piloot bij de marinevliegdienst werkzaam te zijn geweest, ging hij met de rang van kapitein met pensioen. Ouderling Rector, geboren en getogen in Missouri, heeft gestudeerd aan de University of Georgia en de University of Southern California. Hij is ook werkzaam geweest als president van de zendingsgebieden San Diego Californië en Alabama-Florida.

De volgende broeders zijn ontheven als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: Albert Choules jr., Lloyd P. George, Malcolm S. Jeppsen, Richard P. Lindsay, Merlin R. Lybbert, Gerald E. Melchin en Horacio A. Tenorio.

Ouderling Choules werd in oktober 1988 als lid van de Zeventig geroepen. In die hoedanigheid is hij werkzaam geweest als raadgever in de gebieden Utah-Midden, Europa en Utah-Zuid. Hij zal in Salt Lake City blijven wonen.

Ouderling George is sinds oktober 1988 lid van de Zeventig. Hij heeft gefungeerd als raadgever in de gebieden Noord-Amerika-Zuidoost, Noord-Amerika-Midden, Oceanië en Utah-Midden. Hij zal in Orem (Utah) gaan wonen.

Ouderling Jeppsen, die in april 1989 als lid van de Zeventig werd geroepen, was eerst werkzaam als eerste en tweede raadgever in het gebied Utah-Noord en als president van het Gebied Utah-Zuid. Hij zal zijn artsenpraktijk in Salt Lake City hervatten.

Ouderling Lindsay werd in april 1989 als lid van de Zeventig geroepen. Hij is afkomstig uit Salt Lake City en is werkzaam geweest als raadgever in de gebieden Utah-Noord en Afrika en als president van het Gebied Afrika. Hij zal in Salt Lake City blijven wonen.

Ouderling Lybbert werd in april 1989 lid van de Zeventig en heeft gefungeerd als raadgever in en president van de gebieden Azië en Noord-Amerika-Noordwest. Hij is momenteel werkzaam als president van dè Alberta-tempel en zal als zodanig werkzaam blijven.

Ouderling Melchin is sinds oktober 1988 lid van de Zeventig. Hij is werkzaam geweest als raadgever in de gebieden Utah-Noord, Utah-Zuid, Europa-Noord en Noord-Amerika-Zuidwest. Hij is president van de Toronto-tempel en zal dat blijven.

Ouderling Tenorio werd in april 1989 als zeventig geroepen. Hij komt oorspronkelijk uit Mexico-Stad en is werkzaam geweest als raadgever in de gebieden Midden-Amerika, Mexico en Zuid-Amerika-Zuid. Hij zal in Mexico-Stad gaan wonen.

In de openingsbijeenkomst van de conferentie werd er ook een nieuw algemeen presidium zondagsschool geroepen: ouderling Charles Didier van het Presidium der Zeventig zal als president fungeren, met de ouderlingen J Ballard Washburn en F. Burton Howard van de Zeventig als eerste respectievelijk tweede raadgever. Dit nieuwe algemeen presidium zondagsschool komt in de plaats van de ouderlingen Merlin R. Lybbert, Clinton L. Cutler (die op 9 april dit jaar is overleden) en Ronald L. Poelman.

Ook het algemeen presidium jeugdwerk is gereorganiseerd. Patricia P. Pinegar werd geroepen als algemeen presidente van de hulporganisatie voor kinderen, met Anne G. Wirthlin als eerste raadgeefster en Susan Lillywhite Warner als tweede raadgeefster.

Na zes en een half jaar werkzaam te zijn geweest in het algemeen presidium jeugdwerk werden presidente Michaelene P. Grassli en Betty Jo N. Jepsen, eerste raadgeefster, en Ruth B. Wright, tweede raadgeefster, ontheven.

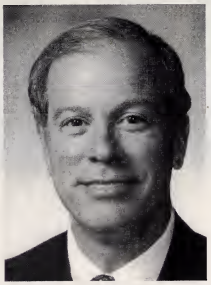
Zuster Grassli heeft zitting gehad in de National Cub Scout Committee, de National Advisory Board of the Boy Scouts of America, en het bestuur van de Primary Children's Medical Center. Voordat zij als algemeen presidente jeugdwerk werd geroepen, was zij acht jaar lang tweede raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk en vijf jaar lid van het algemeen bestuur jeugdwerk.

Zuster Jepsen is lid van de National Boy Scout Committee, en tot haar taken in het algemeen presidium jeugdwerk behoorden onder meer het leerplan, muziek, en de kinderpresentaties in de avondmaalsdienst.

Zuster Wright heeft zitting gehad in de National Cub Scout Committee. In haar functie als raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk was zij verantwoordelijk voor de participatieperiode, applicatielessen en audiovisuele hulpmiddelen.

Er is een nieuwe tweede raadgeefster geroepen in het algemeen presidium jonge-vrouwen om zuster Patricia Pinegar te vervangen. Zuster Bonnie Dansie Parkin is gesteund als tweede raadgeefster van presidente Janette C. Hales, algemeen presidente jongevrouwen. Achtergrondinformatie over deze pasgeroepen zusters is te vinden op blz. 95.

Ouderling Andrew W. Peterson van de Zeventig

Ouderling Andrew W. Peterson heeft goede herinneringen aan de tijd dat hij president van de ringzending was toen hij in San Francisco voor tandarts studeerde. Op een lange dag van studeren volgde vaak een avond van evangelieonderricht.

Ondanks zijn drukke zendingsschema studeerde ouderling Peterson cum laude af. 'Ik heb een getuigenis gekregen dat de Heer ons werkelijk met onze studie kan helpen', herinnert hij zich.

De roeping van ouderling Peterson als ringzendeling was een van de vele kerktaken die hem voorbereidden op zijn functie in het Eerste Quorum der Zeventig. Van 1966 tot 1968 was hij op zending in Noord- Argentinië en Zuid-Bolivia; van 1981 tot 1984 president van het Zendingsgebied Merida Mexico; van 1984 tot 1988 raadgever in het presidium van de Ring Salt Lake University 3; dan van 1988 tot 1992 ringpresident; daarna regionaal vertegenwoordiger. Ouderling Peterson vond het fijn toen hij, na ontheven te zijn van zijn taak als ringpresident, in het jeugdwerk les mocht geven. 'Ik heb veel waardevolle lessen van de kinderen geleerd', zegt hij.

Andrew Peterson is op 8 juni 1947 in San Francisco geboren. Drie jaar later verhuisde het gezin naar Utah, waar zijn vader zich als tandarts vestigde: eerst in Payson, later in Salt Lake City, waar Andrew verder opgroeide en zich na zijn afstuderen als tandarts vestigde.

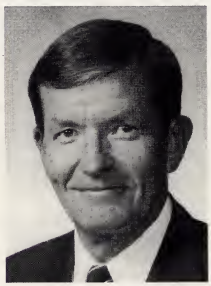
Ouderling Petersons liefde voor de kerk en haar leiders begon toen hij nog jong was. Zijn grootvader, ringpresident in de Ring Salt Lake Hillside, stelde hem na een ringconferentie vaak aan de bezoekende algemene autoriteiten voor. Toen hij zestien was, deed hij mee aan de Hill Cumorah Pageant in New York en woonde hij een avondmaalsdienst bij in het bos waar Joseph Smith zijn eerste visioen had ontvangen; ervaringen die diepe indruk op hem maakten.

Op 20 juni 1969 trad ouderling Peterson in de Salt Lake-tempel met Christine Ann Swensen in het huwelijk. Ze hebben acht kinderen, met wie ze graag zoveel mogelijk tijd doorbrengen.

De familie Peterson is actief in plaatselijke en internationale hulpverlening. Door hun betrokkenheid bij Partners of the Americas, een nationaal mens-tot-mens-project, konden ze Boliviaanse schoolkinderen helpen.

Ouderling Peterson, die ervan overtuigd is dat onze Hemelse Vader ons leven stuurt, verheugt zich erop voltijds voor de kerk werkzaam te zijn. 'Ik voel mij zeer gezegend', zegt hij. 'Ik heb een sterk getuigenis van het belang van dit werk.'

Ouderling Cecil O. Samuelson jr. van de Zeventig

Nu hij zich op zijn nieuwe roeping als lid van het Eerste Quorum der Zeventig oriënteert, wordt ouderling Samuelson door twee belangrijke invloeden in zijn leven gesteund: zijn vrouw en zijn getuigenis.

'Mijn hele leven weet ik al dat het evangelie waar is', zegt hij terwijl hij even ophoudt met het uitruimen van zijn bureau bij Intermountain Health Care, waar hij als een van de vice-presidenten verantwoordelijk was voor de ziekenhuis- en artsendivisies. 'Toen ik in militaire dienst was, bad ik om een bevestiging over de profeet Joseph en het Boek van Mormon. Ik kreeg een indruk die net zo levendig was als een geluid of beeld: Waarom bid je om antwoord op iets waarvan je al weet dat het waar is?'

Over zijn vrouw, Sharon Giauque, met wie hij op 25 november 1964 in de Salt Lake-tempel getrouwd is, zegt ouderling Samuelson: 'Mijn vrouw is mijn beste en eerlijkste criticus. Zij heeft altijd volmondig ja gezegd tegen elke roeping die op ons pad kwam. Haar steun aan mij is onvoorwaardelijk.'

Ouderling Samuelson, geboren op 1 augustus 1941 en getogen in Salt Lake City, onderbrak zijn studie moleculaire biologie en genetica aan de University of Utah om in Schotland een zending te vervullen. Na te zijn afgestudeerd in onderwijspsychologie en geneeskunde, voltooide hij zijn stage en co-assistentschap aan de Duke University in North Carolina. De daaropvolgende zeventien jaar had hij een praktijk als reumatoloog en maakte hij deel uit van de medische faculteit van de University of Utah, waarbij hij werkzaam was als vice-president voor gezondheidswetenschap en als decaan van de school voor geneeskunde.

Vier jaar geleden aanvaardde hij zijn huidige positie bij IHC.

In de kerk is ouderling Samuelson onder meer werkzaam geweest als quorumpresident ouderlingen, hogeraadslid en, van 1977 tot 1982, president van een ring aan de University of Utah. 'Mijn gezin vond het heerlijk om bij jonge studenten te zijn die zeer aan het evangelie waren toegewijd', weet hij nog. Recentelijk heeft hij als regionaal vertegenwoordiger gefungeerd. Toen hij als lid van de Zeventig werd geroepen was hij groepsleider hogepriesters in de Wijk Holladay 18 in de Ring Salt Lake Holladay-Zuid.

Ouderling Samuelson leest graag, vooral over geschiedenis en actuele onderwerpen. Met zijn vrouw en vijf kinderen in de leeftijd van 12 tot 26 vaart hij graag op Lake Powell en gaat hij naar sportwedstrijden. Hij speelt af en toe tennis en is veel gaan houden van wandelingen alleen in de natuur.

Over zijn werk zegt ouderling Samuelson: 'Geneeskunde is een zending van dienstbetoon, en dienstbetoon is wat Jezus ons opdraagt. Ik raak er steeds meer van overtuigd dat al het goede dat we in het leven doen, op de een of andere manier verband houdt met het evangelie.'

Pasgeroepen zusters delen in evangelie van liefde

Patricia P. Pinegar, geroepen als algemeen jeugdwerkpresidente.

Anne Wirthlin, geroepen als lid van het algemeen jeugdwerkpresidium.

Susan Lillywhite Warner, geroepen als lid van het algemeen jeugdwerkpresidium.

Bonnie Dansie Parkin, geroepen als lid van het algemeen jongevrouwenpresidium.

Hoewel de nieuwe raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen en de leden van het nieuwe algemeen presidium jeugdwerk in vele opzichten verschillen, hebben zij twee zaken gemeen: een sterke liefde voor de jeugd en enthousiasme voor hun nieuwe roeping.

'O, wat houd ik van kinderen!' zei zuster Patricia P. Pinegar kort nadat haar roeping als algemeen presidente van het jeugdwerk was bekendgemaakt. 'Ik vind het heerlijk om bij deze organisatie te mogen horen.'

Zuster Pinegar, die in de afgelopen twee jaar als tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen heeft gefungeerd, weet nog dat zij als jeugdwerkmeisje organiste was in het jeugdwerk.

'Ik weet zeker dat ik geen al te beste organiste was', zegt ze nu. 'Maar ik wist dat de jeugdwerkleidsters van me hielden en me vertrouwden. En ik wist dat als dat zo was, mijn Hemelse Vader ook van mij moest houden en mij vertrouwde. Wat een belangrijke les om op zo'n jonge leeftijd te leren.'

Zuster Pinegar werd geboren op 3 februari 1937. Haar vader hield van het leven en ontdekte graag nieuwe dingen, en het gezin is verschillende keren verhuisd. Patricia heeft in Utah, Hawaii en Californië gewoond. Met name aan de tijd in Hawaii heeft zij fijne jeugdherinneringen overgehouden.

Toen ze het voortgezet onderwijs had doorlopen aan de Glendale (Californië) High School, vertrok ze naar Brigham Young University, waar ze op een oriëntatiedag voor eerstejaarstudenten haar toekomstige echtgenoot, Ed, ontmoette. 'We keken elkaar aan, en dat was het', zegt ze.

Ze trouwden op 28 maart 1956 in de Salt Lake-tempel, en zuster Pinegar begon daarna aan de loopbaan die haar het liefste is: die van moeder. 'Mijn grootste vreugde en geluk is mijn gezin: mijn man en mijn kinderen.' Ze voegt eraan toe: 'Nu heb ik zeventien kleinkinderen, de meeste van hen zijn in de jeugdwerkleeftijd of nog jonger. Zij zullen mij in deze nieuwe roeping stimuleren.'

'Het jeugdwerkprogramma is nu goed uitgewerkt. Er is onlangs veel werk verricht om nieuwe jeugdwerklesboeken te schrijven', zegt zuster Pinegar. 'Het is ons voornemen alles te doen wat we kunnen om de kinderen te helpen de evangeliebeginselen te leren en na te leven.'

Als eerste raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk heeft Anne Goalen Wirthlin het gevoel weer thuis te zijn.

'Ik heb me altijd het liefst met kinderen beziggehouden', zegt ze. Ze heeft een onderwijsbevoegdheid voor de basisschool, en tot de taken die haar de meeste vol-

doening hebben geschonken behoren zeker haar roepingen in het jeugdwerk.

Anne Goalen, geboren op 26 april 1939, groeide op in Salt Lake City en studeerde aan de nabijgelegen University of Utah. Op 26 april 1961 trad ze in de Salt Lake-tempel met David Wirthlin in het huwelijk. Na een jaar in Minneapolis, een jaar in Albuquerque en drie jaar in Idaho Falls gingen de Wirthlins terug naar Salt Lake, waar ze hun zes kinderen grootbrachten.

'Wel waren we er drie jaar tussenuit toen David geroepen werd als president van het Zendingsgebied Frankfurt Duitsland', zegt ze. 'En dat waren zeer gelukkige jaren van mijn leven. Ik voelde me erg onzeker als vrouw van de zendingspresident en ik had het gevoel dat ik het allemaal niet aankon. Maar ik ben gaan inzien hoe de Heer je geschikt maakt om te doen wat Hij van je vraagt. Zo voel ik me ook over deze nieuwe roeping.'

Zuster Wirthlin, drie keer grootmoeder, wil jonge kinderen helpen hun eigen getuigenis te krijgen. 'Toen ik als kind naar het jeugdwerk ging, weet ik nog dat ik de kapel inging en me dan eerbiedig voelde. Mijn leerkrachten waren echt lief en hartelijk. Het jeugdwerk was een fijne, warme, veilige plaats waar ik heen kon gaan en kon voelen dat mijn leerkrachten en m'n Hemelse Vader van me hielden. Ik wil dat alle jeugdwerkkinderen over de hele wereld dat gevoel kennen.'

Als tweede raadgeefster in het nieuwe algemeen presidium jeugdwerk is Susan Lillywhite Warner ervan overtuigd dat het evangelie mensenlevens kan veranderen. Ze heeft het zelf gezien.

'Ik ben opgegroeid in Anaheim, in Zuid-Californië', licht ze toe. 'De meeste jeugdwerkleerkrachten die ik had, waren zelf bekeerlingen, en dus leerden we het evangelie samen. Ik weet nog dat ik kon zien hoe hun leven door het evangelie veranderde. Het was bijna een lichamelijke verandering, zo echt was het voor me.'

Die vroege ervaring met de kracht van het evangelie bleef Susan bij; er werd op voortgebouwd naarmate de Geest op haar bleef inwerken. Als jong meisje woonde ze met de rest van het gezin de algemene conferentie bij en ze weet nog goed hoe president David O. McKay de aanwezigen een zegen gaf. 'Het voelde toen echt als een stukje hemel', weet ze nog. 'Ik wil dat alle kinderen de kans krijgen diezelfde Geest te voelen.'

Susan, geboren op 19 januari 1940, doorliep het voortgezet onderwijs aan de Anaheim High School en studeerde daarna aan de BYU, waar ze een onderwijsbevoegdheid voor de basisschool behaalde en ook psychologie studeerde. Ze gaf een jaar lang les in Provo voordat ze met Terry Warner in de Los Angeles-tempel trouwde. Het echtpaar woonde vier jaar in New Haven (Connecticut) om daarna weer naar Provo terug te keren. Daar brachten ze hun tien kinderen groot die, samen met hun zes kleinkinderen, hun leven vreugde en inhoud geven.

'Ik houd van kinderen. Ik vind het heerlijk om te werken met mensen die van kinderen houden', zegt ze. 'Het sterkt mijn getuigenis als ik fijne, toegewijde heiligen ontmoet die offers brengen om dienstbaar te zijn in het koninkrijk.'

Zuster Bonnie Dansie Parkin is moeder van vier zoons. Ze heeft het gevoel dat ze in zeker opzicht duizenden dochters erbij heeft gekregen in haar gezin nu zij geroepen is zuster Patricia Pinegar op te volgen als tweede raadgeefster in het algemeen presidium jonge-vrouwen.

'Ik verheug me op de gesprekken die ik met de jonge-vrouwen zal hebben over hun leven, over wat ze fijn vinden in het leven en waar ze het moeilijk mee hebben. In vele opzichten is het moeilijk om vandaag jong te zijn. De volwassenen moeten een bron van steun voor jonge mensen zijn', zei zuster Parkin.

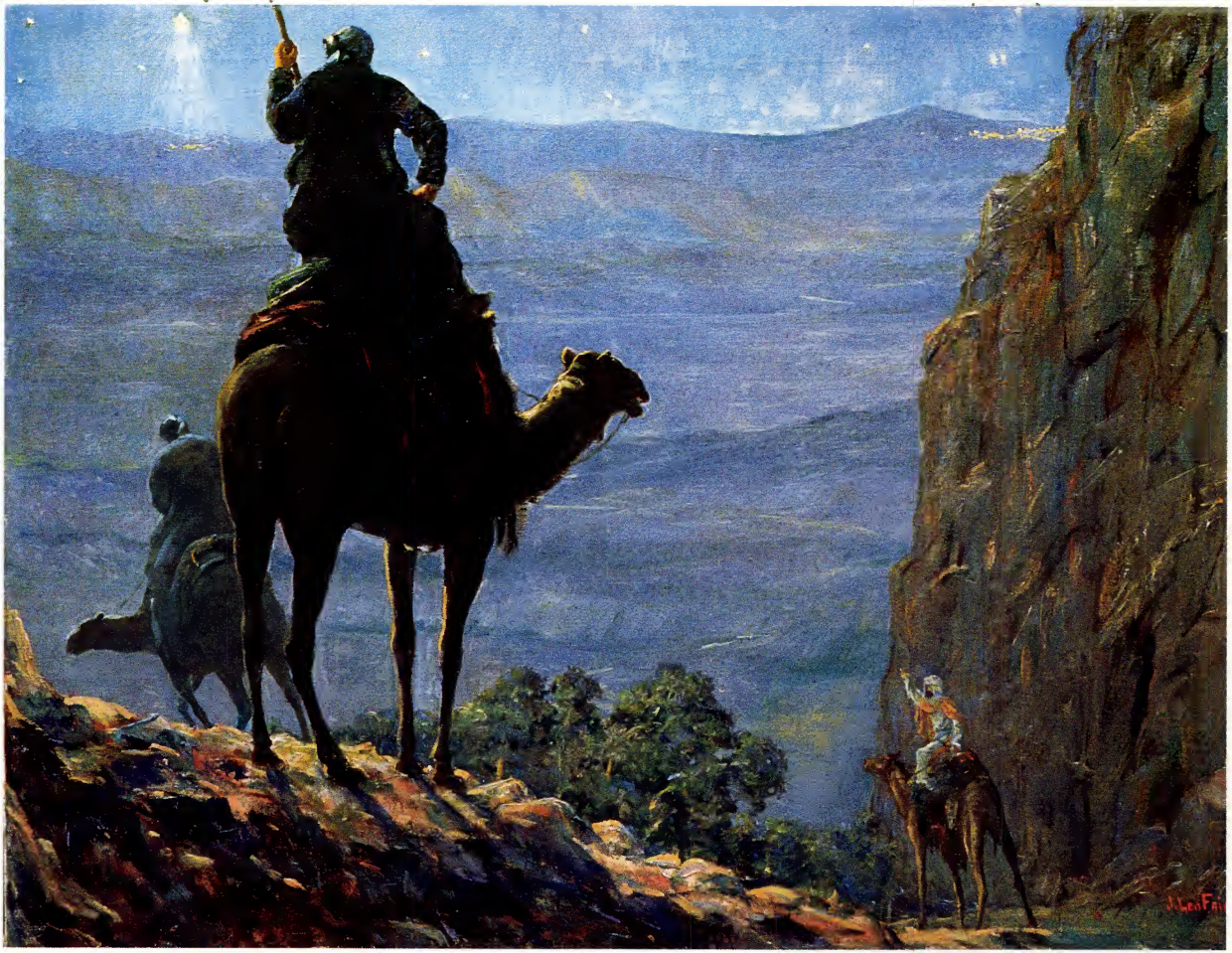
Toen zuster Parkin zelf nog jong was, waren er vele volwassenen in haar omgeving die voor haar een bron van steun waren. Ze is op 4 augustus 1940 geboren in Herriman, waar ze ook is opgegroeid. Ze weet nog dat haar ouders ware steunpilaren waren in haar jonge leven. Daarnaast koestert ze ook dierbare herinneringen aan een liefdevolle jeugdleidster die haar ook sterk heeft beïnvloed.

'Onze wijk in Herriman was klein', legt zuster Parkin uit. 'En deze vrouw nam ons allemaal onder haar hoede. Ze praatte met ons over het evangelie en vertelde ons dingen. Je wist gewoon dat ze om je gaf. Ik heb vaak stilgestaan bij zaken die zij ons gegeven heeft.'

Na aan de University of Utah kinderpsychologie te hebben gestudeerd en een onderwijsbevoegdheid voor de basisschool te hebben behaald, gaf Bonnie een jaar les, waarna ze op 1 juli 1963 in de Salt Lake-Tempel trouwde met James Parkin, die geneeskunde studeerde aan de University of Utah.

Haar getuigenis maakte een grote sprong vooruit toen het gezin naar Seattle (Washington) reisde, waar broeder Parkin zijn stage en co-assistentschap voltooide. 'Dat was de tijd dat ik zelf echt begon te zoeken naar kennis van het evangelie', weet zuster Parkin nog. Nu hoopt ze haar getuigenis te blijven delen met de jonge vrouwen van de kerk.

J. Leo Fairbanks, *Zelfs de wijzen moeten goddelijke leiding opvolgen*

'Zie, wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem, en vroegen: Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster (...) gezien.'
Na de jonge Jezus gevonden te hebben en Hem hulde bewezen te hebben, werden zij 'van Godswege in de droom gewaarschuwd'
om langs een andere weg naar huis terug te keren en de jaloerse koning Herodes niet te zeggen waar het kind zich bevond (zie Lucas 1:26–32).

'Het is de taak en de vreugde van alle mannen en vrouwen overal om "deze Jezus te zoeken, van Wie de profeten en apostelen hebben (getuigd)" (Ether 12:41) en om het geestelijke getuigenis van zijn goddelijkheid te hebben.'
Merrett, portret van president Howard W. Hunter. Bron van citaat: algemene aprilconferentie 1988.

95981 120
DUTCH